NALADIYAR
SANSKRIT TRANSLATION

with

TAMIL & ENGLISH EXPOSITIONS

by

S. N. SRIRAMA DESIKAN, SIROMANI

 1981 [Price Rs. 15-00

NALADIYAR
SANSKRIT TRANSLATION

with

TAMIL & ENGLISH EXPOSITIONS

by

S. N. SRIRAMA DESIKAN, SIROMANI

 1981 [Price Rs. 15-00

PRINTED AT :
ELANGO ACHUKOODAM
166, R. H. ROAD
MYLAPORE
MADRAS-600 004

K.R. SRINIVASA IYENGAR
Formerly Vice Chancellor
Andhra University
and
Vice President Sahitya Academy,
New Delhi.

'Matri Bhavan'
152, Kutchery Road
Mylapore, Madras
8-3-1981

FOREWORD

I do not understand why a seasoned scholar and translator like Sri S N Srirama Desikan, whose Sanskrit renderings of Tamil classics like *Pathupattu*, *Ettuthogai*, *Silappadhikaram*, *Tirukkural*, *Tiruppavai*, the *Ramayana* of Kamban, Avvayar's Ethical Exhortations, as also of Subramania Bharati's poems, have in the past won prestigious recognition and wide acclaim—I do not understand why Sri Srirama Desikan wants me, with my small Tamil and less Sanskrit, to write a Forword to his latest adventure of launching yet another Tamil classic, the *Naaladiyaar* with a lilting verse translation in Sanskrit, a readable and lucid English prose paraphrase, a helpful Tamil explication, and a scholarly and critical preface in English. The only reason for asking me to write a Foreword could be that this might be the means of my undertaking some necessary reading and educating myself a little, at least to the extent of being able to appreciate and applaud Sri Srirama Desikan's meritorious work of initiating and sustaining a diffusion of Tamil literarure and culture over the whole of India.

The *Naaladiyaar* is a collection of 400 quatrains in the popular *venba* metre, arranged (following the example of *Tirukkural*) under the three broad divisions of Aram (Dharma), Porul (Artha) and Inbam (Kama), and sub-divided (again. as in the *Kural*) into groups of ten quatrains. But whereas the *Kural* is an integrated orchestration covering the whole are of the Good Life, the *Naaladiyaar* is an assortment of verses by different writers, but generally concerned with the minutiae of living a blameless and moral life, and preparing for the coming liberation. The modalities of the arrangement, if they reduce to some order the massive cotnent of the 400 quatrains, also introduce a measure of unavoidable artificiality. If the *Kural* is an exquisitely interwoven fabric (almost like Indra's fabulous net of pearls), the *Naaladiyaar* is more of a well-filled basket of fruits and vegetables. There is, perhaps, all the difference between the interpenetrative complex unity of the 'bootstrap' and the variegated opulence of the pre-arranged building-blocks!

It has been remarked that the abundance of Ethical works in classical Tamil was probably the result of the prevailing low standard of private and public moraliiy at the time. This would be too simplistic and puerile a judgement. It was because, alongside of the general run of avearge humanity, there were also conspicuous examples of human excellence, of purity, probity, nobility, austere living and high thinking, the poets were able so readily to limn the contours of the ideal life here and now, and to exhort the commonalty to aspire likewise and to achieve the righteous and purposive life.

There is, then, the problem of the genesis-or the aetio logy of the *Naaladiyaar*. How about the tradition that 8000 Jain saints fled Madurai, leaving hehind one quatrain each, and when these were floated down the Vaigai, only these 400 safely reached the shore; Or, perhaps, were the quatrains the surviving fall-out ef the struggle between Saiva saint, Tiru Jnana Sambandar, and the Jain ascetics? But whatever the origins, it is clear that Padumanar made this anthology of 400 quatrains from a much larger number then in currency, and imposed on these the present sweeping three-arched pattern with its forty spans of exhortation and admonition.

The central thrust of the argument of course is an ascetic denial of all self-indulgence and surplusage, a remorseless emphasis on the transience of terrestrial life, and the need to prepare for what lies beyond, by practising a regimen of charity, purity, austerity and good works. The poets of the *Naaladiyaar* anthology have a proper abhorrence of the deadly sins, and especially of lusting after another's wife or feeling infatuated with the mercenary harlots. On the positive side, there are the virtues of bounty, honour, learning, truthfulness, forbearance, perseverance, goodness, greatness and freedom from anger. Ths steep and narrow way of *sreyas* is to be preferred to the seductive, self-defeating, self-destroying path of *preyas*. In the *Kural*, we are shown the spiral of ascent from the householder to the renunciant, and so on to the sage, the elect. In the *Naaladiyaar*, we are warned of the dangers of the precipitous dessent from the bare and sinless life of the renunciant to the self-controlled life of the honest householder—and, then, down, down among the self-indulgent and self-doomed.

This quintessential dialectic apart, the *Naaladiyaar* fascinates by the scintillating beauty and finish, wisdom and good sense, of a large number of individual quatrains. Like the sacred *Kural*, the *Naaladiyaar* too has gone into the currency of everyday Tamil speech, imparting to it terseness and strength, parallelism and contrast, and a perennial piquancy. Here are two or three quatrains, fairly characteristic of the *Naaladiyaar*:

The elect among mankind ponder o'er
The transience of youth, beauty, wealth, strength,
Life itself, and learn to sunder all ties,
And prepare in time for liberation. (53)
It's best to opt for an ascetic's life,
And second best to wed a cultured wife;
But basest of all would be, for money,
To serve the utterly worthless and vile. (364)
The wise spend their time perusing good books;
The average live within their means;
But those that pine for what they don't possess
And feel sore, are despicable indeed. (365)

And so on. It is instructive to start with a verse or two, linger long repeating and ruminating, then pass on to the next, and the next, till a whole ethical discourse builds itself for one's edification. And the *Naaladiyaar* is full of such riches of shrewd observation, apt similitudes wise counsel and wholesome admonition.

It now only remains to compliment Sri Srirama Desikan on the missionary zeal with which he is disseminating Tamil culture through his Sanskrit and English translations to a wide national and international audience.

(Sd) K. R. SRINIVASA IYENGAR

PREFACE

1. The title of the work

In the period known as the "post-sangam age" - in Tamil literature, commencing about the Ist century A.D. eighteen minor works-"*Pathi-nen-keezh-kanakku*"-came into being. These were mainly didactic in character. The famous "*Thirukkural*" comes under this class. Of the rest, the work-"*Naaladiyaar*" takes the pride of place. The name has its origin in the fact that each verse is in the four-line Venbaa form. The correct appellation is "*Naaladi-Naanooru.*" The commentators for the ancient book of grammar (*Tholkaappiyam*) *Adiyaarkunallaar* and *Nacchinaarkkiniyaar*, as well as Parimelazhagar, - cite the verses from 'Naaladiyaar' (along with 'Sangam' verses) using the title - "*Naaladi-Naanooru.*" The work was published as a collection of the verses of Jain Sages. (There is another work of the same name ascribed to *Nakkeerar*).

In Tamil Nadu, there will be no one who has not studied 'Kural' and 'Naaladiyaar' in the primary classes. There is a proverb - ' The banyan and the Neem twigs make for dental strength; likewise, the four (lines) and the two (lines) add power to one's speech, This testifies to the special glory of '*Thirukkural*' and '*Naaladiyaar*'.

2. Origin and Editor

Once, 8000 Jain sages, living in the 8 hilly regions-the *Nilgiris*, *Krouncha*, *Govardhana*, *Thirikoota* *Kaanchi*,

Aanamalais, *Hemakoota* and the *Vindhyas*, subjected to famine conditions in their areas, found their way to Paandya Naadu, where the ruler Ugrapperuvazhudi appointed them as court-poets. When the conditions improved in their own areas, they sought leave of the Ruler to return home; but the patron would not agree to part from them, as he had great love for them. In the circumstances, the good sages composed didactic verses, at the rate of one each in the Venbaa form, and leaving each one's palm-leaf script, under his usual seat, they left the country at dead of night. Next morning, the Ruler came to know of this, and was grief—stricken at the desertion of the sages. In that mood, he threw away the palm leaf scripts of the—8000 songs into the Vaigai River. Strange to say, 400 of these was not carried away by the stream, but resisting the flow, came ashore. The amazed Ruler collected them and gave them the appellation "*Naaladi Naanooru*." Some say that these scripts went just four paces from the shore and then were thrown back, and explain this as the significance of the name "*Naaladi*." Later, one *Padumanaar*, arranged those verses in three parts "*Muppaal*" like *Thirukkural*, with 11 broad divisions (Iyal) and 40 chapters, each containing a Decade of verses, and brought this out in book form. These details are gathered from some verses of a later age. Like the commentary of Parimelazhagar for 'Thirukkural', Padumanaar's commentary for 'Naaladiyaar" is ancient and very important, worthy of being treasured by all. (We have also now a commentary by one, Darumanaar available in print). This *Padumanaar* is different from the poet of the same name who had composed the sixth staneza in the Sangam work-

Kurunthokai. It may be said that this work is more concerned with philosophic principles than with morals. It is in the form of giving good counsel to a Ruler, with intent to divert his interest to the next birth. Is it not natural for sages to give a spiritual base to their instruction? The doctrines of Jainism are specially stressed in many places. The Jain Sages who had renounced homelife early in their life, taking to the path of asceticism, with their main concern for spiritual evolution, have throughout emphasised asceticism, the transient nature of thc ordinary pleasures of life and the ways for salvation - e g. verses 54, 56, 364 and 365.

3. Purport.

"Wealth, youth and this body are all transient. To be bountiful to the extent practicable, to suppress wrath and to lead a righteous life as an ascetic—this is the proper way"—thus ends the first part, 'Virtue—(Ethics)' (*Aratthuppaal*). "As regards the householder, he should cultivate patience (endurance); he should not lust after another's wife: he should give his possessions in charity; he should have faith in the effects of karma—good and evil acts; he should always speak the truth and avoid evil actions utterly"—Thus the authors end the second division pertaining to Homelife (*Illaraiyal*).

As the Jains had 'asceticism' as their main ideal, this work places the section on 'Asceticism' before that on 'Home-life', changing the order found in *'Thirukkural'*.

In *'Thirukkural'*, in the second part on "wealth" (polity), the way of government, and the good qualities to

be pursued by officials are set forth. But these are not to be found in 'Naaladiyaar'. In its seven broad sections, the following subjects needed basically for the people, are dealt with—Education, Abstaining from speaking ill of the great ones, association with the good and perseverance.

In the next section on 'Friendship' (*Natpu-iyal*) it is stressed:—'One should live harmoniously with kinsfolk; a friend should be selected after full enquiry and thought and then he should be held firmly in bonds of love, overlooking his faults; unworthy friendship should be avoided. In the subsequent section on 'Happiness', it is declared that avoidance of futile or purposeless talk, living wisely and prudently is the way to get happiness. Then follows the section on "Suffering (unhappiness)" where it is stressed that life should be free from such blemishes as non-charitableness, dishonourable conduct and begging. Next is the section on "Ill-will", where one is asked to guard against imprudence, ignorance, litlle learning, base occupations and like foes. With this, the main division on "wealth" (Polity) ends.

In the next part 'Love' (*'Kamattuppaal'*) it is emphasised that love should be directed in righteous ways only, and enjoyment should not be sought otherwise.

4. Person Addressed

In the 400 verses, in 33 places, a Ruler is addressed directly, referring to some attributes of his, before the relevant instruction is given. In two places, one's own mind is the addressed. A woman is sometimes given

instruction, she being hailed by such phrases as—'Oh, thou with eyes sharp like a lance!"-Oh. thou with eyes charming like a flower (lotus)! — "Oh, thou with teeth like buds!."

One general method of instruction is to recall a man wallowing in worldly pleasures, disregarding righteousness and forgetful of coming births, to the path of righteousness and spirituality. Another method is to remind a person already walking the straight path that he should not suffer a lapse and should continue in the righteous way—this latter method is adopted in this work.

In verse 84, in the context of the evil consequences of seducing another's wife, the listener is referred to as a person of misconduct. Surely, we cannot take this as addressed to the Ruler, as elsewhere. This should be taken as referring to the public generally. In five places—verses 265, 267, 287, 294 and 297—women are addressed for giving instruction. It is not clear whether particular women are referred to here. One possible explanation is that the Ruler's consort was addressed for giving counsel. Or did they have others in mind? Perhaps, it may be held that the poets have merely followed a literary convention, without any special significance. This is a matter for research.

5. Some Special Features.

Repeatedly, there are references to the philosophic theory of Karma. The Jain Sages had great faith in this doctrine. At the same time, we can see references to Vedic principles also:—virtue (punya), sin, heaven, hell

and the like are not ignored. Verses 81 and 84 make us realise that in those times, adultery was punished with death, mutailation of limbs (breaking the leg) etc. Verse 3 informs us about the practice of a conqueror taking away the wife of the defeated Ruler. Verse 243 curiously says that 'southerners' too have the right to rise high through persevering effort like the "Northerners". Was this "North-South conflict' rooted in difference of language or religion? or differences in behaviour or practices—or on relative development? This is a moot point to settle! Verse 374 denigrates the occupation of extracting oil through an oil-press for sale. Why was this occupation alone considered low in that age? We understand from verse 300—the little known fact that a tiger will not eat a prey which it has killed, if the body chances to fall on its left side. We have references in this work to deities like Indra, Indraani, Vishnu, Lakshmi, Siva etc. Well, Jain sages had no qualms in referring to the apparently 'Hindu' deities! *Nacchinarkiniyar* in his commentary on "*Jivākachintaamani*" has stated that this work was composed by the Jains only. In fact, there is no difference of opinion in later times about this statement.

6. Service of the Jains to Tamil

Of the great compositions in Tamil literature,—the five major Kaavyas, the five minor Kaavyas and grammatical works, the larger part has been authored by Jains. That is to say, most of the 18 post—sangam works (*Pathi-nen-keezh-kanakku*), 3 of the major Kaavyas, 3 of the minor Kyavyas and the chief grammatical work— "Nannool" are the works of Jains. While being concerned with the development of Tamil literature;

These authors have here and there stressed the Jain doctrines also. These Jains did not accept the idea of Godhead or the scriptural authority of the Vedas;—they were atheists in this sense. The indigenous Tamils have always believed in God and Scripture. Yet, they honoured the works of the non-conformist-Jains, having regard to their service to the cause of Tamil. This does not mean that there was a dearth at the time of indigeneous Tamils to serve the cause of Tamil. To works having many verses with many lines, the name "*Mel-Kanakku*" (major works) was given, while works having only single verses in specified lines were designated as "*Keezh-kanakku*" (minor works). In the latter, we find many words of Sanskrit origin, not used in Sangam poetry. We have also the use of words of common dialect - '*per*" for "*peyar*", '*vertu*" for "*viyartu*" etc.

7. Shortcomings in Editing

Further questions arise whether apart from tradition, the surviving verses were all composed by one poet or whether each verse was by a different author or whether more than one verse could be credited to a single poet. In regard to this matter, there exist differences of opinion. But having regard to the fact that the same idea occurs in different places or in many verses that different similes are used for clarifying the same idea, that sometimes the idea and the simile too recur in different contexts and that one, two, or even three of the lines of a verse are repeated elsewere, it is quite clear that many poets have authored this work. It is true that in Sangam poetry also, similarities in idea or lines, are to be seen, but they are few; here such similarities number over one hundred.

For example, the idea that righteousness alone is the way to salvation occurs in verses 120 and 130; similarly, the idea that rather than recounting our excellence, it would be better that others (perhaps even foes) should do so is common to verses 165 and 340. Another example is that both verses 184 and 358 emphasise (with different similes) that though having the means, the base ones will not be bounteous, while the noble ones will be generous, even when they lack adequate means.

Again, in verses 206, 207, 210 and 217, the same idea is set forth-that simple food provided by a good friend will be sweet, while the most sumptuous fare supplied by a stranger will not be so. The similes also are the same in three places-out of four. The fact that kinsfolk will crowd around a wealthy person is the common idea in verses 283 and 290; further, the simile used is the same; the structure of one line is also repeated.

Other examples of this kind are in verses 54-and-60 stressing the idea that foolish ones do not give up the sorrow-laden household life for the sake of some small pleasures; and verses 44 and 45 declaring that the speaker will not let himself be deceived by women. Similarity in structure can be seen to the extent of two lines in verses 230, 238, 388, 390 and 347, 350.

8. Misclassifications in Chapters

It has also to be noted that the titles of some chapters are not in full acord with the contents; in some cases, the titles are even misleading. The nature of friendship is spoken of in verses 125, 130, 138, 160 and 204, coming

under different chapters not, relevant to it; it may be well to bring all these under a common title, like 'friendship'. Likewise, verses having the same idea may be brought together under a single title-e.g. chapters 35 and 36 now headed "Acts of the ignoble" and "Baseness'. Commentators have tried with difficulty to get over such anomalies. All the verses in chapter 12 do not accord with the title; this is also the case with verses 33, 34, 35, 39 and 40 in chapter 4; verse 58 in chapter 6; veses 78 and 80 in chapter 8; verse 102 in chapter 11; verses 124, 125, 126 and 128 in chapter 13; and verses 181 to 183 in chapter 19.

In '*Thirukkural*', the single author, Valluvar has preplanned the major sections (*Paal*), themes (*iyal*) and chapters, and composed 10 apt verses under each chapter; hence, there is no kind of inconsistency in theme. It is natural that inconistencies should occur in the later classification and grouping together of stray verses composed by many authors, to accord with the classification in another well known work ('*Thirukkural*'). Certainly, the Jain sages would not have even considered that some one coming long after them (like *Padumanaar*) would classify their stray verses and group them under some headings. to form a single composite work If *Padumanaar* had taken all the verses together and grouped them according to their common ideas, inconsistencies of the kind referred to above would have been avolded. But he let himself be swayed by the self-chosen idea that the glory of this work would be enhanced by putting it into the mould of the renowned 'Thirukkural'. Would the grandeur of this work standing by itself, have been lost, if it had not been-associated with "*Thirukkural*."

Each of the other works classified as "*Pathinenkeezh kanakku*" is by a single author. Some poems hold that Nakkeerar had composed a single work of 400 verses, under the name of '*Naaladiyaar*', as already mentioned. In verses 200 and 296, there is a reference to a minor chieftain by name *Perumuttharaiyan*. Having regard to the date of this person, many scholars hold that the 'Naaladiyaar' should belong to the 7th century A D; Of course, there is the other view that this work should have come into being in the time of the last Sangam i e, about 3rd century A.D. Well, this difference of opinion is likely to persist.

Generally, all didactic verses will have some basic morals in common. As such, reference to some ideas common to '*Naaladiyaar*' and '*Thirukkural*' will be neither novel nor a matter of great research. This is also the case with Sanskrit works.

9. My Submission

With the idea of popularising the glory of some great works in Tamil literature. in other regions of India and world generally, I have been publishing during the last 20 years, some Tamil works with Sanskrit and English versions, In pursuance of the same objective, I am now bringing out "Naaladiyar", translated into Sanskrit, with Tamil and English expositions. For interpretation, I have followed the commentary of the savant, Sri V. M. Gopalakrishnamachariar.

My work will not only help in understanding the original, but also facilitate the learning of Sanskrit. Sri Vedanta Desika showed for the first time that the best way to make the world realise the greatness of Tamil

works is to render them in Sanskrit, rather than in auy other language. About seven hundred years ago, Sri Desika rendered into Sanskrit, the purport of the Tamil '*Thiruvoimozhi*' of *Nammazhvaar* under the name - *Dramidopanishad Taatparya Ratnaavali* "in about 100 slokas, and also in a brief version called '*Saaram*'. This work has been done superbly by him, as he was a great scholar in both the languages. Following humbly in his footsteps, I have rendered into Sanskrit, about 20 Tamil works My respectful thanks are due to Professor K. R. SRINIVASA IYENGER (formerly Vice-Chanceller, Andhra University and Vice-President of the Sahitya Akademy, NEWDELHI) for having written a vaulable FORE WORD to this book. I can never forget the valuable help rendered by Sri R. Rangchari, Deputy Secretary to the Government of Madras (Finance) (Retd.) in checking up my English exposition and freely making amendments.

The following have given me financial aid to bring out this publication:

1. Sri Prabhudas B. Patwari, former Governor of Tamil Nadu.
2. Dr. Sri Vaidyasubrahmania Iyar, Madras-28
3. Dr. Ratnavel Subramaniam; Madras-10.
4. T. V. Sundaram Charities, Madras-6.
5. Gujarat State Relief Committee, Ahmedabad.

To all of these, I express my heart-felt gratitude. I have also no doubt that the readers of this work will commend the benevolence of these individuals and institutions.

32, Mannar-Reddy Street.
T. NAGAR Madras-17 S. N. SRIRAMA DESIKAN
10-3-81.

BIO-DATA

1. Academic and Research

1. Name : S. N. SRIRAMA DESIKAN,

   Address : 32, Mannar Reddy Street,
   T. Nagar, Madras-600017.

2. Age: 57 years

3. Qualifications : Well-versed in Tamil, Telugu Sanskrit, Hindi and English languages.
   Nyaya Siromani (Oriental Title) from Madras University, 1942.

4. Award Recipient of the President's Award (1971) Studies in Sanskrit.

5. Research Research student - 2 years in Sri Venkateswara Oriental Research Institute, Tirupati.

6. Government of India Research scholar-2½years — Thesis submitted on Nyaya Parisishta, an ancient Nyaya work published by the Kendriya Samskrita Vidya Peeth, Tirupati (Critical edition)

7. Worked from October 1965 to October 1969 (4 years)as part-time Lecturer in Sanskrit and

Philosophy wing in the Fundamental Engineering Research Establishment of the College of Engineering, Guindy in the Post-Graduate development scheme under the Central Government Financial assistance, giving help to the members of the teaching staff to cull out scientific information from Sanskrit works and make use of them for their research. A thesis was also submitted in this connection. It was praised and is popular in foreign countries.

8. Worked as Research Officer in Kendriya Sanskrit Vidyapeeth, Tirupati; (Government of India undertaking) for 3½ years. Made a comparative study of Tamil and Sanskrit literature from the Sangam Age to 15th Century A D and submitted an elaborate thesis of about 1000 pages.

9. Doing research and comparative study on Ramayana by Valmiki-Kamban—and Tulasi under the auspices of the Tamil, Sanskrit and other Indian languages Research Institute, Madras.

2. Publications and Releases.

1. Tiruppavai - Tirukkural - Pathupattu -Ettuthogai-Naladiyar (Sangam Classics)—Kamba Ramayanam—Bharatiyar's works—Silappathikaram—Avvaiyar Niti Works—All ancient Tamil literature—and Vemana Padyamulu— famous Telugu Poem, translated into Sanskrit and released or presided over by famous and distinguished persons like Sri Rajaji, Morarji Desai, V. V: Giri, C. P. Ramaswami Iyer, T. L. Venkatarama Iyer, M. Ananthasayanam Iyengar, Patanjali Sastri,

K. K. Shah, Prabhudas Patwari, M. Bhakta Vatsalm P. Ramachandran; (honoured with Ponnadai and Shawls and Lamps on many occasions).

2. Edited and published Tirukkural—Sanskrit translation with Tamil and English renderings.

3. Edited and published Naladiyar—Sanskrit translation with Tamil and English renderings.

4. Ezhu Nataka-k-kataikal, —An abridged edition in Tamil of Seven famous Sanskrit dramas. (These were initially published in 'DINAMANI'—a Tamil daily).

5. 'Krishna Leela'—in Tamil, containing the story of Lord Krishna-initially published in 'Bharatha Devi'—a Tamil daily.

6. 'Vemana Padyangal'—A Tamil translation of the famous poems of the famous Andhra Kavi-Vemana.

7. 'Irumozhi Ilakkiya Inbam' in Tamil, containing the compilation of literary criticisms published in Dinamani','Swadesamitran', 'Ananda Vikatan' Dipavali Malar etc.

Note : Dr. S. Radhakrishnan. Dr. K. M. Munshi, Dr. Sampurnanand, B. Ramakrishna Rao, Sri Sriprakasa, B D. Jatti, T. Uma Shankar Joshi and Dr. Sunit kumar Chatterji have praised these in preface and opinions.

3. Literary Services

1. Honorary Founder-Secretary of the South Indian Sanskrit Association, Madras for the last 30 years.
2. Honorary Research Secretary for Tamil, Sanskrit and other Indian Languages Research Institute, Madras, inaugurated by Mr. Fakruddin Ali Ahmed, President of India.
3. Vice-President of the Chittoor Sasmkrita Bhasha Pracharini Sabha. Madras Branch.
4. Writer of articles and Book Reviews in Tamil and English Journals: Newspapers etc. (Hindu, Indian Express, Bhavan's Journal, Swadesamitran, Dinamani etc.)
5. Honorary Principal. Saraswati Giri Veda Samskrita Patasala, Rajah Annamalaipuram, Madras-600 028.
6. Guest Editor, Tanjore Raja Sarfoji's Saraswathi Mahal Library, Tanjore.
7. Attended many conferences and read Research-Papers, besides attending many literary functions. Gave Endowment lectures also on many occasions.

4. Honours and Felicitations

1. TITLES – 'Samskrita Ratna' etc. awarded by Educational Institutions
2. "Avvaiyar" (Sanskrit Translation) was selected as the best book in 1973 and a cash award of Rs. 500/-was given by the U.P. Government.

3. "Avvaiyar" (Sanskrit Translation) was prescribed as Text Book for the Pre-University course—Advanced Sanskrit in the Madras University.

4. Gold Medals, shawls and shields have been awarded by The Tamil Writers' Association, Madras, Bharathiyar Sangam, Madras, and Kamban Society, Karaikudi, for meritorious services done, for both the languages, Tamil and Sanskrit.

5. All publications (each 100 copies) were purchased on merit basis by the Government of India (Ministry of Education) and distributed to libraries.

6. His Holiness Shri Sankaracharya of Sringeri Sarada Peetha has given cash awards and shawls during public meetings and honoured this scholar for his erudition, untiring research and great enthusiasm in the spread of religious knowledge.

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title of the Book		Naladiyar—Sanskrit Translation With Tamil and English expositions.
Author		S.N. SRIRAMA DESIKAN
Date of birth	...	21-6-1923
Language		Sanskrit, Tamil & English
Edition		First
Copyright holder		S. N. SRIRAMA DESIKAN
Paper used		White Printing 11.6 Kg.
Size of the Book	...	Double Crown OCTAVO
Printing points		10 Pts and 16 Pts.
No. of Pages		Skt—100, Tamil-150, English-110, Photos-8—368.
No. of Copies	...	1000
Printer	...	Elango Achu Koodam, Madras-4
Binding	...	Thick Board
Price	...	Rs. 15/-
Publisher		S. N. SRIRAMA DESIKAN
Subject	...	NALADIYAR
Call Number		O 31, IC21 N 15 MI

Honouring the Author with a Shawl by Mr. MORARJI DESAI, the Prime Minister of India, while releasing the Sanskrit translation of TIRUKKURAL with Tamil and English versions on 14-4-1979. at Raj Bhavan, Madras.

Presenting the Author with a SILVER LAMP by Sri. V. V. GIRI, as the President of India, while releasing the Sanskrit translation of 'PATTUPPATTU' (a Sangam Tamil classic) on 16-2-1973.

A

Presenting the Author with a Shawl by Sri RAJAJI, while releasing the Sanskrit Translation of 'KAMBA RAMAYANAM—Bala Kandam on 1-11-1964.

Presentation of a Shawl to the author by Sri N. MAHALINGAM during the KAMBAN Festival at Karaikudi on 15-3-1965.

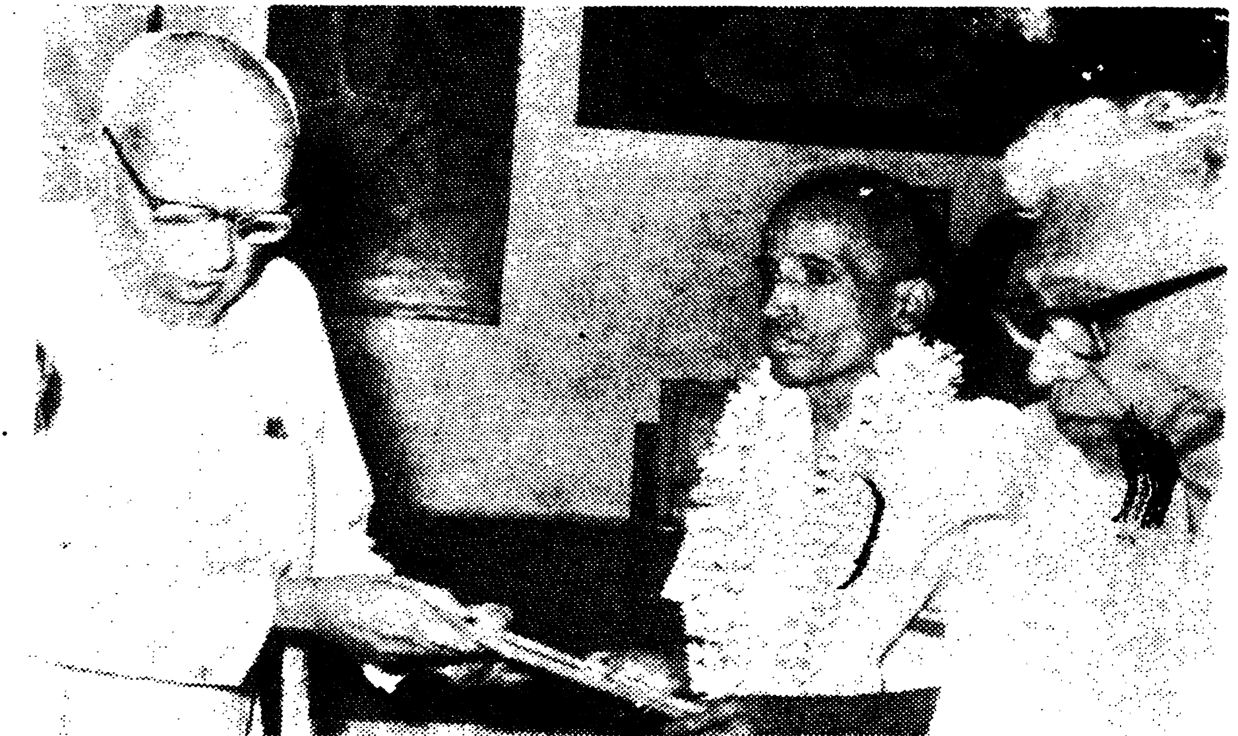
Recognition as an able Sanskrit Scholar by the Government of India, an award being given by Sri V. V. GIRI as the President of India at Rashtrapati Bhavan, New Delhi on 5-10-71.

Honouring the Author with a Shawl by Mr. PRABHUDOSS PATWARI, the Governor of Tamil Nadu, presiding on the occasion of the Release of 'ETTU-TOGAI' (Sangham classics)—Sanskrit translation, on 3-10-1977.

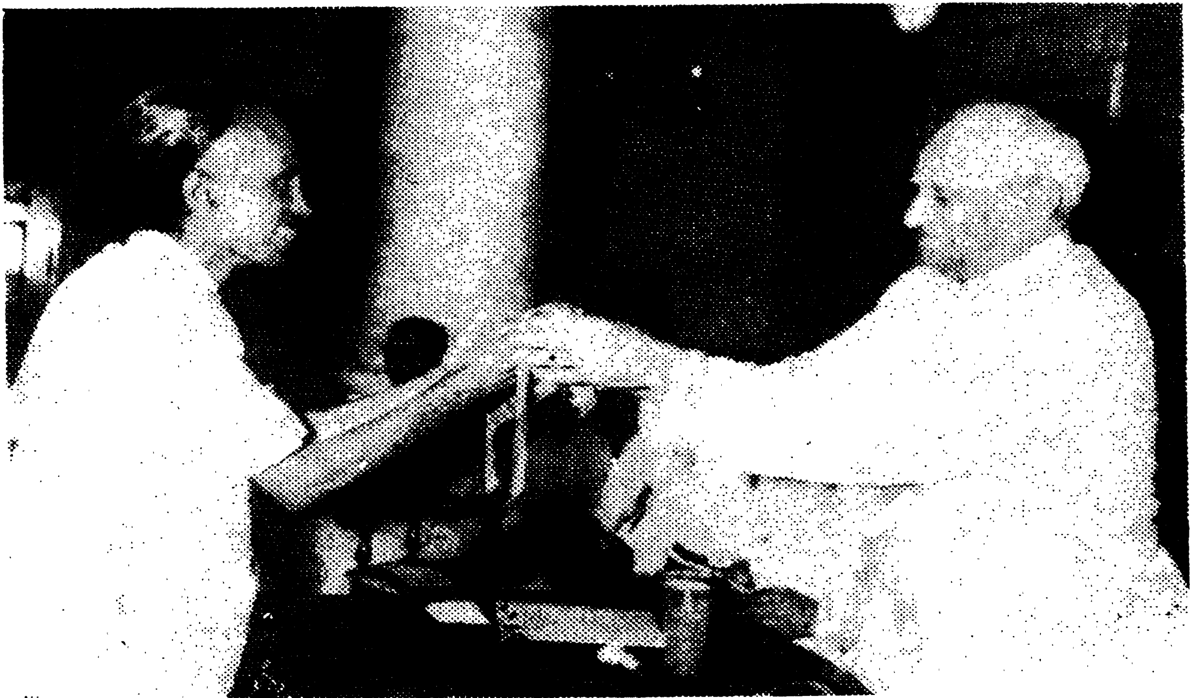
Honouring the Author with a Shawl by Mr. M. ANANTASAYANAM IYENGAR, former Lok Sabha Speaker, while presiding over the release of Sanskrit translation of AVVAIYAR NITHI WORKS (Released by Srī K. K SHAH, Governor of Tamil Nadu) on 5-7-1971.

Honouring the author with the title of SAMSKRITA RATNA by Sri T L. VENKATARAMIER, former Supreme Court Judge, at Madras on 13-6-1970.

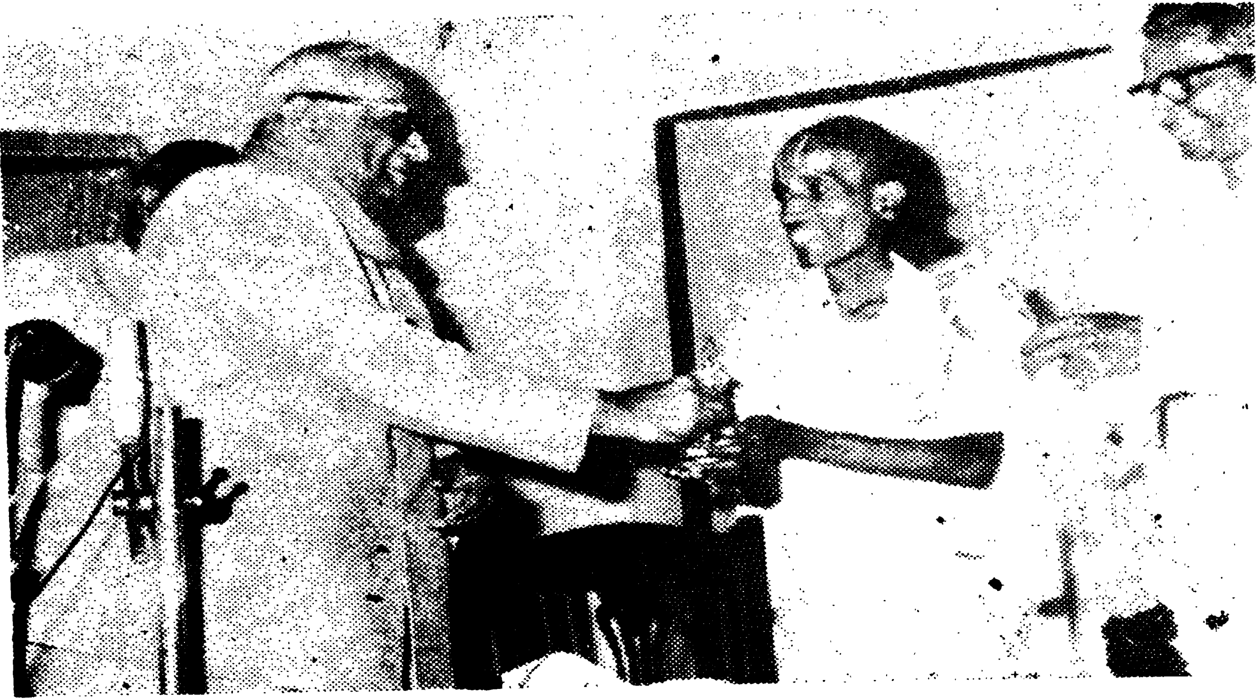

Presenting a Shawl to the Author by Sri V. V. GIRI, ıs the Governor of Kerala, while presiding over, the elease of the Sanskrit translation of VEMANA PADYA-ɅULU (with a Tamil Version) of the famous Andhra ᵓoet on 23-8-1962

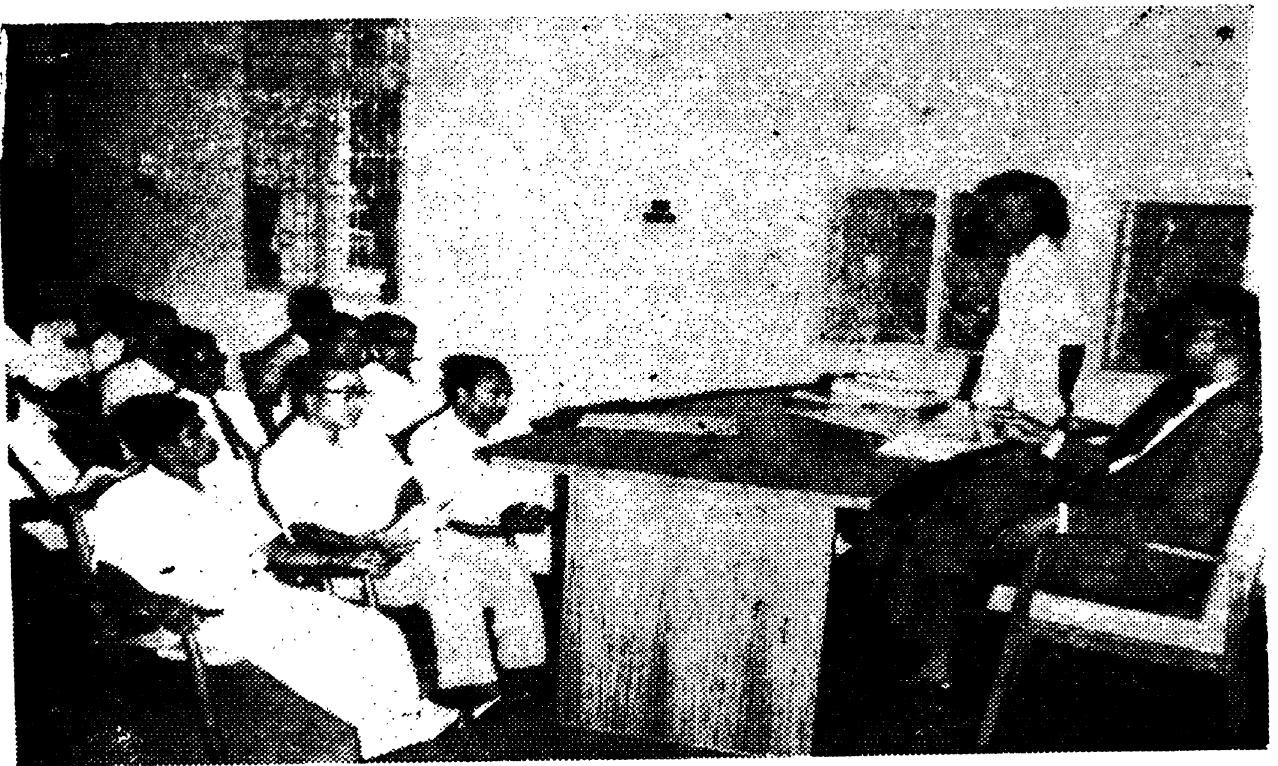

Presentation of a Gold Medal by Sri V. V. GIRI. as ıe Acting President of India, at the Tamil Writers' Con-ɜrence on 29-5-1969.

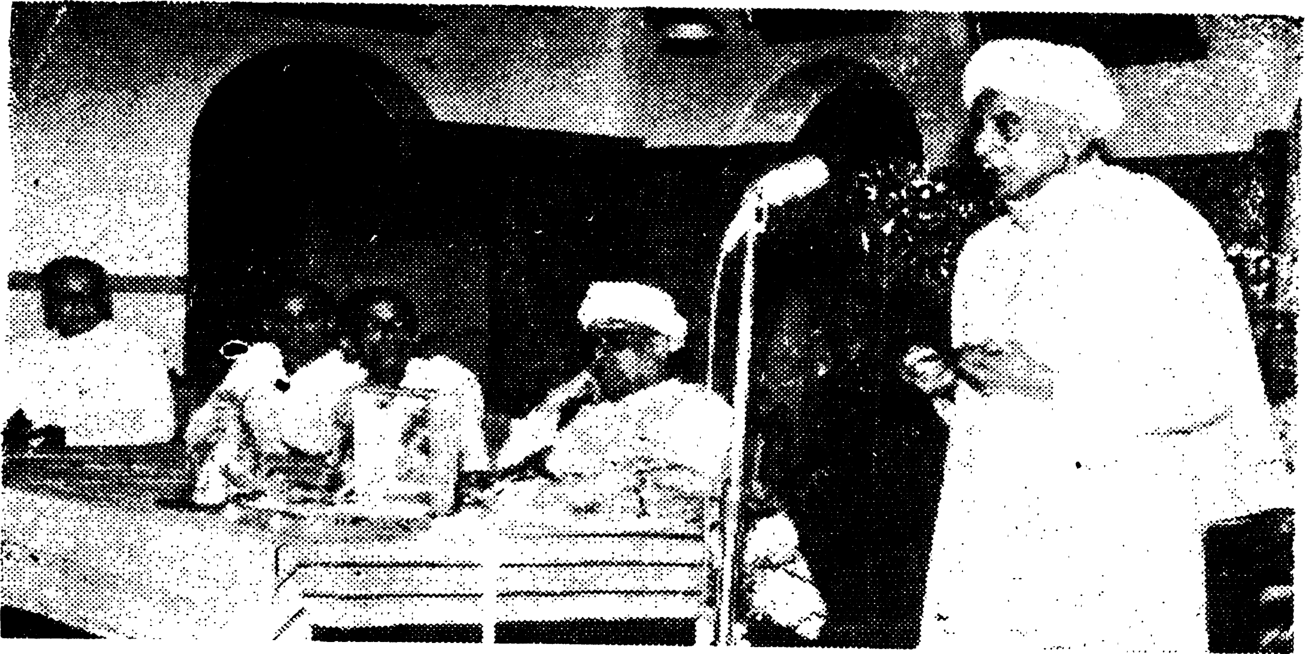
B

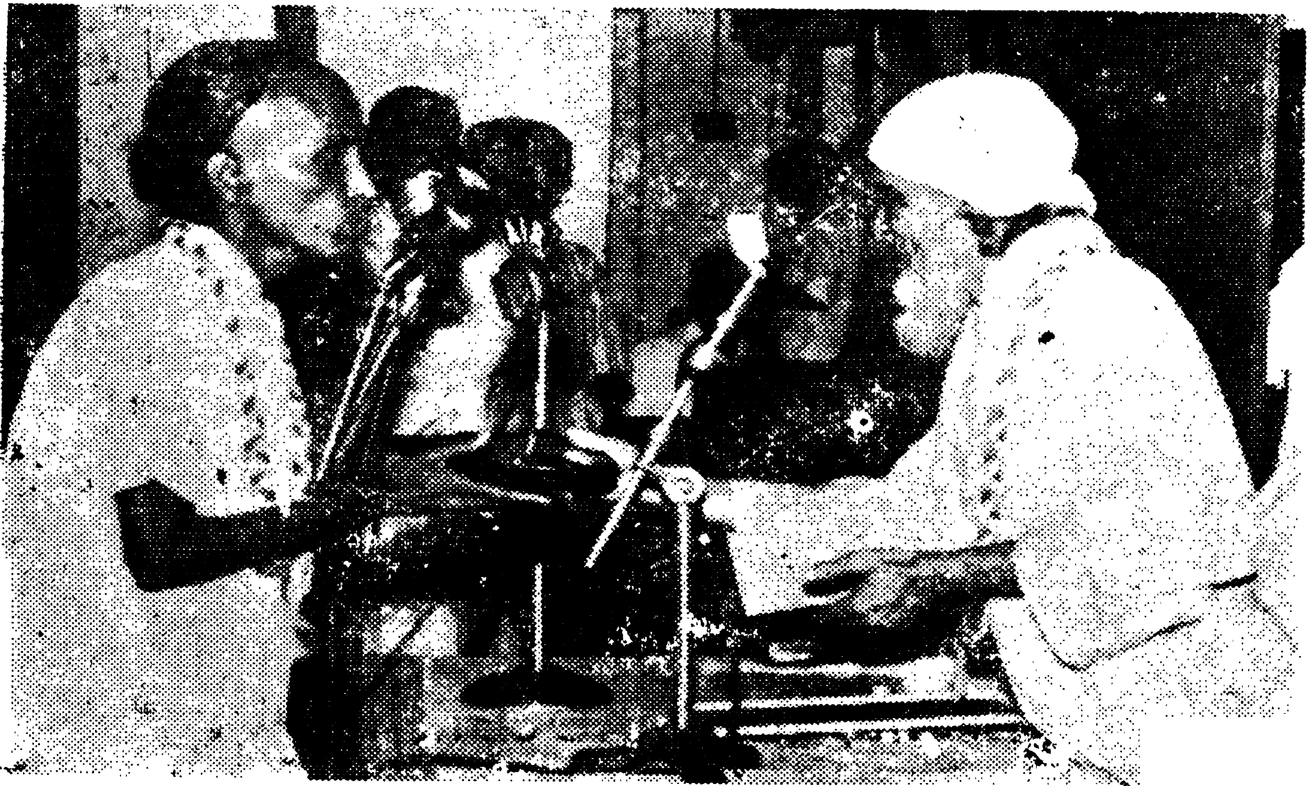
Presenting a Silver Lamp by Sri V. V. GIRI, as the Vice-President of India, while releasing the Sanskrit translation of SILAPPADIKARAM, a famous Tamil Kavya on 21-1-1968.

Teaching Sanskrit in Scientific manner as a part-time Lecturer to the teaching staff of the Engineering College Guindy. (Fundamental Engineering Research Establishment—Philosophy and engineering wing during 1965 to 1969.)

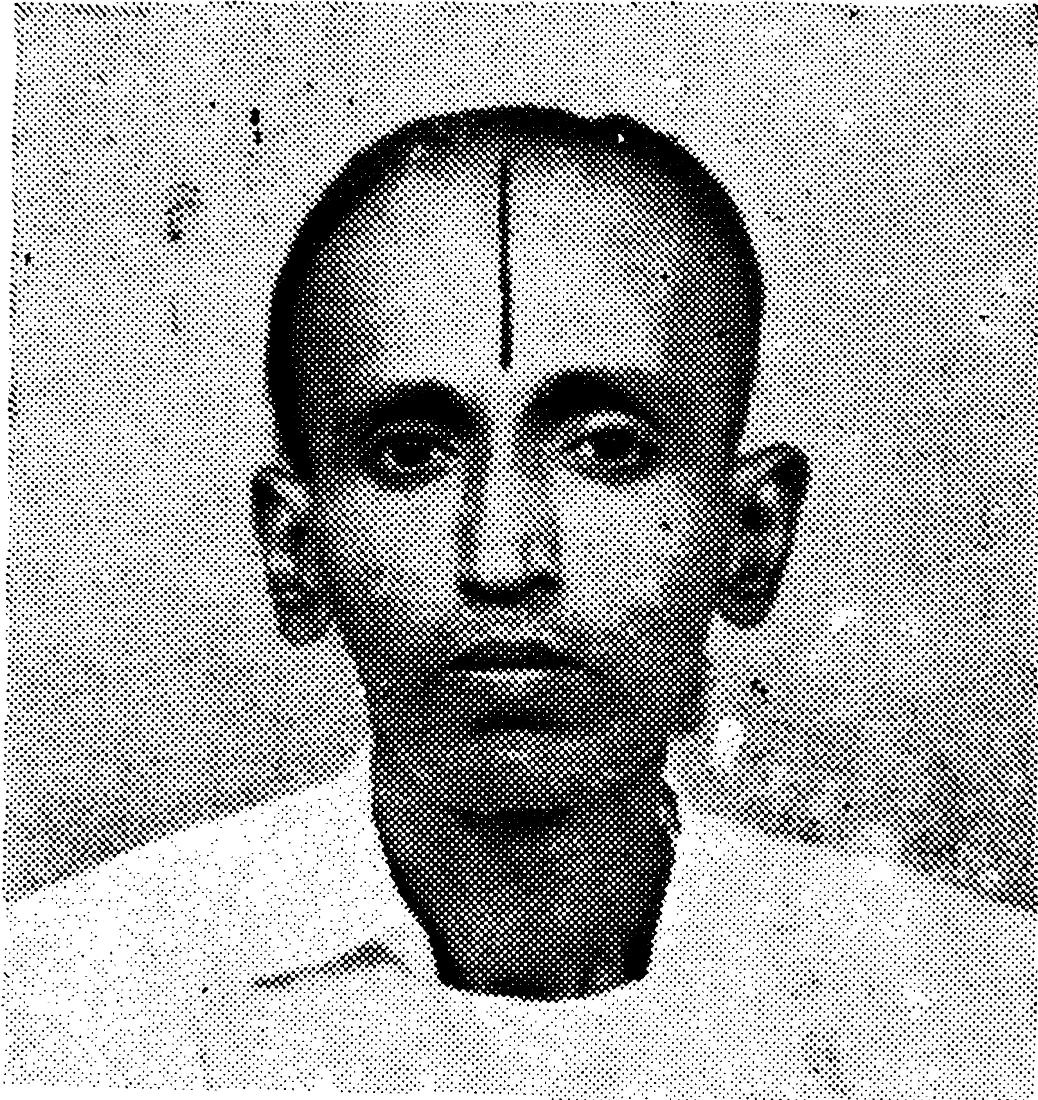

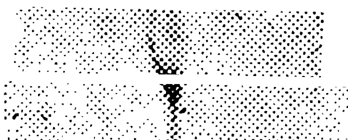
Dr C. P RAMASWAMI IYER. releasing the Sanskrit Translation of SUBRAMANYA BHARATHI's works on 4-9-1963. (Author sitting to the right).

Presentation of Shield to the author by Sri SUDDHANANDA BHARATI at BHARATIAR Festival on 2-9-1963.

The foregoing Photographs relate to the many functions held in honour of the author.

S. N. SRIRAMADESIKAN

नालडियार्–संस्कृतानुवादे

विषयसूची

卐

नालडियार्—संस्कतानवादः

धर्मकाण्डः

நாலடியார்

அறத்துப்பால்

१. धर्माः

अधिकारः I.] [अर्थानित्यत्वम्

ापितष

मोक्ताऽपि दारिद्र्यवशात् कदाचित् ।
याचेत चेदन्यगृहे यवागूं
नित्यं कथं स्याद् धनमत्र लोके ॥ १ ॥

नैकत्र तिष्ठेद् धनमत्र नित्यं
चक्रारवत् स्यादधरोत्तरं तत् ।
स्थिते हि भाग्ये कृषिमूललभ्य-
मन्नं तु भुञ्जीत सबन्धुमित्रः ॥ २ ॥

गजाग्रसम्बद्धसितातपत्र-
च्छायाश्रिताः सैन्ययुताः प्रयान्तः ।
भूपाश्च पुण्यापगमे स्वपत्नीं
हृतां परैर्वीक्ष्य भवेयुरार्ताः ॥ ३ ॥

प्रयान्ति शीघ्रं दिवसाः क्षणेन
क्रुद्धः समायाति यमोऽपि शीघ्रम् ।
भाग्यास्थिरत्वं सहसा विचिन्त्य
पुण्यार्जनेच्छा यदि ते त्वर त्वम् ॥ ४ ॥

पश्चाद्दितीमां मतिमत्र मुञ्च
प्रदीयतां प्राप्तधनं परेभ्यः ।
क्रूरान्तकप्रेषितपाशजालाद्
लभ्येत मुक्तिस्तव दानपुण्यात् ॥ ५ ॥

न कोऽपि जीवेत् विधिमप्यतीत्य
न कोऽपि दृष्टो यमपाशमुक्तः ।
तस्मात्प्रदेयं धनिकाः! स एव
श्रूयेत गेहे मृतिवाद्यघोषः ॥ ६ ॥

सूर्याख्यमानेन यमस्तु मित्वा
त्वद्जीवितं नित्यमसौ भुनक्ति ।
प्रीतो भव त्वं सकलेषु, दानं
कुर्वन्यथा ते जननं वृथैव ॥ ७ ॥

धनाभिमानात् परलोकचिन्ता-
विहीनमूढेषु यदस्ति भाग्यम् ।
तन्मेघमध्योद्भवविद्युतेव
भूत्वाऽथ रात्रौ झडिति प्रणश्येत् ॥ ८ ॥

कीर्त्यार्जनं यत्स्थितकीर्तिरक्षा
बन्धोस्तु साह्यं स्वकृतोपभोगः ।

निष्काम्यदानं च विना धनं यो
रक्षेत् स वित्तेन विहीन एव ॥ ९ ॥

वस्त्राण्यधृत्वा स्वयमप्यभुक्त्वा
सद्दानधर्मावविधाय लोके ।
सम्पाद्य निक्षिप्तधनं विनश्येत्
तन्मक्षिकानीतमधोः समानम् १०

ये भाविवृद्धत्वभिया विरक्ताः
सद्यौवने ते किल बुद्धिमन्तः ।
ये यौवने भोगरतास्तु पश्चात्
खिन्ना भवेयुर्धृतदण्डहस्ताः ॥ ११ ॥

स्नेहो विनष्टो विमुखाः प्रियास्ताः
क्षीणोऽभवद्बन्धुजनानुरागः ।
किं वानुभूतं वद जीवितेऽस्मिन्
निमग्ननौकासदृशोऽसि चान्ते ॥ १२ ॥

करे तु दण्डः, पतिताः सुदन्ताः
  न स्पष्टता वाचि, गतिश्च मन्दा ।
अथाऽपि संसारसुखे रतानां
  कथं भवेन्मोक्षपथि प्रवृत्तिः ॥ १३ ॥

कुब्जा च शुष्का धृतदण्डहस्ता
  चलच्छरीरा मरणोन्मुखीयम् ।
आसीत्पुरा कामुककाम्यकाया
  किं यौवनं शाश्वतमस्ति लोके? ॥ १४ ॥

प्रसूय मां मज्जननी मृताऽथ
  चकार मात्रन्तरगर्भवासम् ।
तथैव तस्या जननीति लोके
  नित्या पुनर्जन्मपरम्परेयम् ॥ १५ ॥

वध्यस्थले घातुकहस्तलग्न-
  मालालसत्पल्लवभक्षणेन ।
अजो वधार्हो लभते सुखं यत्
  तत्तुल्यसंसारसुखं क इच्छेत् ? ॥ १६ ॥

वनं फलाढ्यं तु यथैव शून्यं
  स्याद्यौवनं योषिति तद्वदेव ।

शूलाक्षिणी सेति न वाञ्छयेमां
वृद्धा ततः स्यात् किल दण्डहस्ता ॥ १७ ॥

"कियद्वयः किन्नु दृढाः सुदन्ताः
वेलाद्वयान्नं किमु लभ्यते ते" ।
इत्थं बुधाः सुष्ठु विमृश्य चान्ते
न यौवनं ते बहुमानयन्ति ॥ १८ ॥

"युवाहमस्मी" ति मतिं त्यज त्वं
प्रयच्छ सद्यो यदिहात्र लब्धम् ।
प्रचण्डवातेन पतन्ति वृक्षात्
फलान्यपक्कान्यपि वै कदाचित् ॥ १९ ॥

सज्जोऽस्ति कालो मनुजाभिहन्तुं
तद्धर्मपाथेयमुपार्जयाद्य ।
निष्कास्य गर्भाच्छिशुघातकस्य
यमस्य नैर्घृण्यमवेहि सम्यक् ॥ २० ॥

शैलाभहस्त्यग्रशशाङ्कतुल्य-
च्छत्रावृताः पार्थिवसत्तमाश्च ।
मृत्युं गतास्तद्विदितं समेषां
मृत्योर्विमुक्तः क इहास्ति लोके ॥ २१ ॥

तवात्र वस्तुं दिवसाः सुकल्पाः
ते यान्ति नित्यं सह सूर्यगत्या ।
तद्दानमत्रैव विधेहि शीघ्रं
न कोऽपि जीवेद् विधिमप्यतीत्य ॥ २२ ॥

यत्राभवन्मङ्गलवाद्यघोषः
तत्रैव चामङ्गलवाद्यनादः ।
भवेत् क्षणेनेति बुधा विदित्वा
कुर्वन्ति बुद्धिं किल मुक्तिमार्गे ॥ २३ ॥

श्रुत्वा त्रिवारं मृतिवाद्यघोषं
ततो मृतान् सुष्ठु पिधाय वस्त्रैः ।
अग्रेऽग्निहस्ताश्च नयन्ति दग्धुं
अवेहि तत्त्वं तदिदं समीक्ष्य ॥ २४ ॥

रुदत्सु बन्धुष्वथ वै मृतानां
स्मशानयात्रां प्रसमीक्ष्य चापि ।
ऊढ्वात्र सौख्यानुभवे रतानां
नैराश्यतां वाद्यरवो व्यनक्ति ॥ २५ ॥

स्थित्वा शरीरे सुविधाय कर्म
विनिर्गते जीवनटे, शवस्य ।
रज्ज्वा तु बन्धस्त्वथ संस्कृतिर्वा
प्रक्षेपणं वा क्रियतां न हानिः ॥ २६ ॥

शरीरमेतज्जलबुद्बुदेन
समानमित्येतदिहावगम्य ।
संसारबन्धादथ मुक्तिकामैः
धीरैः समानाः कति वाऽत्र सन्ति ॥ २७ ॥

शरीरदार्ढ्ये सति भाविलोक-
प्राप्त्यर्थमत्रैव कुरु प्रयत्नम् ।
नो चेत् क्षणान्नश्यति ते शरीरं
शैलाग्रसञ्चारिघनो यथैव ॥ २८ ॥

''अतिष्ठदद्यैव तथोपविष्टः,
सुष्वाप, मृत्युं गत'' इत्यवाचि ।

अतोऽद्य धर्मं कुरु, ते शरीरं
तृणाग्रवर्त्यम्बुसमं विनाशि ॥ २९ ॥

स्वयं जनित्वा निजबन्धुमध्ये
ततोऽत्र कायं च विहाय मर्त्याः ।
मृत्युं लभन्ते, द्रुम एव नीडं
त्यक्त्वा द्विजा व्योम्नि यथा डयन्ते ॥ ३० ॥

ध्कारः 4] [धर्मवैशिष्ट्यम्

तप्तं तपो यैर्गतजन्मनीह
जन्मन्यमुष्मिन् न तपो व्यधायि ।
भुगेहमे
द्वारे निरुद्धा व्यथिता भवेयुः ॥ ३१ ॥

"आढ्यो भवेयं, धननाशकारि
धर्मो न कार्यस्त्विव"ति मूढचित्त! ।
एवं विचिन्त्य प्रयतेर्यदि त्वं
गतं तवायुः, वद किन्नु कुर्याः ॥ ३२ ॥

खेदस्य हेतुर्विधिरित्यजानन्
मूढः स्वचित्ते व्यसनं भजेत ।

कर्मोद्भवं दुःखमितीह जानन्
संसारदुःखाद्भजते विमुक्तिम् ॥ ३३ ॥

सुदुर्लभं देहमवाप्य तेन
धर्मार्जने च क्रियतां प्रयत्नः ।
लीयेत कायः, सुविधाय धर्मं
प्रदाय सारं तु यथेक्षुदण्डः ॥ ३४ ॥

व्रतादिना धर्ममवाप्य पश्चात्
समीक्ष्य कालं न बिभेति कोऽपि ।
इक्षुं विनिक्षिप्य गुडे तु लब्धे
न चेक्षुदाहो व्यसनाय यद्वत् ॥ ३५ ॥

श्वो वाऽद्य पूर्वं भविता यमस्य
बाधेति बुद्धिं तु विहाय, पार्श्वे ।
तिष्ठेत् सदा सो हि धियाऽत्र, पापं
विमुञ्च वाक्यं महतां शृणु त्वम् ॥ ३६ ॥

सम्यग्विमृष्टे मनुजस्य जन्म
नानाफलोपेतमथापि लोके ।
न कायसेवा परमत्र कार्या
स्वर्लोकलाभे क्रियतां प्रयत्नः ॥ ३७ ॥

सत्पात्रमुद्दिश्य कृतं तु दानं
स्वल्पं सदत्राधिकलाभकारि ।
वटस्य बीजं परिमाणतोऽल्पं
छायां विशालां तु यथा तनोति ॥ ३८ ॥

दिनेन साकं मनुजस्य चायु-
रपीह यातीति न कोपि वेत्ति ।
दृष्ट्वाऽपि साक्षान्न करोति धर्मं
क्षीणायुरप्येष मुदं प्रयाति ॥ ३९ ॥

यन्नीचसेवार्जितवस्तुपुष्ट-
कायोऽपि दार्ढ्येन चिरं वसेच्चेत् ।
मानं विहायाप्यपि भैक्षवृत्त्या
जीवस्य रक्षा किमु नोचिता स्यात् ॥ ४० ॥

कायस्थिताल्पव्रणमेदिकाक-
निवारणे साह्यकरो हि दण्डः ।
तद्धेयकायं त्वविचार्य सन्तो
रम्यां गुणज्ञां रमणीं वदन्ति ॥ ४१ ॥

चर्मावृतानन्तमलाढ्यरन्ध्र-
पूर्णं शरीरं वसनैः पिधाय ।
न कामयन्तः स्थितकश्मलं तु
समीक्ष्य त्वं ननु भस्त्रिकेव ॥ ४२ ॥

सदाऽन्नमात्राद्विवृधेत्यभिज्ञैः
त्यक्तस्य कायस्य तु पूतिगन्धः ।
तन्मस्तकालङ्कृतपुष्पजालै-
रेलालवङ्गैर्न हि वार्यतेऽसौ ॥ ४३ ॥

नीरे गते रन्ध्रमये तु नेत्रे
स्यात्तालतुल्ये त्विति वेद्मि सम्यक् ।
"मीनेन शूलेन समाक्षिणीय"-
मित्यज्ञवाक्यान्न हि वञ्चितः स्याम् ॥ ४४ ॥

"मुक्ताप्रसूनाभसुदन्तयुक्ते"-
त्यज्ञस्य वाक्यं न हरेद्धृतिं मे ।
यतो विशीर्णान् रमणीसुदन्तान्
श्मशानभूम्यां पुरतो ह्यपश्यम् ॥ ४५ ॥

मज्जास्थिजीर्णाशयचर्मकूटैः
रक्तेन मांसेन तथैव नाड्या

विनिर्मितेऽस्मिन् वनिताशरीरे
त्वं स्त्रीत्वबुद्धिं कुरुषे यदंशे ? ॥ ४६ ॥

मलोद्गमत्सवरन्ध्रपूर्ण-
स्त्रीरूपभाण्डे मृदुचर्मजुष्टे ।
मुग्धो हि मूढो रमणीं प्रशंसेत्
"विशालहस्ता वलयान्विते"ति ॥ ४७ ॥

स्रक्चन्दनैर्मण्डनमीक्ष्य मर्त्या
हेयं शरीरं बहुधा स्तुवन्ति ।
प्राणाश्वहीनः शकटाख्यदेहो
गृध्रैः सुभक्ष्यः किमु तैर्न दृष्टः ॥ ४८ ॥

श्मशानशीर्णान्यतिघोरनेत्र-
सम्युक्तशीर्षाणि जनानुदीक्ष्य ।
"सन्मार्गगाः सन्तु शरीरतत्त्व-
मेतादृशं" चेति वदन्ति किन्नु ? ॥ ४९ ।

श्मशानगश्वेतशिरांसि लोक-
भोगे रतानां जनयेद्विरक्तिम् ।
मुक्ताश्च ते तत्त्वमिदं विदित्वा
न स्वीयदेहं गणयन्ति नीचम् ॥ ५० ॥

दीपप्रवेशे तमसो विनाशः
पापस्य नाशस्तपसः पुरस्तात् ।
घृतस्य नाशे तमसः प्रवेशः
पुण्यस्य नाशे प्रविशेद्धि पापम् ॥ ५१ ॥

वार्धक्यमृत्यू मरणं च भोगं
ज्ञात्वा बुधाः सन्न्यसनं भजन्ते ।
तत्तुल्यमूढो न हि यस्तु शब्द-
ज्योतिस्सुशास्त्राध्ययनैककार्यः ॥ ५२ ॥

भाग्यं बलं यौवनजीवने च
रूपं वचो बुद्धिरितीत्यमूनि ।
नश्यानि मत्वा त्वरया महान्तो
भवन्ति मुक्त्यै हतबन्धपाशाः ॥ ५३ ॥

दिनैकसौख्यार्थमिमे तु मूढाः
खेदात्मकं जीवितमर्थयन्ते ।
खेदान्वितं क्षुद्रसुखं समीक्ष्य
संसारबन्धाद्विरमन्ति सन्तः ॥ ५४ ॥

हे चित्त! यातं किल यौवनं मे
वार्धक्यरोगौ समुपागतौ च ।
चरस्यहो निर्भयमिन्द्रियेषु
किं मुक्तये नः कुरुषे न यत्नम्? ॥ ५५ ॥

पुत्रेण हीना गुणवर्जिताऽपि
भार्या न हेया तत एव सन्तः ।
त्यक्त्वैव दुःखप्रदतद्विवाहं
ग्राह्यो हि सन्न्यास इतीरयन्ति ॥ ५६ ॥

महाप्रयत्नैः स्वकृतव्रतेषु
दुर्वारविघ्नैरपि कुण्ठितेषु ।
अपोह्य विघ्नान् कृतरक्षका ये
सन्न्यासयोग्यास्तु त एव वाच्याः ॥ ५७ ॥

स्वनिन्दके चापि दयानुचिन्ता
निन्दानिमित्तं नरके निवासः ।
नैवास्य भूयादिति चिन्तनं च
द्वयं यतीनां किल लक्षणं स्यात् ॥ ५८ ॥

पञ्चेन्द्रियप्राप्यसुखात् स्वचित्तं
निवर्त्य सन्न्यासपथि श्रमेण ।

यो वा भवेत् स्थापयितुं समर्थः
सोऽयं ध्रुवं मोक्षसुखं लभेत ।। ५९ ।।

खेदालयां संसृतिमत्यजन् वै
स्वल्पं सुखं तत्र वृणोति मूढः ।
प्राप्तं सुख खेदपुरस्सरं चे-
त्यालक्ष्य विद्वान् न सुखं वृणीते ।। ६० ।।

अधिकारः 7] [कोपनिरासः

सगौरवं पश्यति कश्चिदन्य-
स्त्वगौरवं, लोकगतिर्विचित्रा ।
निर्लक्ष्य भावं वह, मुञ्च कोपं
यथैव शीर्षगतमक्षिकायाम् ॥ ६१ ।।

निरर्गलप्राप्तविषादकाले-
प्यादत्ततीव्रव्रतपूर्तिकामः ।
यो बद्धदीक्षः स तु मानहेतोः
प्राणं त्वनर्घं सहसा न मुञ्चेत् ॥ ६२

विनैव वाच निग्रहमुक्तम
कठोरवाक्यं व्यथयेद् ध्रुवं नः ।

इतीत्थमालोच्य बहुश्रुतास्ते
क्रोधेन नोग्रं वचनं ब्रुवन्ति ॥ ६३ ॥

नीचैर्जनैः प्रोक्तमयुक्तवाक्यं
श्रुत्वा न कोपं कुरुते विरक्तः ।
श्रुत्वा तु नीचः कुपितः, समेषा-
मुक्त्वाऽट्टहासं कुरुते भृशं सः ॥ ६४ ॥

या नम्रता यूनि वरीयसी सा,
विनाऽऽर्जनं येन तु दीयते तत् ।
स्यादुत्तमं, सत्त्ववता क्षमा या
प्रदर्शिता श्रेष्ठतमा मता सा ॥ ६५ ॥

व्रतार्हवैराग्ययुता महान्तः
श्रुत्वापि नीचोक्तवचः कठोरम् ।
भवन्ति शान्ताः परिपूतभस्म-
स्पर्शात्फणी नैति यथैव रोषम् ॥ ६६ ॥

कृतारिविद्रोहसहिष्णुता न
दौर्बल्यहेतुस्त्विति बुद्धिमन्तः ।
वदन्ति, कोपादपकारकर्तुः
प्रतिक्रिया बुद्धिमता न कार्या ॥ ६७ ॥

कोपः खलानां बहुकालतोऽपि
क्षयं विना वर्धत एव नित्यम् ।
सतां तु कोपः स्वयमेति नाशं
नश्येत स्वयं तप्तजले यथौष्ण्यम् ॥ ६८ ॥

कृतोपकारं
कुर्वन्ति विद्रोहमथाऽपि तेषाम् ।
कुर्वन्ति साह्यं परमत्र सन्तः
क्रोधेन नैवापकृतिं स्मरन्ति ॥ ६९ ॥

श्रुत्वा ऽप्यवाच्यं वचनं खलानां
न नीचवाक्यं ब्रुवते महान्तः ।
दष्टा अपि क्रुद्धशुना मनुष्याः
क्रोधाद्यथा तान् न हि दंशयन्ति ॥ ७० ॥

II गृहस्थधर्माध्यायः

अधिकारः—४] [सहनशील

मूढेन साकं न हि भाषणीयं
नोचेदसभ्यं कथयेत् स वाक्यम् ।
तस्माद्धि सङ्गं त्यज तेन साकं
शीताचलाढ्योन्नतपाण्ड्यराज ! ॥ ७१ ॥

अयुक्तवाक्ये कथितेऽपि नीचैः
   शान्त्या प्रवृत्तिर्महतां गुणाय ।
तद्वैपरीत्ये न भवेत् प्रसिद्धिः
   जायेत निन्देति वदन्ति सन्तः ॥ ७२ ॥

स्निग्धस्य वाक्यं कठिनं भवेद्वा
   क्षेमप्रदं तत्, वचनं तु शत्रोः ।
मनोहरं चापि सुखाय न स्यात्
   शीताब्धितीराधिप! पाण्ड्यभूप! ॥ ७३ ॥

बुध्वा तु बोद्धव्यमघात् सुभीतः
   प्रजानुकूलं सुविधाय कार्यम् ।
वसन् नरस्तेन सुखं लभेत
   तज्जीविते नास्ति विषादवार्ता ॥ ७४ ॥

अगाधमैत्रीयुतयोस्तु मध्ये
   चारित्र्यहानिर्यदि कस्यचित् स्यात् ।
सह्यं तदन्येन, न चेत्प्रचारः
   कार्यो न, मैत्री ननु मास्तु तेन ॥ ७५ ॥

अनिष्टमप्याप्तकृतं निजेष्टं
   स्यादित्यनुस्मृत्य, स्वपूर्वपापम् ।

स्मृत्वा च मा मुञ्च हि तेन मैत्रीं
मृगाश्च मैत्रीं न मिथस्त्यजन्ति ॥ ७६ ॥

दोषं सहेरन्निति मानवास्ते
मैत्रीं महद्भिर्व्रणते हि साकम् ।
सत्कार्यकृद्भिः सुलभा हि मैत्री
नीराढ्यशैलान्वितदेशपाल ! ॥ ७७ ॥

क्षुधार्दिताः शुष्कशरीरिणोऽपि
न स्वीयबाधां कृपणे वदेयुः ।
क्लेशेऽपि येषां भुवि जीवनेच्छा
ब्रूयुस्तु ते साह्यकृतां समीपे ॥ ७८ ॥

अगौरवं चापि सुखेन साक-
मेकस्य कार्यस्य फलं यदि स्यात् ।
ग्राह्यं तदा गौरवपूर्वसौख्यं
हे निर्झरापूरितदेशपाल! ॥ ७९ ॥

स्वयं विनष्टोऽपि सतां विनाशे
मतिर्न कार्या, किमु कायनाशे ।
त्याज्यं त्वनर्हार्पितमन्नमात्रं
त्रिलोकलाभेऽप्यनृतं न वाच्यम् ॥ ८० ॥

भयं महत् स्यात् परदारसंग-
सौख्यात्, विमृष्टे परदारसङ्गात् ।
स्यान्मृत्युशिक्षा नरकान्तपापं
लज्जापरैस्स्याज्यतमाऽन्यनारी ॥ ८१ ॥

मैत्रीयशोधर्ममहत्वमेते
न वै भजन्ते परदारलोलम् ।
विरोधनिन्दाभयपापमेते
ध्रुवं भजन्ते परदारलोलम् ॥ ८२ ॥

भीतिः परस्त्रीगमने, तदीय-
गेहान्निवृत्तौ भयमेव भोगे ।
भयं स्वकृत्यस्य पिधानकार्ये
सदा भयाढ्यं कुरुते कुतस्तत् ॥ ८३ ॥

स्याद्वंशनिन्दा पदभङ्गशिक्षा
कृते परस्त्रीगमने, भयं स्यात् ।
स्यान्मारकं दुःखमनेन, सौख्यं
जातं कियद् ब्रूहि विनष्टशील ! ॥ ८४ ॥

पापादभीता विगुणैः समेता
बृहत्स्तनीसंगमकांक्षया ये ।
जग्मुः परस्त्रीं, भुवि जन्मनीह
नृत्येन जीवन्ति नपुंसकास्ते ॥ ८५ ॥

शुभे दिने वाद्यरवे बहूनां
पुरः समूढां गृहिणीं गुणाढ्याम् ।
काम्यां स्वगेहे च विहाय कस्मात्
परस्त्रियं वाञ्छति मानवोऽयम् ॥ ८६ ॥

पराङ्ग समीक्ष्य
निन्दन्ति लोकाः स्वजना भयार्ताः ।
भोगानु भवस्तु तस्य
स्याल्लेहवत् सर्पशिरस्तलस्य ॥ ८७ ॥

लज्जाढ्यविद्वज्जनजातकामो
न वर्धते संक्रमते न दृश्यः ।
स्थित्वैव चान्तर्व्यसनप्रदोऽसौ
भवेत् कठोरो नितरामशाम्यः ॥ ८८ ॥

गभस्तिमत्सायकवद्वयस्ते
दहन्ति वै वाक्यशरीस्मात्रम् ।

अन्तर्मनोदाहककामवह्नि-
स्तेभ्योऽपि तापं नितरां प्रयच्छेत् ॥ ८९ ॥

ग्रामात् प्रदग्धाद् बहिरेत्य नीरे
मग्नः स्वरक्षां कुरुते मनुष्यः ।
शैले निलीनं च जलप्रविष्टं
नरं दहेत् कामसमाख्यवह्निः ॥ ९० ॥

नष्टेऽपि भाग्ये घनपूर्णकाल-
समं यथाशक्ति मुदा समेत्य ।
दाने प्रवृत्तस्य तु देवलोक-
द्वारं सदा स्याद्विवृतं न बद्धम् ॥ ९१ ॥

व्याधिर्जरा मृत्युरिमे च सिद्धाः
स्थिते धने किन्तु वृथाऽटनेन ।
त्वं लोभितां मुञ्च, समैः समेत्य
भुङ्क्ष्व, वृथा गोपय माऽर्थराशिम् ॥ ९२ ॥

दत्वाऽपि भुक्तं न धनं विनश्येत्
कालेऽनुकूले सति, वैपरीत्ये ।

नश्येद्धनम्, रक्षितमप्यबुध्वा
न वारयत्याश्रितमर्त्यखेदान् ॥ ९३ ॥

त्वं तण्डुलं स्वल्पमपीह दत्वा
दीनाय नित्यं भव शिष्टभोक्ता ।
अज्ञातपाका भुवि दीनमर्त्या
नो चेद्धदेयुः किल लोभिनं त्वाम् ॥ ९४ ॥

विमृश्य लोकद्वयलाभहेतुं
दीनाय देयं स्थितमल्पवित्तम् ।
दाने त्वसाध्ये त्यज याचनां त्व-
मयाचनं श्रेष्ठतमं हि दानात् ॥ ९५ ॥

ग्रामान्तरानिर्मितवेदिकास्थ-
फलाढ्यतालेन समा महान्तः ।
वित्ते स्थिते दानगुणेन हीनाः
स्मशानसन्निष्फलतालतुल्याः ॥ ९६ ॥

सन्तो न दद्युर्यदि, कालवृष्टिः
नो चेत् कथं लोकजनोऽत्र जीवेत् ।
कदम्बपुष्पाद्भुतमत्स्यगन्ध-
जुष्टाब्धिसच्छीतलतीरपाल! ॥ ९७ ॥

नास्तीत्यनुक्त्वा स्थितमल्पमर्थं
विना स्वलाभं समभावदृष्ट्या ।
दाता नरः श्रेष्ठतमः, स्वलाभ-
दृष्ट्या प्रदानं ऋणदानतुल्यम् ॥ ९८ ॥

''अस्त्यल्पमेवे''ति मतिं विहाय
नास्तीत्यनुक्त्वा कृतदानपुण्यम् ।
क्रमेण पूर्येत यथा यतीनां
भिक्षार्थिनां हस्तगतान्नपात्रम् ॥ ९९ ॥

तत्क्रोशदूरं मुरजस्य शब्दो
मेघस्य शब्दः किल योजनान्तम् ।
श्रूयेत, 'दाताऽय'मितीह सद्भि-
रुक्तं श्रुतं स्याद् भुवनत्रयस्थैः ॥ १०० ॥

धिकारः–11] [जन्मान्तरकर्म

वत्सः स्वयं धेनुगणं प्रविश्य
प्राप्नोत्यटित्वा निजमातरं सः ।
तत्पूर्वकर्म प्रविशज्जनौघं
कर्तारमाप्नोति तथा स्वयं तु ॥ १०१ ॥

प्रभावशोभाधनयौवनानि
न स्युर्नरैके प्रसमीक्ष्य चैतत् ।
अत्यल्पसत्कार्यमसावकुर्वन्
अलभ्यदेहं विफलं करोति ॥ १०२ ॥

सर्वेऽपि वाञ्छन्ति सुखं, परन्तु
कर्मानुरूपो विहितो हि भोगः ।
जम्बूफले केन कृतं हि कार्ष्ण्यं
को वर्तुलं वै कृतवान् कपित्थम् ॥ १०३ ॥

प्राप्तव्यदुःखं न मुनिश्च रुन्ध्यात्
अप्राप्यसौख्यं च न कोऽपि दद्यात् ।
नष्टां तु वृष्टिं क इहानयेत्ता-
मत्यन्तवृष्टिं तु निवारयेत् कः ॥ १०४ ॥

औन्नत्ययुक्ताः पुरुषाः कदाचित्
पदच्युता गौरवहानिमाप्य ।
जीवन्ति गूढप्रभयाऽत्र पूर्व-
कर्मादृते कोऽपि न हेतुरस्ति ॥ १०५ ॥

बहुश्रुताः सार्थकजीवनाश्च
नश्यन्ति शीघ्रं, चिरमत्र मूढाः ।

जीवन्त्यहो "ज्ञानरसेन हीन-
मूढेन किं वे"ति यमोऽत्यजत् किम् ॥ १०६ ॥

दारिद्र्यसन्तप्तमनाः परेषां
गृहं गता भैक्ष्यमटन्ति केचित् ।
नूनं विधिः कारणमत्र, हंस-
भिन्नप्रसूनाम्बुधितीरपाल! ॥ १०७ ॥

अज्ञा न ते, ज्ञानवराश्च, किन्तु
निषिद्धकार्ये क्रियते यदेतैः ।
तत्पूर्वकर्मागतमेव, 'नैदल्'
स्रवन्मधुप्राप्तसुतीरराज! ॥ १०८ ॥

सर्वैस्तु दुःखेन विना प्रमोद-
मात्रं सदा तैर्ह्रियते, परन्तु ।
अप्रार्थितं खेदसुखद्वयं च
क्रमेण कर्मानुगुणं लभेत ॥ १०९ ॥

जातस्य शीर्षे लिखितं स्वकर्म
न क्षीयते नापि विवर्धते तत् ।
क्रमात् फलेत् नोपकरोति दुःखे
काले फलेत् मुञ्च वृथा प्रयत्नम् ॥ ११० ॥

अभावबस्तुन्यथ याचिते तु
  नेति ब्रुवाणो न भवेद्विनिन्द्यः ।
आज्ञानुसारागतमीक्ष्य नेति
  वदन् कृतघ्नादपि पापवान् स्यात् ॥ १११ ॥

नीचाश्च सन्तः सततं स्वभाव-
  गुणेन पूर्णा न ततो च्यवन्ते ।
गुडो न कस्यापि भवेत् कषायः
  स्वाद्यो न निम्बः सुरभक्षितोऽपि ॥ ११२ ॥

वित्तागमे व्योमगतोडुबृन्द-
  समास्त्वनेके भुवि बान्धवाः स्युः ।
तमेव खिन्नं प्रसमीक्ष्य, 'बन्धु-
  रसावि'ति प्रोक्तुमिहास्ति को वा ? ॥ ११३ ॥

प्राप्नोति योऽर्थं पुरुषार्थमध्ये
  स्याल्लब्धमेतेन ततो द्वयं तत् ।
प्राप्नोत्ययोगोलभवाग्नितापं
  यो मध्यमार्थं न लभेत लोके ॥ ११४ ॥

निर्विघ्नवित्ताढ्यवचः प्रशस्तं
यथाऽतिमूल्यः कुलधेनुवत्सः ।
दरिद्रवाक्यं न भवेत् प्रशस्त-
मल्पार्द्रभूम्यां तु यथा कृषिः स्यात् ॥ ११५ ॥

सच्छास्त्रपाठाद्विनयोऽस्य न स्यात्
स्वभावतो यो विनयेन हीनः ।
पक्वापि दध्ना सह हिङ्गुना च
कषायहीना न भवेदलाबूः ॥ ११६ ॥

यस्त्वां वृथा निन्दति, तस्य निन्दा
कार्या त्वया नैव, दया प्रदर्श्या ।
सुखं च दुःखं विधिवद्भवेतां,
कदम्बगन्धान्वितकूलपाल! ॥ ११७ ॥

अनेकवर्णा भुवि धेनवः स्युः
एको हि वर्णः सकलेऽपि दुग्धे ।
धर्मस्य तत्त्वं हि सदैकरूपं
धर्मस्य मार्गा बहवस्तथैव ॥ ११८ ॥

अलब्धनिन्दो भुवि कोऽपि नास्ति
तन्त्रैर्विना जीवति नात्र कोऽपि ;

को वात्र जीवत्यनवाप्तदुःखो
न कोऽपि चान्तं धनवान् विभाति ॥ ११९ ॥

स्वकर्मणोन्यन्न हि याति किञ्चित्
प्राणेन साकं मरणान्तकाले ।
प्राणं तु काले नयति, स्वदेहः
प्रेम्णाभिवृद्धश्च न याति साकम् ॥ १२० ॥

अधिकारः–13] [दुष्कर्मः

सन्न्यासमार्गं तु विहाय खिन्न-
संसारिणां स्याद् भुवने स्मशानम् ।

भवेत् स्मशानं मृगपक्षिणां

ये पक्षिवृन्दान् चरतो वनेषु
नयन्ति नीडं, परजन्मनीः ।
ते सेवकाः शृङ्खलयाढ्यपादाः
कुर्युर्हि केदारतलेषु सेवाम् ॥ १२२ ॥

छित्वा तु कर्कटपदं विमोहात्
भोक्ता पुरा दुष्कृतिहेतुनैव :

नष्टाङ्गुलीकः पदमात्रशेषः
कुष्ठाधिना क्लिश्यति जन्मनीह ॥ १२३ ॥

निर्दुष्टसन्तो भुवि घातकानां
संगेन कुर्वन्ति कठोरकर्म ।
यथाग्निसंगाद् बलदं घृतं च
भूत्वा सुतप्तं तपतीह देहम् ॥ १२४ ॥

क्रमेण नित्यं भुवि बालचन्द्र-
समं विवर्धेत सतां तु मैत्रम् ।
दिनं क्रमान्नश्यति नीचमैत्री
स्वयं यथा नश्यति पूर्णचन्द्रः ॥ १२५ ॥

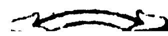
अयं गुणी चेति विभाव्य मैत्रीं
कृत्वाऽत्र पश्येर्यदि निर्गुणत्वम् ।
सुगन्धबुध्या विवृते तु पात्रे
सर्पस्य साक्षात्कृतिवद् भवेत्तत् ॥ १२६ ॥

अन्यो हि भावः, कृतिरन्यरूपा
कृत्यैः समालोच्य मनुष्यचित्तम् ।
ज्ञातुं न शक्तो मनुजः, शृणु त्वं
रत्नप्रभापूर्णमहीधरेश! ॥ १२७ ॥

अबुद्धिपूर्वं निजलाभबुध्या
    कुवञ्चनापूर्वकृताऽतिमैत्री ।
भवेन्मनःक्षोभकरी, प्रवाह-
    विनाशिपङ्कामलदेशपाल! ॥ १२८

शत्रौ प्रयुक्तासिरवध्यशत्रोः
    करं गतश्चेद्व्यसनं प्रयोक्तुः ।
दद्यात्, तथा मूढजनेषु दानं
    लोकद्वये दुःखकरं प्रदातुः ॥ १२९

स्वल्पोऽपि धर्मः सुकृतो मनुष्यै
    जीवस्य सन्तारणहेतुभूतः ।
पार्श्वं स्वपत्न्यामविहाय पुत्र-
    प्रेम्णा कुतो जीवसि चित्त! मोघम् ॥ १३० ।

नालडियार्–संस्कृतानुवादः

अर्थकाण्डः

நாலடியார்

பொருட்பால்

१. राजधर्माध्यायः

अधिकारः-14]

लसच्छिखासंस्कृतपट्टवस्त्र-
स्रक्चन्दनैर्याति नरो न शोभाम् ।
"अहं गुणाढ्य"स्त्विति भावरूप-
विद्यैव शोभां तनुते नरस्य ॥ १३१ ॥

दानाद्विनाशं न हि याति, बुद्धिं
ददाति, नित्या भुवि, कीर्तिदात्री ।
अज्ञानरोगप्रशमौषधं तु
विद्यासमं नो भुवि, सा प्रशस्ता ॥ १३२ ॥

कुदेशजातं लवणं वरं स्यात्
साराढ्यकेदारसमुत्थधान्यात् ।
निषिद्धवंशे जनितोऽप्यधीत-
विद्यस्तथा श्रेष्ठपदे निवेश्यः ॥ १३३ ॥

हर्तुं न शक्या कुपितेन राज्ञा
दानादनाश्या न तु चोरहार्या ।
विद्या भवेत्, तादृशवित्ततोऽन्यत्
सम्पाद्य पित्रा न सुताय रक्ष्यम् ॥ १३४ ॥

विद्या ह्यनन्ता पठितुस्तु कालः
सान्तोऽत्र नानाऽऽमयदुःखजातम् ।

मधीहि हंसस्तु यथैव दुग्धम् ॥ १३५ ॥

स्यात् पोतनेता कुलतोऽन्तिमस्तत्
विस्मृत्य पोतेन नदीं तरन्ति ।
अधीतशास्त्रादपि नीचवंश्यात्
ग्राह्यास्तथा शास्त्रनिबोधितार्थाः ॥ १३६

बहुश्रुतानां महतां सुसूक्ष्म-
बुध्या युतानां जितशात्रवाणाम् ।
समाजवासात्तसुखाद्वरिष्ठ-
सुखं न दद्यादमरावतीयम् ॥ १३७ ॥

इक्ष्वग्रभागात्क्रमभक्षणेन
समं रसाढ्यं महतां तु मैत्र्यम् ।
मूलेक्षुभागात्क्रमभक्षणेन
समाऽज्ञमैत्री रसभङ्गकारी ॥ १३८ ॥

बुधस्य सङ्गाल्लभते जडोऽपि
ज्ञानं, तथा शुद्धसुगन्धिपुष्पम् ।

नवं घटं प्राप्य घटान्तरस्थ-
नीरेऽपि सौगन्ध्यमिदं ददाति ॥ १३९ ॥

सन्त्येव शास्त्राणि बहूनि तेषु
वेदान्तशास्त्राध्ययनं विहाय ।
सामान्यशास्त्राध्ययनात् तु वाद-
शक्तिर्भवेत्, सिद्ध्यति नोर्ध्वलोक ॥ १४० ॥

अधिकारः–15] [सत्कुलप्र

विच्छिन्नवस्त्राः क्षुधया कृशाङ्गाः
सन्तोऽपि चोत्कृष्टकुले प्रसूताः ।
न लक्ष्यमार्गात् सततं च्यवन्ते
सिंहः क्षुधार्तो न तृणं यथाऽत्ति ॥ १४१ ॥

महत्वचारित्र्यगुणत्रिकं तु
विख्यातवंशे जनितान् विहाय ।
नान्येषु वित्ताढ्यजनेषु तिष्ठत्
मेघालयोर्ध्वंगतपर्वतेश! ॥ १४२ ॥

सद्दर्शने चोत्थितिरासनाच्च-
त्प्रत्युद्गमस्तद्गमनेऽनुयानम् ।

इमे गुणाः सत्कुलजेषु सन्ति
नैते मता मूढजनैः समानाः ॥ १४३ ॥

सत्कर्म लोके तु कृतं कुलीनै-
स्तेषां स्वभावोऽयमितीरयेयुः ।
कृतं तु दुष्कर्म जनो विनिन्देत्
कुलीनता लाभकरी न भाति ॥ १४४ ॥

अधीत्यभावाद्विनिषिद्धकार्या-
दसत्यपैशुन्यनिरर्थवाक्यात् ।
अदानतो बिभ्यति वै कुलीनाः
परे त्वभीताः किल काष्ठतुल्याः ॥ १४५ ॥

प्रशस्तमैत्र्यं मधुरं च वाक्यं
दीनेषु दानं हृदि पूतता च ।
इमे गुणाः सन्ति कुलीनमर्त्ये
मुक्तामणिभ्यां युतसिन्धुपाल! ॥ १४६

दारिद्र्यकालेऽपि कुलीनमर्त्याः
कुर्वन्ति नूनं विहितं स्वकार्यम् ।
विशीर्णभिन्ने तु गृहे स्थलैक-
भागो न वर्षाजलपातसिक्तः ॥ १४७ ॥

दारिद्र्यकालेऽपि कुलीनमर्त्याः
परोपकाराद्विरमन्ति नैव ।
सर्पेण चन्द्रः पिहितैकभागः
प्रकाशयेद्गां परभागभासा ॥ १४८ ॥

क्लेशेऽपि सत्कर्म कृतं कुलीनैः
नीचैर्धने सत्यपि न क्रियेत ।
सवीरवेषोऽपि मृगस्तु युद्धे
न वीरकार्यं कुरुते यथाऽश्वः ॥ १४९ ॥

धनेन हीना अपि सत्कुलीनाः
प्राप्ताय दीनाय सहायभूताः ।
यथा नदीयं खननेन नीरं
ददाति शुष्काऽपि निदाघकाले ॥ १५० ॥

अधिकारः 16] [महा

बाह्यं तमो हन्ति विधुः स्वभासा
ह्यान्तं तमो घ्नन्ति तथा महान्तः ।
समाविमौ, किन्तु विधुः कलङ्कं
सहेत, सन्तो न तथा सहेरन् ॥ १५१ ॥

साध्यं क्वचित् स्यात् क्वचिदप्यसाध्यं
कार्ये महत्येव विशन्ति सन्तः ।
मोघोऽपि सिंहे प्रहितस्तु बाणः
सृगालघातान्नितरां प्रशस्तः ॥ १५२ ॥

दारिद्र्यहेतोः कृशदेहवन्तः
सन्तः कुकार्याण्यविधाय धीराः ।
प्रयत्नरज्ज्वा स्वमनो निबध्य
कुर्वन्ति सत्कर्म यथास्वशक्ति ॥ १५३ ॥

दृष्ट्वैकवारं तु यदृच्छयैकं
तमाप्तमित्रं समुदीक्ष्य सन्तः ।
कुर्वन्ति मैत्रीं, असकृत्प्रयाणात्
स्यात् क्षुण्णमार्गस्तु शिलातलेऽपि । १५४ ॥

अशब्दशास्त्रार्थविदज्ञसंघे
ब्रूयाज्जडः किंचिद्, इदं महान्तः ।
दाक्षिण्यबुद्ध्या दयया च सोढ्वा
तज्जल्पनं च शृणुयुः कथञ्चित् ॥ १५५ ॥

दन्तैश्च यन्त्रैर्मुसलैस्तदाऽन्यैः
पिष्टेक्षुसारे रुचिरैकरूपा ।

विनिन्दिताश्चापि परैर्महान्तः
स्वख्यातिभङ्गं न वदन्ति वाक्यम् ॥ १५६

चौर्यं न कुर्वन्ति न वा निषिद्धं
पिबन्ति मद्यं न विशिष्टसत्त्वाः ।
परान्न निन्दन्ति कदाऽयसत्यं
ब्रूयुर्न खिन्ना व्यसनागमेऽपि ॥ १५७ ॥

यो वान्धवत्पश्यति नान्यनारीं
यो वान्यदोषे बधिरायते च ।
यो वान्यनिन्दाकथनेऽपि मूको
धर्मोपदेशस्तु वृथैव तस्य ॥ १५८ ॥

निजान्तिकं नित्यमुपागमेद्यो
यच्चाभिया निन्दति निर्गुणी तम् ।
"याचस्वयं किञ्चि"दिति स्वयं च
तं मानयेयुस्सुतरां कुलीनाः ॥ १५९ ॥

कुलीनसंगः सकलार्थदातृ-
निध्याप्तितुल्यस्तदितं विहाय ।
सम्पत्तिहेतोः सुदृढं तु केचित्
नीचानुपाश्रित्य नयन्ति कालम् ॥ १६'

महात्मनां दोषसहिष्णुतां तु
बुध्वाऽपि तेषामहितं न कार्यम् ।
कृते तु तज्जन्यमनर्थजातं
शक्तो भवेद्वारयितुं न कोऽपि ॥ १६१ ॥

सुवर्णदानेऽप्यनवाप्यमैत्र्यं
विना श्रमं तत्स्वयमागतं चेत् ।
तथाविधां लाभकरीं च मैत्रीं
ज्ञानेन शून्यास्तु कदर्थयन्ति ॥ १६२ ॥

सद्गौरवं तद्वद्गौरवं च
मान्ये महद्भिः सततं, तथाऽपि ।
निन्दां स्तुतिं वा रचितां जडेन
विज्ञातशास्त्रा न तु मानयन्ति ॥ १६३ ॥

भूगर्तमध्ये पिहितोऽपि सर्पो
दूरागतेनाशनिना बिभेति ।
सत्कोपपात्रास्तु सुरक्ष्यगुप्त-
स्थलं प्रविश्याऽपि न रक्षिताः स्युः ॥ १६४ ॥

"मां त्वं न जानासि" "न मत्समोऽस्ती"
स्यात्मस्तुतिर्नैव महत्त्वहेतुः ।
सुधार्मिकैः स्वीयगुणानुदीक्ष्य
सभाजनं तात्त्विकगौरवं स्यात् ॥ १६५ ॥

नीचस्य मैत्री क्रमशो विनश्येत् ।
छाया यथा प्रातरुदीक्ष्यमाणा ।
छायेव सायं महतां तु मैत्री
वर्धेत, शीताब्धिसुतीरपाल! ॥ १६६ ॥

राज्ञां धनं, स्त्रीगतसुन्दरत्वं
निजान्तिकस्थैरनुभूयते हि ।
शीतो विनम्रस्तरुरागतानां
स्थलं यथा यच्छति निर्विशेषम् ॥ १६७ ॥

विमर्शबुध्या रहितैश्च मैत्री
कृताऽथ नष्टा व्यसनं ददाति ।
तस्मान्न केनापि विधेहि मैत्री-
मेतद्वरं, ह्यम्बुधितीरनेतः! ॥ १६८ ॥

अधीतिवर्जो विफलस्तु कालो
महात्मसमागमवर्जकालः ।

दानं ह्यकृत्वा गमितं दिनं च
न सन्ति नूनं गुणवन्नराणाम् ॥ १६

महात्मनां स्याद्विनयो गुणाय
विद्यावतां स्याद्विनयो गुणाय ।
स्थिते धने स्वाश्रितदुःखनाश-
करा मतास्तात्त्विकवित्तवन्तः ॥ १७

बाल्ये खलानां सहवासहेतो-
रकृत्यकार्याचरणोत्थदोषः ।
धर्मज्ञसंगाद्विलयं प्रयाति
यथार्कसंगेन हिमं तृणस्थम् ॥ १७१ ॥

अवेहि धर्मं भव कालभीतः
परेरितं मा शृणु घोरवाक्यम् ।
त्वं वञ्चनां मुञ्च, कुमार्गगन्त्रा
मा याहि, वाक्यं महतां शृणु त्वम् ॥ १७२ ॥

अवार्यरोग-स्वक-विप्रयोग-
खेदा मिलित्वा प्रभवन्ति मर्त्ये ।

मोदप्रदं जन्म न चेति बोद्धुः
सतोऽन्तिकं गच्छतु मानसं मे ।। १७३ ॥

सत्कर्म कर्तुं कृतनिश्चयानां
मतां तु सङ्गो यदि जीविते स्यात् ।
विचार्यमाणे व्यसनप्रदं च
जन्माऽत्र मर्त्यो न हि वारयेत् तत् ॥ १७४ ।

वीथीस्थनीरं च नदीं प्रविश्य
स्यात्पुण्यतीर्थं किल नूतनाम्ना ।
असत्कुलीनाश्च कुलीनसद्भिः
समेत्य माहात्म्यसमन्विताः स्युः ॥ १७५ ॥

वियद्गतप्रज्वलदोषधीश-
संगाद्भवेद्वन्द्यतमः शशोऽपि ।
प्रभावहीनाश्च महीधरोर्ध्व-
महात्मसंगात् प्रथिता भवन्ति ॥ १७६ ॥

दुग्धेन मिश्रं सलिलं च दुग्ध-
स्वरूपतामेति पृथक् न दृश्येत् ।
महात्मनां शीलवतां तु संगात्
न दृश्यते हेयगुणोऽधमस्य ॥ १७७

केदारभूमिगतकाष्ठरूढ-
तृणं तु भेत्तुं न हलेन शक्यम् ।
बलेन हीनं महदाश्रितं च
हन्तुं न शक्तस्तु तथाऽरिकोपः ॥ १७८

प्रशस्तभूमिगतधान्यतुल्यं
सत्सङ्गयुक्तः किल वृद्धिमेति ।
प्रचण्डवाताहतनौकयेव
दुस्सङ्गयुक्तो मनुजो विनश्येत् ॥ १७९ ॥

विशुद्धचित्ता अपि दुष्टसङ्ग-
योगाज्जनैर्निन्द्यतमा भवन्ति ।
वह्निर्यथा छिन्नतरुं प्रविष्टो
वन्यान् दहेच्चन्दनपादपांश्च ॥ १८०

करे न वित्तं न च यौवनं मे
प्रीताः स्त्रियो मां न हि लक्षयन्ति ।
प्रेम्णाऽङ्गनाभिः सह जीवनेच्छां
त्यक्त्वा वरा सन्न्यसने प्रवृत्तिः ॥ १८१ ॥

"पूर्णाः स्म तृप्ताः किल जीविते"ति
न वेत्ति मूढो निजभाविदुःखम् ।
तज्जीवितं नित्यवदत्र भाती-
त्यालक्ष्य विद्वान्न भवेद्विषण्णः ॥ १८२ ॥

ते यौवनं नश्यति पश्यतस्ते
हेतुं विना स्युर्विविधाश्च रोगाः ।
तद्धाविलोकप्रदधर्ममत्र
कृत्वा विशङ्कं बस शेमुर्षाक! ॥ १८३ ॥

वर्षाविहीनेऽपि यथा तटाकः ।
स्वजलं यच्छति याचकेभ्यः
रिक्ताश्च सन्तः किल दानशीलाः
यच्छन्ति, तद्वन्न ददाति चाढ्यः ॥ १८४ ।

यच्छेत्पयः पूर्णनदी यथेष्टं
शुष्कापि सा यच्छति नीरमल्पम् ।
येऽत्यन्तदानादभवन् दरिद्रा
दद्युस्तु केषांचिदपीह तेऽर्थम् ॥ १८५ ॥

स्फुटं प्रदृश्येत महत्सु दोषो
यद्दग्धचिह्नं वृषभेऽतिशुक्ले :

हत्यादिदोषः सुमहांश्च नीचैः
कृतोऽप्यदृश्यो लयमेति राजन्! ॥ १८६ ॥

दोषान्वितैर्हीनगुणैः समं तु
कृताऽपि मैत्री व्यसनप्रदा स्यात् ।
अस्पृष्टदोषैः सह हास्यहेतोः
कृतो विरोधोऽपि महत्त्वहेतुः ॥ १८७ ॥

क्षान्त्या प्रवृत्तिः सह शान्तसद्भिः
शत्रौ तु कोपाद्यमवत् प्रवृत्तिः ।
मिथ्यापरैः साकमसत्यवार्ता
गुणा गुणज्ञैरिति धर्म एषः ॥ १८८ ॥

श्रुत्वाऽपि पैशुन्यवचः परेषां
क्रोधात्मकानां भुवि शुद्धचित्ताः ।
विना कलङ्कं परिपूतभावा-
स्तिष्ठन्ति दीपप्रतिभासमानाः ॥ १८९ ॥

मोक्षव्यमन्नं प्रथमं परेषां
दत्त्वा दिनं सत्पुरुषास्त्वदन्ति ।
अपोह्य तेषां भुवि वै त्रिदोषान्
तान् मुक्तदुःखान् कुरुते तदन्नम् ॥ १९० ॥

अपूर्णकूपान्तिकसस्यतुल्यः
परािश्रतो नैति परां समृद्धिम् ।
कृपाणभृन्नारिसुनेत्रवधे
प्रयत्नशीलाः कृतिनो भवन्ति ॥ १९१ ॥

बालोऽपि वृक्षो यदि वज्रसारः
स्यात् स्थाणुरेषो गजबन्धनाय ।
स्थाने स्थितो यः कुरुते प्रयत्नं
तज्जीवितं गौरवदायकं स्यात् ॥ १९२ ॥

अल्पं च कार्यं कुरु यद्धि लभ्यं
लभ्येत पश्चान्महदेव कार्यम् ।
प्रशस्तमांसं त्वनवाप्य यद्वत्
व्याघ्रस्तदा भेकमपीह भुङ्क्ते ॥ १९३ ॥

असाध्यकार्ये च विधाय यत्नात्
धैर्येण वृत्तिः पुरुषस्य धर्मः ।
अयत्नतः सिद्ध्यति चेत् तु कार्यं
नार्योऽपि माहात्म्यमवाप्नुयुर्हि ॥ १९४ ॥

श्रेष्ठं कुलं, नीचकुलं त्वितीमे
नाम्नैव भिन्न, न हि भावभेदः ।
विद्यातपोयत्नधनान्वितस्तु
भवेत् कुलीनस्त्ववरस्तदन्यः ॥ १९५

आकार्यसिद्ध्यात्मकृतप्रयत्नं
प्राज्ञा बहिर्नैव वदन्ति नूनम् ।
किन्त्वङ्गचिह्नैः परकीयभावं
जानन्ति, तेषां वशगा धरित्री ॥ १९६

वटद्रुमं श्वेतपिपीलिकाभि-
र्भुक्तं द्रुमोद्भूतजटाः समन्तात् ।
स्थूणायिताः सन्ति, तथा स्वयत्नात्
पात्येव पुत्रः पितरं विसत्त्वम् ॥ १९७ ॥

द्विपास्यविच्छेदनखैश्च पादैः
युक्तेन सिंहेन समानसत्वाः ।
दारिद्र्यहेतोरपि नाशमेत्य
कुर्वन्ति कार्यं न तु मानहीनम् ॥ १९८ ॥

सद्दृश्यता तस्य वृथैव यस्तु
स्थितं यशः पालयितुं न शक्तः ।

स्वाद्येक्षुदण्डाग्रलसत्प्रसूने
मध्वाढ्यसौगन्ध्यविहीनतेव ॥ १९९

शाकादिहीनं जलमिश्रमन्नं
यत्नार्जितं चेदमृतोपमं तत् ।
शाकादियुक्तं धनिकेन दत्तं
ते भुञ्जतेऽन्नं त्वलसास्तु येऽत्र ॥ २००

२. स्नेहधर्माध्यायः

अधिकारः-21] [बन्धुपरिपाल

अङ्कस्थपुत्रेक्षणतोऽङ्गनानां
गर्भप्रसूतिव्यसनं विनश्येत् ।
शैथिल्यजातव्यसनं तथैव
बन्ध्वीक्षणान्नश्यति मानवानाम् ॥ २०१ ॥

निदाघतप्ताश्रयवृक्षतुल्या
रक्षन्ति साम्येन परान् स्वकान् ये ।
वृक्षः फलानीव स्वयं तु दत्वा
क्लेशेन जीवन्ति नरोत्तमास्ते ॥ २०२ ॥

प्ररूढनानासुमहच्छलाटून्
शाखा तु बोढुं न निराकरोति ।
सन्तस्तथा स्वाश्रितबन्धुवृन्द-
रक्षां निराकुर्युरिमे न राजन्! ॥ २०३ ॥

मैत्री प्रजानां पुरतोऽपि नीच-
जनैः कृता तिष्ठति न स्थिरा सा ।
नैकमैत्री गुणिभिः कृता तु
सन्मार्गयत्नेन समा स्थिरा स्यात् ॥ २०४ ॥

एतादृशोऽयं", "सुहृदेष मह्यं'
'नायं सुहृच्चे'ति मतिं विहाय ।
बान्यदुःखं विनिवारयन्ति
श्रेष्ठयं मनुष्येषु भजन्ति तेऽत्र ॥ २०५ ॥

वर्णपात्रस्थितशर्कराढ्य-
भोज्यात् सितव्याघ्रनखोपमानात् ।
न्येन दत्तात्, लवणेन हीना
श्लाघ्या यवागूः प्रियहस्तदत्ता ॥ २०६ ॥

सदुष्णं परगेहदत्त-
सूपाढ्यमन्नं किल निम्बतुल्यम् ।

शाकः परं बन्धुगृहेऽपराह्णे
दत्तश्च पीयूषसमो विभाव्यः ॥ २०७

सदा प्रयत्नात् परवस्तुवृद्धाः
क्लेशे परान् ग्राहकवत् त्यजन्ति ।
वह्निप्रविष्टाणिसमाः स्वकीयाः
लेशेऽपि वह्निं प्रविशन्ति साकम् ॥ २०८

प्राप्तं सुखं बन्धुजनैर्मिलित्वा
यथाऽनुभूयेत भुवीह मर्त्यैः ।
तथैव दुःखानुभवे न चेत्स्यात्
बन्धुत्वशब्दो विफलः सगाढय ॥ २०९ ॥

ओत्वक्षितुल्योष्णससूपमन्नं
अप्रीतगेहाप्तमवेहि निम्बम् ।
स्वबन्धुगेहार्पितनीररूपा
सोष्णा यवागूरमृतेन तुल्या ॥ २१० ॥

अधिकारः–22] [स्नेहपरा

इक्ष्वग्रतो भक्षणवद् बुधैस्तु
मैत्री कृता स्यात् रसवृद्धिकर्त्री ।

मूलक्रमाद्धक्षणवद्धि चेक्षोः
अज्ञस्य मैत्री रसविघ्नकर्त्री ॥ २११ ॥

लोके कुलीनाः स्वकुलानुरूपं
गुणात् स्वकीयादपि न च्यवन्ते ।
तदेतदेषां गुणबोधमात्र-
मेतेन नान्यस्य मनो गृहीतम् ॥ २१२ ॥

मैत्रीं त्यज त्वं गजतुल्यमर्त्यैः
श्वातुल्यमर्त्येन विधेहि मैत्रीम् ।
स्वपोषकांश्चापि गजो विहन्यात्
श्वा प्रीतिमान् स्यान्निजघातकेऽपि ॥ २१३ ॥

कायेन सामीप्यमवाप्य चित्ते
ये भिन्नभावा न हि ते मिलन्ति ।
कायेन सामीप्यमनाप्य चित्त-
सामीप्यभाजस्तु मिथो मिलन्ति ॥ २१४ ॥

शाखावहत्पुष्पसमं प्रसह्य-
मुखैः कृता धार्मिकमित्रता स्यात् ।
जलप्रसूनेन समं कदाचित्
म्लानास्यवन्तं वृणुयान्न कोऽपि ॥ २१५ ॥

स्नेहेऽधमाः पूगतरोः समानाः
स्युर्नारिकेलेन समास्तु मध्याः ।
तदुत्तमानां गुणशीलभाजां
मैत्री भवेत् तालतरोः समाना ॥ २१६ ॥

प्रेम्णार्पितं क्षालजले सुपक्व-
शाकाढ्यमन्नं स्वमृतोपमं स्यात् ।
अप्रीतहस्तार्पितषड्रसान्नं
बरस्वरावद् भविता कषायम् ॥ २१७ ॥

यो मक्षिकापादसमाल्पसाह्यं
स्निग्धो न कुर्यात् किमु तस्य मैत्र्या ॥
गत्वा स्वयं तैरर्चयन्ति मैत्रीं
कुल्येव सस्ये ह्युपकारिणो ये ॥ २१८ ॥

वरं विरोधो भुवि मूढसख्या-
दवार्यरोगान्मरणं गरीयः ।
वधो वरस्तस्य विगर्हणाच्च
मिथ्यास्तुतेर्दूषणमुत्तमं स्यात् ॥ २१९ ॥

अनेकवारं बहुभिर्मिलित्वा
ज्ञात्वा गुणैक्यं क्रियतां तु मैत्री ।
प्राणापहर्त्रा भुजगेन चापि
विधाय सख्यं न वरो वियोगः ॥ २२० ॥

आलोड्य निर्णीतसुहृत्सु दोषः
स्याच्चेदनुक्त्वा हृदि गोपनीयम् ।
तुषस्तु धान्ये सलिले च फेनः
पुष्पे दलं सन्ति हि तेषु दोषाः ॥ २२१ ॥

विभिन्नकूलं क्षमयाऽसकृच्च
बध्वा यथा पान्ति कृषीवलास्तु ।
अनिष्टकार्ये बहुधा कृतेऽपि
शान्त्या सहन्ते सुहृदस्तथा तान् ॥ २२२ ॥

तरुप्रसूनभ्रमराढ्यदीर्घ-

सुहृत्कृताः सह्यतमास्तु दोषाः
तस्मात् तयोर्वर्धत एव मैः

पयोधिमुक्ताभरपोतदत्त-
मुक्ताकुलाम्भोनिधितीरपाल! ।
योऽवार्यमैत्रीसहिते च दोषः
स चित्तसन्तापकरोऽग्नितुल्यः । २२४ ॥

अत्याज्यमित्राण्यपकारकर्तॄ-
नप्यादरात्पश्य यथा सुवर्णम् ।
अर्थेन साकं गृहदाहकोऽग्निः
प्रेम्णा दिनं सद्मनि रक्ष्यते हि ॥ २२५ ॥

अत्याज्यमित्रस्य महापकर्तु-
रपीह दोषाय भवेन्निरासः ।
हस्तं क हिंस्यात् नयनापकर्तृ,
स्वर्गस्पृशद्वंशयुताद्रिनाथ! ॥ २२६ ॥

विधाय मैत्रीमथ मित्रभूते
दोषं न पश्यन्ति गुणेन पूर्णाः ।
पश्यन्ति ये दोषमिमे तु नीचा
भवन्ति पूर्णाम्बुधितीरपाल! ॥ २२७ ॥

महापकारं रचितं परेण
विचिन्त्य दैवं यदि वै सहेरन् ।

सुहृत्कृतानर्थसहिष्णुताऽपि
श्लाघ्या, चलन्निर्झरदेशपाल ! ॥ २२८ ॥

स्वकीयबुध्या सुगृहीतमित्रे
ज्ञायेत पश्चाद्यदि निर्गुणत्वम् ।
अथापि तं स्वीयमवेहि नित्यं
परत्वबुद्धिं हृदि गोपय त्वम् · २२९

विधाय सख्यं गुणदोषचर्चां
तस्मिन्नरेऽहं यदि ह्यत्र कुर्याम् ।
तत्तुल्यपापी भविता ध्रुवं तु
ब्रूयाद्बहिर्यः सुहृदो रहस्यम् ॥ २३०

वर्षाजलं पर्णगृहप्रविष्टं
हस्ताख्यपात्रैरथ सेतुबन्धैः ।
निष्कास्य केचिन्निजकार्यसिद्ध्यै
सन्त्यत्र, नीरालयदेशनाथ ! ॥ २३१ ॥

स्नेहः सतां श्रेष्ठतमः प्रशस्तः
फलेन पूर्णश्च यथैव वृष्टिः ।

स्यान्निष्फला हीनगुणेषु मैत्री
निर्वृष्टितुल्या भुवि, पाण्ड्यराज ! २३२ ॥

सूक्ष्मज्ञसङ्गोद्भवसौख्यभोगः
स्वर्लोकभोगेन समो वरिष्ठः ।
अशास्त्रविद्भिर्विफलैर्मनुष्यैः
समागमः स्यान्निरयेन तुल्यः ॥ २३३ ॥

वात्सल्यशून्यैः सह लब्धमैत्री
पूर्वं प्रवृद्धेव भवेत्, ततस्तु ।
तृणं यथाग्नौ झटिति प्रणश्येत्
हे चन्दनाद्र्यालयदेशपाल! ॥ २३४ ॥

असाध्यकर्मण्यपि साध्यतोक्तिः
साध्येषु कार्येषु वृथा विलम्बः ।
इदं द्वयं भोगविरक्तिभाजां
सन्न्यासिनां चापि विषादकृत् स्य

भूत्वैकतोये सहरूढमूलं
न कैरवं चोत्पलसाम्यमेति ।
तथा गुणाढ्यैः सहवासभाजो
नीचस्य कृत्यं पृथगेव भायात् ॥ २३६ ॥

कपिस्त्रियः पूर्वगतातिवृद्ध-
कपेस्तु हस्तात् फलमादधानाः ।
यद्भूधरे यान्ति च तस्य नाथ!
विभिन्नबुद्धेः सुखदा न मैत्री ॥ २३७ ॥

क्लिष्टस्थितौ मित्रवरस्य साह्यं
प्राणं च दत्त्वा यदि नास्य कुर्याम् ।
तत्तुल्यपापी भविता सतीत्व-
भङ्गे न रक्षेत् सुहृदः सतीं यः ॥ २३८ ॥

निष्कासनं धेनुघृतस्य पात्रात्
तत्पूरणं चाप्यथ निम्बतैलैः ।
नीतिज्ञमैत्रीं तु विहाय मूढ-
मैत्रीसमं स्यात् मधुभृन्नगेश! ॥ २३९ ॥

गुणेन पूर्णो यदि नो दयावान्
तत्पेयदुग्धे जलवद् वृथैव ।
ज्ञानी त्वसन्मित्रयुतो यदि स्यात्
नश्येद्यथा सर्पयुतो हि नागः ॥ २४० ॥

३. सुखधर्माध्याय:

अधिकार:–25] [ज्ञानविशिष्टता]

शत्रुं बुधाः क्षीणदशामवाप्तं
न यान्ति हन्तुं दययार्द्रचित्ताः ।
सर्पो बलाढ्यो न हि बालचन्द्र-
मपूर्णरूपं ग्रसतीह यद्वत् ॥ २४१

विभूषणं निर्धनिनां क्षमा स्यात्
महाब्धिशैत्यान्वितकूलपाल !
क्षमां विना संचरतः कुमार्गे
कुलं विनिन्दन्ति जनाः समेऽपि ॥ २४२ ॥

स्थले न किञ्चिद्धि, वरस्वराया
बीजेन भूयान्न तु नारिकेलम् ।
तदौत्तरेया इव दाक्षिणात्या
मुक्तिं भजन्ते, दिशि को विशेषः ॥ २४३

स्वभावशुद्धा गुणहीनसङ्गात्
न बुद्धिभेदं समवाप्नुवन्ति ।
यम्निम्बमध्ये फलितापि यद्वत्
माधुर्यभावं कदली न मुञ्चेत् ॥ २४४ ॥

अब्ध्यन्तिके चापि जलं सुपेयं
नगान्तिके तल्लवणान्वितं स्यात् ।
कुलानुरूपं न नृणां गुणः स्यात्
मनोऽनुरूपं गुणमाप्नुवन्ति ॥ २४५ ॥

संयुज्य पूर्वं गुणशालिमर्त्यैः
त्यक्तुं न वाञ्छन्ति दृढप्रतिज्ञाः ।
सुहृद्वियोगात्सफलो ह्ययोगः
कदम्बयुक्ताम्बुधिकूलपाल ! ॥ २४६॥

विचारमूलाप्तविवेकवद्भिः
सङ्गस्त्वनन्तानि सुखानि यच्छेत् ।
विवेकशून्यैः सह विप्रयुक्ता
दुःखैर्वियोगं सुतरां भजन्ते ॥ २४७ ॥

स्वोच्चस्थितिप्राप्तिविधौ तथैव
नीचस्थितिप्राप्तिविधौ च तद्वत् ।
उपर्युपर्यूर्ध्वपदस्य लाभे
सर्वोच्चतायां स्वकृतिर्हि हेतुः ॥ २४८ ॥

मूढस्य पार्श्वे निजकार्यहेतोः
यानं सतां स्याद्धि विवेककृत्यम् ।

तत्रैव भूयादविवेककृत्यं
क्वणत्तरङ्गाम्बुधितीरपाल! ॥ २४९ ॥

धर्मार्थसम्पादककार्यपूर्तिः
तेनेह भोगस्त्वथ दानकर्म ।
लोके त्रयं सिद्ध्यति यस्य तद्धि
निवृत्तनौकासममेव भाव्यम् ॥ २५० ॥

अधिकार: 26] [विवेकशून्यता

विवेकवत्वं किल पूर्णभाग्यं
दारिद्र्यवत्वं त्वविवेकिता स्यात् ।
नपुंसकस्त्री बहुभूषणानि
धृत्वापि लावण्यमवाप्नुयात् किम् ? ॥ २५१ ॥

बहुश्रुता ज्ञानिवरा महत्वं
विहाय दारिद्र्यवशा भवन्ति ।
विद्वत्सु वाणी वसतीति कोपात्
लक्ष्मीर्न तानेति, रहस्यमेतत् ॥ २५२ ॥

'पठे'ति बाल्ये पितुरुक्तवाक्यं
सुतस्त्वशृण्वन्नवलीलयाऽत्र ।

अन्ते सभायामपठन् स लेखं
तान् ताडयेद्वै कुपितः स्वदण्डैः ॥ २५३ ॥

विद्वत्सभायां प्रविशन्न विद्वान्
न भाषते चेत् शुनकायतेऽसौ ।
प्रविश्य किञ्चिद्यदि भाषतेऽसौ
शुनां तु तत्स्याद्भषणेन तुल्यम् ॥ २५४ ॥

अल्पज्ञसंघं प्रविशन् सधैर्यं
अज्ञाततत्त्वः प्रवदेदविद्वान् ।
पृष्टाः परैर्ज्ञातमपीह सन्तः
श्रोता त्वनर्हो यदि नो वदेयुः । २५५ ॥

अधीततत्त्वा विबुधा यथेष्टं
स्खालित्यभीत्या न वदेयुरर्थान् ।
नैवं परे, तालतरुस्थशुष्क-
पत्रं निनादं कुरुते, न चार्द्रम् ॥ २५६ ॥

धर्मोपदेशस्त्वविवेकिजन्तोः
पोत्र्या यथा चाम्ररसप्रदानम् ।
दारुः शिलायां न विशेत्सुबद्धः
तेषां च कर्णे प्रविशेन्न धर्मः ॥ २५७ ॥

प्रक्षाल्य दुग्धेन सुशोषितं त-
दङ्गारनैल्यं न ततोऽपयाति ।
ज्ञानं न विन्देत् बहुताडितोऽपि
स्वपूर्वपुण्यं यदि तस्य न स्यात् ॥ २५८ ॥

विहाय पुष्पं मधुगन्धपूर्णं
वाञ्छन्ति हेयं किल मक्षिकास्तु ।
हेयार्थलाभोद्यतचित्तवन्तः
शृण्वन्ति नैवं मधुरां बुधोक्तिम् ॥ २५९ ॥

बुधेरितं शास्त्रवरार्थतत्त्वं
यस्मान्न केचिद्बहुमानयन्ति ।
तस्मात्तु मूढाः समुदीक्ष्य मूढान्
नीचप्रसङ्गं खलु कुर्वतेऽत्र ॥ २६० ॥

अधिकारः 27] [निरर्थकभाव

स्थितं समीपेऽप्यथ लोभिवित्त-
मलभ्यबुद्ध्या न बुधाः स्मरन्ति ।
सुपक्वनानाफलसन्निधाने
यथा न वाञ्छेज्जतुका कपित्थम् ॥ २६१

'कळ्ळि'प्रसूनं शिरसा न धार्यं
हस्तापचेयामपि कळ्ळिवल्लीम् ।
स्प्रष्टुं न वाञ्छन्ति, धनाढ्यनीच-
सङ्गं न कुर्वन्ति बुधास्तथैव ॥ २६२ ।

सवीचिसिन्धोस्तटगाश्च दूरं
प्रयान्ति कूपं मधुनीरयुक्तम् ।
नीचस्य वित्ते निकटागतेऽपि
दूरं तथा यान्ति सतां धनार्थम् ॥ २६३

ये ज्ञानिवर्या भुवि ते दरिद्रा
ये ज्ञानशून्या बहुभाग्यवन्तः ।
दुकूलपट्टादिधराश्च ते स्युः
नूनं भवेत्कारणमत्र पुण्यम् ॥ २६४ ॥

गुणाढ्यविद्वान्न भवेद्धनाढ्यो
धनाढ्यवान् स्याद् गुणहीनमूढः ।
न पूर्वपुण्यादपरं निदान-
मस्त्यत्र कार्ये किल शूलनेत्रि! ॥ २६५ ।

पद्मासने! स्वर्णमये! कुतस्त्वं
गुणेन युक्तान् मनुजान् विहाय ।

गुणैर्विहीनान् भजसे मनुष्यान्
हे लक्ष्मि! भस्मीभव तेन हेतोः ॥ २६६ ॥

परोपकारिष्वपि निर्धनत्वं
परापकारिष्वखिलार्थसत्त्वम् ।
एतद् द्वयं तेषु वृथा विलज्जं
तिष्ठत्यहो! शूलसमाक्षि! पश्य ॥ २६७ ॥

सन्तः सलज्जा विधनाः स्वपादैः
गत्वैव भैक्ष्यान्नमदन्ति लब्ध्वा ।
निर्लज्जमूढाः सधनास्तु दुग्ध-
शाकायुतान्नं स्वगृहे ह्यदन्ति ॥ २६८ ॥

धान्याढ्यसस्यं तु विहाय दग्धं
वर्षन्ति मेघा जलधौ यथैव ।
मूर्खास्तथा भूरिधनागमे तु
यच्छन्त्यपात्रे मनुजे तथैव ॥ २६९ ॥

विवेकशून्यस्य वृथा ह्यधीतिः
विवेकिनोऽप्यध्ययनं वृथैव ।
अयाचनं स्यात्किल भाग्यपूर्तिः
आढ्यो ह्यदाता भविता दरिद्रः ॥ २७० ॥

४. दुःखधर्माध्यायः

पक्त्वा समेषां स्थितमल्पमन्नं
प्रदाय भुक्तिर्भुवि भोजनं स्यात् ।
एकान्तभोक्तुः पिहितस्वगेहे
स्वर्गप्रवेशः किल वारितः स्यात् ॥ २७१ ॥

ये सर्वथा शक्त्यनुरूपमल्प–
धर्मं तु कुर्युर्महिमान्वितास्ते ।
"लभ्येत चेद्वित्तमथ प्रदद्या"
मितीरयन्तो जननिन्दिताः स्युः ॥ २७२ ॥

स्वेनाप्यभुक्तं यतये न दत्तं
निक्षिप्य वित्तं भुवि ये म्रियन्ते ।
तान् लोभिनो वीक्ष्य तदेव वित्तं
हसेद्, दयारूपगुणोऽपि तद्वत् ॥ २७३ ॥

दानं त्वकृत्वा स्वयमप्यभुक्त्वा
सम्पादितं लोभिजनस्य भाग्यम् ।
भुज्येत केनापि परेण लोके
कुलोद्भवा सुन्दरकन्यकेव ॥ २७४ ॥

स्थितेऽपि नीराढ्यमहापयोधा-
वीषत्स्रवत्कूपजलं पिबन्ति ।
अज्ञातपुण्यार्जितभूरिवित्तात्
वरा सतां नित्यदरिद्रतापि ॥ २७५ ॥

उक्त्वा "ममेदं"त्विति लोभिना यत्
सुरक्षितं वित्त, महं दरिद्रः
'ब्रूयां ममे'त्येष ददाति नोऽर्थं
अहं तु दद्यां, अत एव वच्मि ॥ २७६ ॥

आढ्याददातुस्त्वधनः सुखी स्यात्
न चास्य दुःखं धननाशमूलम् ।
धनस्य रक्षा भुवि तन्निखात-
मिथ्याव्ययादिव्यसनानि नास्य ॥ २७७ ॥

आढ्यो न दद्यात् स्वयमाप्य तस्मात्
ज्ञातिश्च वित्तं न हि दातुमिच्छेत् ।
न वारयेज्ज्ञातिरमुं तु दानात्
ज्ञातिं धनी दानपरं न रुन्ध्यात् ॥ २७८ ॥

गोरूपदात्रा मुदितेन चार्थि-
वत्साय दानं भुवि लक्ष्यदानम् ।

बलाद्गवां दोहनवत्प्रयत्न-
पूर्वप्रदानं भुवि निन्दितं स्यात् ॥ २७९ ॥

धनार्जने दुःखमवाप्तवित्त-
संरक्षणे दुःखमथास्य नाशे ।
दुःखं भवेद्रक्षणकर्मलोपे
सर्वात्मना दुःखमयं धनं स्यात् ॥ २८० ॥

प्रकारः–29] [सर्ववस्तुशून्यता

काषायवस्त्रा यतिनोऽल्पवस्तु-
सद्भावमात्रात्प्रथिता भवन्ति ।
वरिष्ठवंशे जनिताश्च वित्त-
नाशे शवादप्यधमा भवन्ति ॥ २८१ ॥

घृतं जलादप्यतिसूक्ष्मवस्तु
धूमो घृतादप्यतिसूक्ष्मरूपः ।
सुसूक्ष्मधूमैरपि चाप्रवेश्य-
रन्ध्रं दरिद्राः प्रविशन्ति शीघ्रम् ॥ २८२ ॥

शिलोच्चशैलस्थविकासहीन-
'कान्तळ्' प्रसूनं भ्रमरा न यान्ति ।

स्वीयास्तथा यान्ति न रिक्तबन्धुं
शुकाकुलारण्यसुदेशपाल! ॥ २८३ ॥

धनार्थमाढ्यं बहवो विनीताः
प्रयान्ति काकास्तु शवं यथैव ।
अवाप्य दारिद्र्यमटन्तमेनं
"किं त्वं सुखी वे" ति न कोऽपि पृच्छेत् ॥ २८४

कुलीनता नश्यति वीरतापि
विद्यापि नश्येद्धनहीनपुंसाम् ।
अधः पतत्प्रस्रवणात्तपूत-
नानानगालंकृतदेशपाल! ॥ २८५ ॥

क्षुद्बाधया स्वान्तिकमागतानां
ग्रामे वसन्तोऽप्युपकारमल्पम् ।
कुर्वन्ति ये नैव, विहाय गेहं
तेऽन्यत्र जीवन्तु विधाय भैक्ष्यम् ॥ २८६ ॥

दारिद्र्यदुःखाकुलमानवानां
गुणेन साकं निशिता च बुद्धिः ।
नश्यन्त्यनन्तानि यशांसि लोके
सुजातिपुष्पोपमदन्तयुक्ते! ॥ २८७ ॥

रिक्तस्य याच्ञार्थमुपागतस्य
साह्यं ह्यकृत्वा निजरक्षणार्थम् ।
स्वग्रामवासाद्बहुदूरमेत्य
गेहेषु भैक्ष्याटनमुत्तमं स्यात् ॥ २८८ ॥

छित्वा तु शाकं वलायाढ्यहस्तैः
पत्त्वा सुपात्रे लवणं विनैव ।
कराख्यपात्रे प्रणिधाय भुक्त्वा
जीवन्त्यतुष्टाः सति वित्तनाशे ॥ २८९ ॥

सबिन्दुकाया भ्रमरा मनोज्ञाः
विपुष्पशाखां न यथा भजन्ते ।
रिक्तं तथा बन्धुजना न यान्ति
जलाढ्यशैलान्वितदेशपाल! ॥ २९० ॥

ाधिकारः–30] [मानः

धनाभिमानाद् गुणहीनमर्त्य-
कृतान्यकृत्यानि समीक्ष्य लोके ।
दग्धाटवीवह्निसमानमेषां
चित्तं व्यथेन्मानवतां नराणाम् ॥ २९१ ॥

कृशोऽपि मानी गमितास्थिशेषो
ब्रूयान्न खेदं गुणवर्जितेभ्यः ।
बुध्वा व्यथां पूर्वमथोपकर्तृ-
बुधाय खेदं स्वयमीरयेच्च ॥ २९२ ॥

वयं दरिद्रास्त्वतिथीन् स्वगेहे
प्रवेशयामः, प्रभवः किलास्मान् ।
निक्षिप्य गेहाद्बहिरेव नोऽन्नं
यच्छन्ति, मैत्रीं त्यज वित्तवद्भिः ॥ २९३ ॥

तन्मानिनां गौरवमत्र लोके
वर्धेत, सन्मार्गपथानुवृत्त्या ।
तत्पुण्यहेतोः परलोकलाभः
कस्तूरिकामोदसुकुन्तलाढ्ये! ॥ २९४ ॥

पापापवादप्रदकार्यजातं
सन्तो न कुर्युर्मरणान्तिकेऽपि ।
स्यान्मृत्युना ह्येकदिने क्षणैक-
दुःखं तु, दुष्कृत्यभवं स्थिरं स्यात् ॥ २९५ ॥

सत्वेऽपि वित्ते भुवि ये न दानं
कुर्वन्ति ते स्युर्नितरां दरिद्राः ।

दारिद्र्यकाले धनिकानुपेत्य
ये नार्थयन्ते धनिका मतास्ते ॥ २९६ ॥

बुभुक्षया बिभ्यति चाधमास्तु
तन्मध्यमा बिभ्यति दुःखहेतोः ।
निन्दाकृते बिभ्यति चोत्तमास्तु
चापायतभ्रूमति! शूलनेत्रि! ॥ २९७ ॥

"अयं दयावानधनो गुणी"ति
निर्दिश्य निर्लक्ष्यधिया धनाढ्यैः ।
उक्ते तु चित्तं महतां दहेद्धि
यथात्वयोगोलभवाग्नितुल्यम् ॥ २९८

अर्थिष्वदानं न भवेद्धि लज्जा
भीतिश्च मेतव्यकृतौ न लज्जा ।
क्लेशे च वित्ताढ्यकृतोपकार-
प्रचारकार्याद्विरतिर्हि लज्जा ॥ २९९ ॥

स्वर्लोकभोगानुभवं च सन्तो
नेच्छन्ति मानेन विना यदाप्तम् ।
स्ववामभागे पतितं च हत्वा
व्याघ्रो न भुञ्जीत यथैव जन्तुम् ॥ ३००

"मयैव रिक्तोऽयमभूद्धनाढ्यो
नायं स्वयत्नाद्धनवान् बभूव" ।
उक्त्वेत्थमात्मस्तुतिलम्पटानां
पश्चाद् बुधा यान्ति न वित्तहेतोः ॥ ३०१ ॥

विनिन्द्यकार्यादुदरस्य पूर्तेः
निन्द्यं त्वकृत्वा मरणं गरीयः ।
मृतो जनित्वा पुनरेव देहं
प्राप्नोत्यहो नेत्रनिमेषकाले ॥ ३०२ ॥

दारिद्र्यहेतोर्मनुजस्य नीच-
भैक्ष्ये प्रवृत्तिः सहजा, तथापि ।
"आलिंग्य गेहं प्रविशन्तु भोक्तुं"
इत्युक्तवत्सद्म बुधा विशेयुः ॥ ३०३ ॥

त्यक्तोऽपि दैवेन विनष्टभाग्यः
क्रोधान्निजश्रैष्ठ्यमनुस्मरन् सः ।
धनार्जनव्यग्रजडानुपेत्य
नम्रोत्तमाङ्गेन महान्न तिष्ठेत् ॥ ३०४ ॥

प्रेम्णा प्रदातुर्महतोऽन्तिकेऽपि
याच्ञां विना जीवनमुत्तमं स्यात् ।
स्मृतैव यच्ञा हृदयं दहेच्चेत्
याच्ञाकृतां चित्तगतिः कथं स्यात्? ॥ ३०५ ॥

''आयान्तु दुःखानि सुखानि यान्तु''
चेत्यात्मिका चित्तगतिर्यदा स्यात् ।
दैन्यं स्वयं नश्यति तेन, कस्मात्
भैक्ष्ये प्रवृत्तिः परगेहमेत्य ॥ ३०६ ॥

भवन्त्यजस्रं भुवि नूत्नमर्त्याः
किन्त्वर्थिनिन्दारहितो मनुष्यः ।
जनिं विना मुक्तिमुपैति, शैल-
स्वर्णानयन्निर्झरदेशपाल! ॥ ३०७ ॥

दीनः प्रभाहीनशरीरयुक्तो
विनष्टबुद्धिः समवाप्य मोहम् ।
"देही"ति पृष्ट्वाऽथ निराकृतश्चेत्
तत्रैव मृत्युं किमु नाप्नुयात् सः ॥ ३०८ ॥

धनाढ्यमालम्ब्य विनीतवृत्त्या
दीनस्य वृत्तिः सहजा, तथापि ।

निर्लज्जमस्मिन् मम देहि किञ्चित्
इत्युक्तितः सौख्यकरी च याच्ञा ॥ ३०९ ॥

सुज्ञातपूर्वाय सुहृद्वराय
प्राप्ताय साह्यं ध्रुवमेव कार्यम् ।
स्वयं न कुर्याद्यदिहागताय
तच्चित्तसन्तापकवह्निवत् स्यात् ॥ ३१० ॥

५. सामान्यधर्माध्यायः

अधिकारः –32] [सभातत्त्वपरिज्ञानम्

विद्वत्सभायामगृहीतसाराः
विवेकशून्यानि वचांस्युदीर्य ।
तत्साधनव्यग्रजडान्तिके ते
ब्रूयुर्न सन्तो ह्युपदेशवाक्यम् ॥ ३११ ॥

यत्किञ्चिदुक्त्वा विबुधेन तुल्यं
नटन्तमज्ञं न बुधा मिलन्ति ।
यतस्तु विद्वत्कुलदूषणे वा
कराभिघातं युधि वा विशेत्सः ॥ ३१२ ॥

परस्य वैदुष्यविवादशक्तिं
स्वज्ञातमर्थं वदितु परेषु ।
पराजये कारणमप्यबुध्वा
वाञ्छन्ति वक्तुं बहवो बहूनि ॥ ३१३ ॥

आकर्ण्य विद्यार्थिभिरुक्तपाठ-
मप्राप्य विद्यां गुरुतः क्रमेण ।
ज्ञात्वैकसूत्रं सदसीदमुक्त्वा
मौढ्यं विलज्जो विवृणोति मूढः ॥ ३१४ ॥

जयैकलक्ष्यास्त्वगृहीततत्त्वाः
कोपेन ये सन्ति सभां प्रविश्य ।
स्ववाग्मितां तेषु च दर्शयन्तः
स्युर्भग्नदन्ता विबुधा हतास्तैः ॥ ३१५ ॥

उच्चार्य मूलंपरमर्थतत्त्व-
मप्राप्य मूढः प्रवदेत् कुवाक्यम् ।
तेषां तु मातर्यनुतापबुध्या
विख्यातसन्तस्तदिदं सहन्ते ॥ ३१६ ॥

पण्याङ्गनानां भुजवत्तु शास्त्रं
भवेत्सुलभ्यं पठनोद्यतानाम् ।

शास्त्रान्तरार्था रमणीयवेश्या-
मनोवदज्ञेयतमाः समेषाम् ॥ ३१७ ॥

ग्रन्थांस्तु संचित्य विनार्थबोधं
ये स्वीयगेहं किल पूरयन्ति ।
न ते बुधाः स्युः, सुगृहीतभावाः
ये बोधयन्त्यन्यमिमे बुधाः स्युः ॥ ३१८ ॥

व्याख्याचतुष्कैः सुविचार्यभाव-
प्रकाशहीनानि पदानि तानि ।
व्याख्यानवर्याणि न वै भवन्ति
गोपूर्णशैलान्वितदेशपाल! ॥ ३१९ ॥

अधीतशास्त्रा अपि दुष्कुलीना
दोषान् परोक्तेषु न वै सहन्ते ।
बुधाः कुलीनास्त्वनधीतशास्त्रैः
प्रयुक्तदोषान् क्षमया सहन्ते ॥ ३२० ॥

६. शास्त्रधर्माध्यायः

अधिकारः-33] [अल्पज्ञानवत्त्वम्

प्रेम्णा दयार्द्रैः कथितं सुवाक्यं
गृह्णाति विद्वान् बहुलाभकारि ।
तद्वाक्यसारं न हि वेत्ति मन्दो
दर्वी न वेत्त्यन्नरुचिं यथैव ॥ ३२१ ॥

निर्दुष्टमर्त्यैरितधर्मबोधं
श्रोतुं न वाञ्छेद् गुणहीनमूढः ।
श्वा चर्मभोक्ता श्वपचैः सुपुष्टः
क्षीरान्नसारं न यथाऽवगच्छेत् ॥ ३२२

प्राणान्निमेषैकविनाश्यरूपान्
कात्स्न्र्येन बुध्वाऽप्यथ धर्ममल्पम्
निर्लज्जमूढो यदि नात्र कुर्यात्
सत्ता च मृत्युश्च समे हि तेषाम् ॥ ३२३ ॥

स्याज्जीवितं स्वल्पमवार्यमेतत्
तत्राऽपि निन्दा बहवोऽत्र, तस्मात् ।

सर्वैः सहर्षं त्वविधाय मैत्री-
मन्यैरमैत्र्या क इहास्ति लाभः ॥ ३२४ ॥

मन्देन विद्वत्सदसीह कश्चित्
विनिन्दितो मौनमवाप्नुयात् चेत् ।
तन्निन्दको नश्यति, वैपरीत्ये
भवेदिदं विस्मयदायकं हि ॥ ३२५ ॥

वार्धक्यदुःखागमनात्तु पूर्वं
सद्धर्मकार्येष्वकृतप्रयत्नः ।
अन्ते, 'गृहाद्गच्छ बहिर्वसे' ति
दास्या कठोरं स तिरस्कृतः स्यात् ॥ ३२६

स्वयं त्वभुक्त्वा महतामदत्त्वा
धर्मानसम्पाद्य सदा विमुग्धाः ।
मग्नाः सदा वित्तसमूह एव
मन्दा निजायूंषि कदर्थयन्ति ॥ ३२७ ॥

बाल्ये वयस्यात्मविमुक्तिहेतोः
ये धर्मपाथेयमनाप्य मूढाः ।
पश्येम पश्चादिति भावयन्ति
तेऽन्ते स्वलक्ष्यं गदितुं न शक्ताः ३२८ ॥

जडस्य धर्मे तु मतिस्तदा स्यात्
यदा बुभुक्षाऽऽमयबाधितः स्यात् ।
ताभ्यां विमुक्तः स यदा तदा तु
न चिन्तयेत् सर्षपमात्रधर्मम् ॥ ३२९ ॥

स्वप्राणतुल्यान् निजबन्धुवर्गान्
यमोऽपनेतुं यतते, तदेतत् ।
दृष्ट्वापि कायेन सुधर्मकार्य-
मप्राप्य चायुर्विफलं नयन्ति ॥ ३३० ॥

सज्जे यमे प्राणमितोऽपनेतुं
तुष्यन्त्यमी जीवितजाललग्नाः ।
पक्तुं निहन्त्रा जलपूर्णपात्र-
प्रक्षिप्तकूर्मो विहरेद्यथाऽत्र ॥ ३३१ ॥

कृत्वा कुटुम्बोचितकार्यजालं
धर्मस्ततश्चिन्त्य इतीरयेद्यः ।
शान्ते रवे मज्जनमत्र सिन्धौ
कुर्यामि चेत्याशयवान् भवेत्सः ॥ ३३२

विद्यातपोभाग्यकुलोद्भवत्व-
वृद्धत्वसंख्याकगुणाढ्यमर्त्ये ।
विशिष्टभाव्युत्तमलोकचिन्ता
न चेद्द्विसर्प्यन्नसमं वृथैतत् ॥ ३३३ ॥

शिला न वेत्त्यन्यवचस्तथापि
स्थातुं च गन्तुं शयितुं तथैव ।
यत्साद्यकृत्सा निकटागताना-
मतो वरा नीचनरादपीयम् ॥ ३३४ ॥

निरर्थकं साधुजनेषु कोपात्
ब्रूयुस्तु दुःखप्रदनिन्द्यवाक्यम् ।
व्याख्यां च कुर्युर्भुवि बुद्धिहीना
नो चेन्न शान्ति भजतेऽस्य जिह्वा ॥ ३३५ ॥

स्वस्मिन् विरक्तान् मनुजान् प्रयत्नात्
कुर्याम रक्तानिति यो यतेत ।
करक्षतैः शैलमसौ हि भेत्तुं
वाञ्छेत् कदम्बाढ्यपयोधितीर! ॥ ३३६ ॥

घृताढ्यपात्रं परितो भ्रमन्ति
विनाऽऽज्यलाभं हि पिपीलिकास्ताः ।

अदानशीलं च धनेन पूर्णं

लोकाः समन्तादनिशं भ्रमन्ति ॥ ३३७ ॥

न सत्सभां याति न धर्ममेति

दीनेषु दानं न करोति मूढः ।

नोपैति भार्यां सयशो न जीवेत्

न जीवितं द्वेष्टि तथाऽपि कस्मात् ॥ ३३८ ॥

स्तुतः स्वयं बुद्धिमता जडस्तु

निर्लक्ष्यभावं यदि दर्शयेत्सः ।

स्तोता महानब्धिपरीतपूर्ण-

भूलाभकालेऽपि न मोदमेति ॥ ३३९

विद्याकुलश्रैष्ठ्यगुणाढ्यमेक-

मन्यः प्रशंसेद्यदि तद्वरं स्यात् ।

मूढं निजस्तोत्रपरं तु नित्य-

पित्तेन तुल्यं ब्रुवते स्वकीयाः ॥ ३४०

प्रकारः–35] [नीचकृत्यम्

बुध्वाऽपि शास्त्रार्थरसं महद्भ्यः

स्वाभीष्टदुष्कर्म करोति मन्दः ।

सत्तण्डुलान् प्राप्य च कुक्कुटो न
  मुञ्चेद्यथाऽशुद्धसमीपवासम् ॥ ३४१ ॥

विशुद्धशास्त्रार्थविदां समीपं
  "गच्छेम एही 'ति सुमित्रवाक्यम् ।
धिक्कृत्य मन्दः स्वपितुं प्रयास्यन्
  उक्त्वा कुहेतुं स ततोऽपगच्छेत् ॥ ३४२ ॥

भाग्यागमेऽप्युत्तमजाः स्वकीय-
  गुणान्विताः सन्ति यथावदेव ।
वित्तागमे नीचजनप्रवृत्तिः
  नूत्ना भवेन्निर्झरदेशपाल! ॥ ३४३ ॥

परोपकारं यवतुल्यमल्पं
  जानन्ति तालेन समं महान्तः ।
तालोपमं साह्यमवाप्य नीचा
  न तत्स्मरेयुर्जलदेशपाल! ॥ ३४४ ॥

सुवर्णपात्रान्नसुपोषितोऽपि
  यथा परोच्छिष्टमपेक्षते श्वा ।
सभाजितश्चापि तथैव नीचः
  करोत्यसौ गौरवहीनकर्म ॥ ३४५ ॥

लोकाधिपत्ये समुपागतेऽपि
निषिद्धवाक्यं न वदन्ति सन्तः ।
ईषत्प्रवृद्धे निजभाग्यराशौ
आत्मानमिन्द्रं मनुते मदान्धः ॥ ३४६ ॥

रत्नाढ्यजाम्बूनदनिर्मितापि
स्यात्पादुका पादतलैकधार्या ।
धनेन पूर्णा अपि नीचमर्त्याः
स्वकर्मणा नीचपदैकयोग्याः ॥ ३४७

वाक्ये कटुत्वं हृदि निर्दयत्वं
परव्यथादर्शनमूलहर्षः ।
वृथाटनं शाश्वतकोपवत्ता
निन्देत्यमी नीचनरस्वभावाः ॥ ३४८

दिनैकमात्रागतमाप्तमित्र-
वदेव मत्वा मुदितो महान् स्यात् ।
नीचस्य भावो विपरीत एव
"नैदळ्" सुमाढ्याब्धिमुकूलपाल! ॥ ३४९ ॥

छिन्नैस्तृणौघैरभिवर्धितोऽपि
रथं न वोढुं वृषभः समर्थः ।

अवाप्तभाग्योऽप्यधमो मनुष्यः
स्वभावकृत्यैर्न भवेद्वरिष्ठः ॥ ३५० ॥

अधिकारः-36] [मौढ्य

बाल्येऽपि चार्थाद्विनिवृत्य यत्नात्
जितेन्द्रियाण्यात्तसुखो बुधः स्यात् ।
दुष्कृत्यमग्नस्य कुमार्गगन्तु-
रज्ञानिवृद्धस्य सुखं कथं स्यात् ॥ ३५१ ॥

भेकस्य देहस्थमलं न नश्येत्
सदा निमग्नेऽपि तटाकनीरे ।
अधीतशास्त्रः सततं सुसूक्ष्म-
बुध्या विना शास्त्ररसं न वेत्ति ॥ ३५२ ॥

वक्तुं यदेकस्य गुणं परोक्षे
जिहेति जिह्वा, पुरतोऽस्य दोषान् ।
वक्तुस्तथाऽज्ञस्य कृता तु केन
जिह्वा भवेत्, पर्वतदेशपाल! ॥ ३५३ ॥

दासीसमं मण्डयितुं स्वकायं
कुलस्त्रियो नैव बिदन्ति सम्यक् ।

दास्यः स्वयं मण्डनमूलशोभां
  प्रदर्श्य पुंसा सहिता रमन्ते ॥ ३५४ ॥

नीचाः परप्रेरणतः समस्तं
  कुर्वन्ति, तद्वद्दयाऽन्वितानाम् ।
साह्यं न कुर्वन्ति सतां, समस्तं
  कुर्वन्ति विद्रोहकृतां नराणाम् ॥ ३५५ ॥

स्मरेत् किरातो नगभाग्यवृद्धिं
  कृषीवलः सस्यभुवं स्मरेद्धि ।
सन्तः स्मरन्त्यन्यकृतोपकारं
  नीचाः स्मरन्त्यन्यकृतां स्वनिन्दाम् ॥ ३५६ ॥

एकोपकारं सुजनः स्मरन् वै
  शतापकारानपि विस्मरेत् सः ।
एकापकारस्मरणेन नीचो
  न मानयेत् सप्तशतोपकारान् ॥ ३५७ ॥

क्लेशेऽपि सद्भिः कृतधर्मकार्ये
  नीचो न कुर्यादपि भाग्यलाभे ।
दंष्ट्री यथा स्याद्गजवन्न वीरः
  सुभूषितैर्दन्तवरैर्युतोऽपि ॥ ३५८ ॥

अस्मिन् दिने वाद्य ततः कदाचित्
धनं भवेदित्यनुचिन्त्य तृप्ताः ।
अन्ते त्वलभ्यैतदपूर्णभावाः
सरोजपत्रेण समं व्यनश्यन् ॥ ३५९ ॥

विनाऽऽर्द्रभावं शिलया समानाः
सन्त्येव भाग्ये नितरां स्थितेऽपि ।
यथैव लोके जलजातशीत-
तद्धेतसान्तर्नहि चार्द्रता स्यात् ॥ ३६० ॥

७. नानानीतिबोधकाध्यायः

अधिकारः-37] [नानानीत्यधिकारः

दिविस्पृशत्सौधतलाः सुरक्ष्याः
तत्रापि दीपाभरणाढ्यभार्याः ।
तथापि काम्या गुणिनी न चेत् सा
व्यर्था, स्मशानेन समं गृहं तत् ॥ ३६१ ॥

कृपाणभृत्सेवकरक्षिताश्च
चारित्र्यहीना यदि ता रमण्यः ।

स्यात्पूतता स्वल्पतमा हि तासा-
मपूतता स्याद्बहुकालदीर्घा ॥ ३६२ ॥

'मां घातये' त्युक्तवती यमी स्यात्
पाकं न कुर्याद्यदि सेयमाधिः ।
विना पतिं भक्षति चेत् पिशाची
तिस्रस्त्विमा भर्तृनिहन्तृसेनाः ॥ ३६३ ॥

'धिक्कृत्य मुञ्चे'ति सतां वचांसि
श्रुत्वाऽप्यबुध्वा मृतिवाद्यघोषम् ।
ऊढ्वा पुनर्भोगरतस्य मोहः
स्वशीर्षनिक्षिप्तशिलासमः स्यात् ॥ ३६४ ॥

श्रेष्ठस्तपोयत्नवताऽत्र वासः
स्थितिर्गृहिण्या सह मध्यमा स्यात् ।
स्वगौरवज्ञानविहीनमर्त्ये
वासो धनार्थे त्वधमो विभाव्यः ॥ ३६५ ॥

नयन्ति कालं पठनेन सन्तो
मध्या नयन्त्याप्तधनोपभोगात् ।
अपूर्णभोगानुभवादतृप्ता
नयन्ति कालन्त्वधमा विनिद्राः ॥ ३६६ ॥

च्छालिबीजाः पुनरेव शालि-
धान्यात्मतां यान्ति, सुशालिसस्यैः ।
सम्पूर्णकेदारसुदेशराजन्!
ज्ञानं पितुः संक्रमते हि पुत्रे ॥ ३६७

परम्पराढ्या गुणिनश्च खिन्नाः
नीचाश्च दासीतनया धनाढ्याः ।
लोकस्य वृत्तिस्त्वधरोत्तराऽभूत्
छत्रस्थदण्डस्थितितुल्यरूपा ॥ ३६८

सन्मित्रचित्तव्यसनं निशम्य
नो धारयेद्यो भुवि तस्य वासात् ।
शैलात् पतित्वा मरणं गरीयः
सुरत्नसन्निर्झरशैलपाल! ॥ ३६९ ॥

नूत्नप्रवाहः कुलटासु मैत्री
द्वयं समं स्याद्रचिते विमर्शे ।
वृष्ट्यां गतायां न नवप्रवाहो
नष्टे धने प्रेम न चास्ति तस्याः ॥ ३७०

नालडियार्–संस्कृतानुवादः

कामकाण्डः

நாலடியார்

காமத்துப்பால்

दीपप्रकाशः कुलटानुरक्ति-
रिदं द्वयं भाति समं विमृष्टे ।
घृतक्षये नश्यति दीपकान्तिः
धनक्षये नश्यति रक्तिरस्याः ॥ ३७१ ॥

वाराङ्गना, प्रेमनिभेन "शैलात्
पतेव चावा"मिति पूर्वमूचे ।
'पादाधिना सञ्चलितुं न शक्ते'-
त्यसत्यमुक्त्वाऽद्य न चागमत् सा ॥ ३७२

स्वर्गे वसद्भिस्त्वमरैः सुवन्द्यो
रक्ताक्षविष्णुर्भवतात् तु साक्षात् ।
किन्त्वर्थहीनं किल पल्लवाङ्ग्यः
कुर्वन्ति दूरे कुलटाः प्रणम्य ॥ ३७३ ॥

नीलाक्षिणी प्रेमविहीनदासी
विषेण तुल्यं विधनं त्यजेत् सा
स्याच्चैलजीवी धनवान् यदेषा
तं शर्करावद्वृणुते क्रमेण ॥ ३७४ ॥

मीने च सर्पे क्रमशः स्वदेहं
प्रदर्श्य मीनः किल वञ्चयेत् तौ ।
तथा स्वकायात् जनवञ्चिकायाः
वेश्याः करौ वाञ्छति मूढबुद्धिः ॥ ३७५ ॥

"क्रौञ्चेन तुल्यौ मणिसूत्रतुल्या-
वावां युता"वित्यवदत् तु दासी ।
भिन्नाशया छागविषाणवत् सा
हे चित्त! किं सा तव वासयोग्या ॥ ३७६ ॥

सल्लिह्य गोवर्द्धनमाप्य तस्मात्
प्राप्तेऽथ कार्ये त्वसहायभूताः ।
पतद्बलीवर्दसमानवेश्याः,
तत्प्रीतिकामः परिहास्य एव ॥ ३७७ ॥

प्रदर्श्य रक्तिं कपटां जनेषु
लब्ध्वा धनं तानथ वञ्चयन्ति ।
वेश्याः स्वकार्यैकपरास्तदीय-
स्तनौ न वाञ्छेत् परलोककामः ॥ ३७८

चित्तेऽन्यविद्रोहमतिस्तु तस्याः
वाक्यं परं प्रत्ययदायकं स्यात् ।

मूढो नरस्तां मनुते स्वकीयां
वेश्या न कस्यापि भवेत् तु वश्या । ३७९ ॥

चित्तेऽस्ति कश्चिद्बहिरन्यपुंसि
प्रीतेव सा वञ्चयतीह वेश्या ।
विचारयन्तोऽपि रहस्यमेतत्
नरा न जानन्ति हि पापवश्याः । ३८० ॥

२. सुखधर्माध्यायः

अधिकारः–39] [पतिव्रता

इन्द्राणितुल्यप्रथिताश्च साध्व्यो
भोगेच्छया पार्श्वमुपागतानाम् ।
यास्तेषु वश्या न भवन्ति रम्य-
फालास्तु ता भर्तृमनोऽनुकूलाः ॥ ३८१ ॥

दारिद्र्यकाले जलमात्रलभ्ये
नानाविधस्वीयजनागमेऽपि ।
या स्वीयधर्मात् च्यवते न वै सा
रम्यस्वरा लक्ष्यपतिव्रता स्यात् ॥ ३८२ ॥

द्वाराणि नाना परितस्तथोर्ध्वं
पतेत् तु वर्षासलिलं महच्च
गेहेऽत्र या स्वीयविधिं करोति
सा लोकवन्द्या गृहभाग्यभूता ॥ ३८३ ॥

पतीच्छया मण्डितकाययुक्ता
रम्या भयाढ्या स्वजनोपकर्त्री ।
सम्युज्य पश्चात्कृतविप्रलम्भैः
या तोषयेन्नाथमियं सती स्यात् ॥ ३८४ ॥

सदा मिलित्वा पथिभिः स्थिताश्च
लज्जायुताः स्मो नवसङ्गतुल्यम् ।
धनेच्छयाऽनन्तनरैः समेता
दास्यो रता भर्तृषु, किन्नु चित्रम्! ॥ ३८५ ॥

दातुः स्वहस्तकृतवित्ततुल्यं
सद्वीरहस्तस्थकृपाणतुल्यम् ।
विद्वज्जनाधीतसुशास्त्रतुल्यं
प्रशस्यते साध्विगतं महत्त्वम् ॥ ३८६ ॥

ग्राम्यो यथाऽज्ञातकुलुत्थभेदः
क्रीणाति मूल्येन समेन मूढः ।

पूर्वं तु दासीमनुभूय भर्ता
न स्नाति, मां चापि भुनक्त्यपूतः । ३८७ ॥

ढक्कास्थवामस्थलवद् वृथाऽस्मि
मा निन्द भर्तारमपेहि दूत! ।
ढक्कालसद्दक्षिणभागतुल्य-
फालाढ्यदासीर्व्रज, शंस सर्वम् ॥ ३८८ ॥

स्त्रीमक्षिकायाः पतिदेहसङ्गं
दृष्ट्वा पुरा मे सहनं न चाऽभूत् ।
आश्लिष्य वेश्यामनुभूतभर्तृ-
वक्षस्थलीमीक्ष्य सहेऽहमद्य ॥ ३८९

मालाधरो मे पतिरेति मामि-
त्यसत्यवाक्यं वद माऽत्र दूत! ।
इक्ष्वग्रतुल्या विरसाऽहमस्मि
वदेक्षुमध्यायितसारवेश्याम् ॥ ३९०

अधिकारः—40] सुखानुभवल

सङ्गो न चेद्देहविवर्णता स्यात्
योगे सदा श्रेष्ठतमो न कामः ।

त्यक्त्वाऽथ योगो रसपुष्टिमार्गो
    वीचीस्पृशच्छीतसुतीरपाल! ॥ ३९१ ॥

स्वनाथवक्षःस्थलसङ्गसौख्यं
    यासां न लभ्येत मुदा समेतम् ।
दिशासु वर्षद्घनजातशब्दः
    श्रूयेत तासां मृतिवाद्यरूपः ॥ ३९२ ॥

अहर्मुखे मादकहेतुभूते
    त्वन्विष्य पुष्पं ग्रथती स्वयं सा ।
"नाथे प्रयाते किमु मालये"ति
    निक्षिप्य मालामरुदत् सतीयम् ॥ ३९३ ॥

सायार्कमुद्दिश्य निजाश्रु हस्तैः
    सम्मार्जयन्ती च ,निजाङ्गुलीभिः ।
निर्दिश्य यातान् दिवसान्, स्वशय्या-
    माविश्य दोषं मम सा स्मरेत् किम् ॥ ३९४

नेत्रे प्रियाया मम मीनबुध्या
    विदार्य भोक्तुं त्वनुसृत्य पश्चात् ।
कार्येऽवतीर्णो भ्रुवमीक्ष्य चाप-
    भिया निवृत्तः किल मत्स्यघाती ॥ ३९५ ॥

रक्तोत्फलास्या तनुमध्यमा मे
    पुत्री पुरालक्तविभूषणं च ।

कृतं नासहताद्य पादौ
  बने शिलाढ्ये कथमत्र यातौ ॥ ३९६ ॥

अहर्मुखे रक्तदिशासमेते
  मनुस्म
उन्मुच्य मालां कुचचन्दनं च
  सम्मार्ज्य खिन्ना ह्यरुदत् प्रिया सा ॥ ३९७ ॥

"प्रियेण साकं विपिनं श्व एव
  किन्त्वं नु गच्छेरि"ति मामपृच्छः ।
क्रेता यथाश्वस्य तमारुरुह्य
  तच्चालनं तत्क्षण एव वेत्ति ॥ ३९८ ॥

मुक्ता कुचाभ्यां परिषस्वजे मां
  सुता पुरा, मे विदितो न हेतुः ।
जानेऽद्य चिह्नैर्मृगहन्तृसिंह-
  युते वने स्वीयगतेः कृतेति ॥ ३९९ ॥

काकं त्रिणेत्रं मम मातरं च
  राहुं विनिन्द्याद्य न कोऽपि लाभः ।
मन्नायको वित्तकृते च मार्गं
  यं प्राप मार्गः सखि! सो विनिन्द्यः ॥ ४०० ॥

ग्रन्थोऽयं समाप्तः

நாலடியார்

பொருளடக்கம்

நாலடியார்

அறத்துப்பால்

1. துறவறவியல்

அதிகாரம் 1—செல்வம் நிலையாமை

கடவுள் வாழ்த்து

வானிடு வில்லின் வரவறியா வாய்மையால்
காணிலந் தோயாக் கடவுளை—யாம்நிலம்
சென்னி யுறவணங்கிச் சேர்துமெம் உள்ளத்து
முன்னி யவைமுடிக என்று.

அறுசுவை யுண்டி அமர்ந்தில்லாள் ஊட்ட
மறுசிகை நீக்கியுண்டாரும் - வறிஞராய்ச்
சென்றிரப்பர் ஓரிடத்துக் கூழெனில் செல்வமொன்
றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று
துகள்தீர் பெருஞ் செல்வம் தோன்றியக்கால் தொட்டுப்
பகடு நடந்தகூழ் பல்லாரோ டுண்க
அகடுற யார்மாட்டும் நில்லாது செல்வம்
சகடக்கால் போல வரும்.
யானை யெருத்தம் பொலியக் குடைநிழற்கீழ்ச்
சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரும்—ஏனை
வினையுலப்ப வேறாகி வீழ்வர்தாம் கொண்ட
மனையாளை மாற்றார் கொள.
நின்றன நின்றன நில்லா எனவுணர்ந்து
ஒன்றின வொன்றின வல்லே செயின் செய்க
சென்றன சென்றன வாழ்நாள் செறுத்துடன்
வந்தது வந்தது கூற்று.
என்னொனும் ஒன்றுதம் கையுறப் பெற்றக்கால்
பின்னாவ தென்று பிடித்திரா—முன்னே
கொடுத்தார் உயப்போவர் கோடில்தீக் கூற்றம்
தொடுத்தாறு செல்லும் சுரம்.

இழைத்தநாள் எல்லை யிகவா பிழைத்தொரீஇக்
கூற்றம் குதித்துய்ந்தார் ஈங்கில்லை—ஆற்றப்
பெரும்பொருள் வைத்தீர் வழங்குமின் நாளைத்
தழீஇம் தழீஇம் தண்ணம்படும். 6

தோற்றம்சால் ஞாயிறு நாழியா வைகலும்
கூற்றம் அளந்துநும் நாளுண்ணும் ஆற்ற
அறஞ்செய்து அருளுடையீர் ஆகுமின் யாரும்
பிறந்தும் பிறவாதார் இல். 7

செல்வர்யாம் என்றுதாம் செல்வுழி யெண்ணாத
புல்லறி வாளர் பெருஞ்செல்வம்—எல்லில்
கருங்கொண்மூ வாய்த்திறந்த மின்னுப்போல் தோன்
மருங்கறக் கெட்டு விடும். 8

உண்ணான் ஒளிநிறான் ஓங்கு புகழ்செய்யான்
துன்னருங் கேளிர் துயர்களையான்—கொன்னே
வழங்கான் பொருள்காத் திருப்பானேல் அஆ
இழந்தானென் றெண்ணப் படும். 9

உடாஅதும் உண்ணாதும் தம்முடம்பு செற்றும்
கெடாஅத நல்லறமும் செய்யார்—கெடாஅது
வைத்தீட்டி னாரிழப்பர் வான்தோய் மலைநாட
உய்த்தீட்டும் தேனீக் கரி. 10

அதிகாரம் 2—இளமை நிலையாமை

ரைவரும என் றெண்ணி நல்லறி வாளர்
ழவிடத்தே துறந்தார்—புரைதீரா
ஞஇளமை மகிழ்ந்தாரே கோலூன்றி
ஞங்கு எழுந்திருப்பார். 11

ட்புநார் அற்றன நல்லாரும் அஃகினார்
ற்புத் தளையும் அவிழ்ந்தன—உட்காணாய்
ாழ்தலின் ஊதியம் என்னுண்டாம் வந்ததே
ழ்கலத் தன்ன கலி. 12

சொற்றளர்ந்து கோலூன்றிச் சோர்ந்த நடையினராய்ப்
பற்கழன்று பண்டம் பழிகாறும்—இற்செறிந்து
காம நெறி படரும் கண்ணினூர்க் கில்லையே
ஏம நெறிபடரும் ஆறு. 13

தாழாத் தளராத் தலைநடுங்காத் தண்டூன்று
வீழா இறக்கும் இவள்மாட்டும்—காழிலா
மம்மர் கொள் மாந்தர்க்கு அணங்காகும் தன்கைக்கோ
அம்மனைக் கோல் ஆகிய ஞான்று. 14

எனக்குத்தாய் ஆகியாள் என்னையீங் கிட்டுத்
தனக்குத் தாய் நாடியே சென்றாள்—தனக்குத் தாய்
ஆகி யவளும் அதுவானுல் தாய்த் தாய்க் கொண்டு
ஏகும் அளித்திவ் வுலகு. 15

வெறியயர் வெங்களத்து வேல் மகன் பாணி
முறியார் நறுங்கண்ணி முன்னர்த் தயங்க
மறிகுள குன்டன்ன மன்று மகிழ்ச்சி
அறிவுடை யாளர் கண் இல். 16

பனிபடு சோலைப் பயன் மரம் எல்லாம்
கனியுதிர்ந்து வீழ்ந்தற் றிளமை—நனிபெரிதும்
வேற்கண்ணள் என்றிவளை வெஃகன்மின் மற்றிவளும்
கோற் கண்ணள் ஆகும் குனிந்து. 17

பருவம் எனைத்துள பல்லின்பால் ஏனை
இருசிகையும் உண்டீரோ என்று—வரிசையால்
உண்ணாட்டம் கொள்ளப் படுதலால் யாக்கைக் கோள்
எண்ணார் அறிவுடையார். 18

மற்றறிவாம் நல்வினை யாமிளையம் என்னாது
கைத்துண்டாம் போழ்தே கரவாது—அறஞ்செய்மின்
முற்றி யிருந்த கனியொழியத் தீவளியால்
நற்காய் உதிர்தலும் உண்டு. 19

ஆட்பார்த்து உழலும் அருளில் கூற்று உண்மையால்
தோட்கோப்புக் காலத்தால் கொண்டுய்ம்மின்—பீட்பி
பிள்ளையைத் தாயலறக் கோடலான் மற்றதன் [துக்கிப்
கள்ளம் கடைப் பிடித்தல் நன்று 20

அதிகாரம் 3—யாக்கை நிலையாமை

மலைமிசைத் தோன்றும் மதியம் போல் யானைத்
தலைமிசைக் கொண்ட குடையர்—நிலமிசைத்
துஞ்சினார் என்றெடுத்துத் தூற்றப்பட் டாரல்லால்
எஞ்சினார் இவ்வுலகத்தில். 21

வாழ்நாட்கு அலகா வயங் கொளி மண்டிலம்
வீழ்நாள் படா அது எழுதலால்—வாழ்நாள்
உலவாமுன் ஒப்புரவு ஆற்றுமின் யாரும்
நிலவார் நிலமிசை மேல். 22

மன்றம் கறங்க மணப்பறை யாயின
அன்றவர்க்கு ஆங்கே பிணப்பறையாய்ப்—பின்றை
ஒலித்தலும் உண்டாமென்று உய்ந்துபோம் ஆறே
வலிக்குமாம் மாண்டார் மனம். 23

சென்றே யெறிப் வொருகால் சிறுவரை
நின்றே யெறிப பறையினை—நன்றேகாண்
முக்காலைக் கொட்டினுள் மூடித்தீக் கொண்டெழுவர்
செத்தாரைச் சாவார் சுமந்து. 24

கணங்கொண்டு சுற்றத்தார் கல்லென்று அலறப்
பிணங்கொண்டு காட்டுய்ப்பார்க் கண்டும்—மணங்
கொண்டீண்டு
உண்டுண்டுண் டென்னும் உணர்வினாற் சாற்றுமே
தொண்டொண்டொ டென்னும் பறை. 25

நார்த்தொடுத்து ஈர்க்கிலென் நன்றாய்ந்து அடக்கிலென்
பார்த்துழிப் பெய்யிலென் பல்லோர் பழிக்கிலென்
தோற்பையுள் நின்று தொழிலறச் செய்தூட்டும்
கூத்தன் புறப்பட்டக் கால். 26

படுமழை மொக்குளிற் பல்காலும் தோன்றிக்
கெடுமிதோர் யாக்கையென் றெண்ணித்—தடுமாற்றம்
தீர்ப்பேம்யாம் என்றுணரும் திண்ணறி வாளரை
நேர்ப்பார்யார் நீள்நிலத்தின் மேல். 27

யாக்கையை யாப்புடைத்தாப் பெற்றவர் தாம்பெற்ற
யாக்கையால் ஆய பயன்கொள்க—யாக்கை
மலையாடு மஞ்சுபோல் தோன்றிமற் றாங்கே
நிலையாது நீத்து விடும். 28

புல்நுனிமேல் நீர்போல் நிலையாமை யென்றெண்ணி
இன்னினியே செய்க அறவினை—இன்னினியே
நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான்றன் கேள் அலறச்
சென்றான் எனப்படுத லால். 29

கேளாதே வந்து கிளைகளாய் இல்தோன்றி
வாளாதே போவரான் மாந்தர்கள்—வாளாதே
சேக்கை மரனொழியச் சேணீங்கு புட்போல
யாக்கை தமர்க்கொழிய நீத்து. 30

அதிகாரம் 4—அறன் வலியுறுத்தல்

அகத்தாரே வாழ்வாரென்று அண்ணாந்து நோக்கிப்
புகத்தாம் பெறாஅர் புறங்கடை பற்றி
மிகத்தாம் வருந்தி யிருப்பரே மேலைத்
தவத்தால் தவஞ்செய்யா தார். 31

ஆவாம்நாம் ஆக்கம் நசைஇ அறம்மறந்து
போவாம்நாம் என்னாப் புலைநெஞ்சே—ஓவாது
நின்றுஞற்றி வாழ்தி யெனினும்நின் வாழ்நாள்கள்
சென்றன செய்வது உரை. 32

வினைப்பயன் வந்தக்கால் வெய்ய வுயிரா
மனத்தின் அழியுமாம் பேதை—நினைத்ததனைத்
தொல்லைய தென்றுணர் வாரே தடுமாற்றத்து
எல்லை யிகந்தொருவு வார். 33

அரும்பெறல் யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தால்
பெரும்பயனும் ஆற்றவே கொள்க—கரும்பூர்ந்த
சாறுபோல் சாலவும் பின்னுதவி மற்றதன்
கோதுபோல் போகும் உடம்பு. 34

கரும்பாட்டிக் கட்டி சிறுகாலைக் கொண்டார்
துரும்பெழுந்து வேங்கால் துயராண்டு உழவார்
வருந்தி யுடம்பின் பயன்கொண்டார் கூற்றம்
வருங்கால் பரிவது இலர். 35

இன்றுகொல் அன்றுகொல் என்றுகொல் என்னாது
பின்றையே நின்றது கூற்றமென் றெண்ணி
ஒருவுமின் தீயவை ஒல்லும் வகையான்
மருவுமின் மாண்டார் அறம். 36

மக்களால் ஆய பெரும்பயனும் ஆயுங்கால்
எத்துணையும் ஆற்றப் பலவானால் — தொக்க
உடம்பிற்கே ஒப்புரவு செய்தொழுகாது உம்பர்க்
கிடந்துண்ணப் பண்ணப் படும். 37

உரக்கும் துணையதோர் ஆலம்வித்து ஈண்டி
இறப்ப நிழற்பயந் தாஅங்கு — அறப்பயனும்
தான்சிறி தாயினும் தக்கார்க்கைப் பட்டக்கால்
வான் சிறிதாப் போர்த்து விடும். 38

வைகலும் வைகல் வரக்கண்டும் அஃதுணரார்
வைகலும் வைகலை வைகுமென்று இன்புறுவர்
வைகலும் வைகல்தம் வாழ்நாள்மேல் வைகுதல்
வைகலை வைத்துணரா தார். 39

மான அருங்கலம் நீக்கி யிர வென்னும்
ஈன இளிவினால் வாழ்வேன்மன் — ஈனத்தால்
ஊட்டியக் கண்ணும் உறுதி சேர்ந்து இவ்வுடம்பு
நீட்டித்து நிற்கும் எனின். 40

அதிகாரம் 5 தூய தன்மை

மாக்கேழ் மடநல்லாய் என்றரற்றும் சான்றவர்
நோக்கார்கொல் நொய்யதோர் துச்சிலை — யாக்கைக்கோர்
ஈச்சிறகு அன்னதோர் தோல்அறினும் வேண்டுமே
காக்கை கடிவதோர் கோல். 41

தோற்போர்வை மேலும் துளைபலவாய்ப் பொய்ம் மறைக்கும்
மீப்போர்வை மாட்சித்து உடம்பானால்—மீப்போர்வை
பொய்ம் மறையாக் காமம் புகலாது மற்றதனைப்
பைம்மறியாப் பார்க்கப்படும். 42

தக்கோலம் தின்று தலைநிறையப் பூச்சூடிப்
பொய்க்கோலம் செய்ய வொழியுமே—எக்காலும்
உண்டி வினையுள் உறைக்கும் எனப் பெரியோர்
கண்டுகை விட்ட மயல். 43

தெண்ணீர்க் குவளை பொருகயல் வேலென்று
கண்ணில்புன் மாக்கள் கவற்ற விடுவேனோ
உண்ணீர் களைந்தக் கால் நுங்குசூன் றிட்டன்ன
கண்ணீர்மை கண்டொழுகு வேன் 44

முல்லை முகைமுறுவல் முத்தென்று இவைபிதற்றும்
கல்லாப்புன் மாக்கள் கவற்ற விடுவேனோ
எல்லாருங் காணப் புறங்காட்டு உதிர்ந்துக்க
பல்லென்பு கண்டொழுகு வேன். 45

குடரும் கொழுவும் குருதியும் என்பும்
தொடரும் நரம்பொடு தோலும்—இடையிடையே
வைத்த தடியும் வழும்புமாம் மற்றிவற்றுள்
எத்திறத்தாள் ஈர்ங்கோதை யாள். 46

ஊறி யுவர்த்தக்க வொன்பது வாய்ப்புலனும்
கோதிக் குழம்பலைக்கும் கும்பத்தை—பேதை
பெருந்தோளி பெய்வளாய் என்னுமீப் போர்த்த
கருந்தோலால் கண் விளக்கப் பட்டு. 47

பண்டம் அறியார் படுசாந்தும்கோதையும்
கண்டுபா ராட்டுவார் கண்டிலர்கொல்—மண்டிப்
பெடைச் சேவல் வன் கழுகு பேர்த்திட்டுக் குத்தல்
முடைச்சாகாடு அச்சிற் றுழி. 48

கழிந்தார் இடுதலை கண்டார் நெஞ்சு உட்கக்
குழிந்தாழ்ந்த கண்ணவாய்த் தோன்றி—ஒழிந்தாரைப்
போற்றி நெறிநின்மின் இற்றிதன் பண்பென்று
சாற்றுங் கொல் சாலச் சிரித்து. 49

உயிர்போயார் வெண்டலை யுட்கக் சிரித்துச்
செயிர் தீர்க்கும் செம்மாப் பவரைச்—செயிர் தீர்ந்தார்
கண்டுஇற்று இதன் வண்ணம் என்பதனுல் தம்மையோர்
பண்டத்துள் வைப்பது இலர். 50

அதிகாரம் 6—துறவு

விளக்குப் புகஇருள் மாய்ந்தாங்கு ஒருவன்
தவத்தின் முன் நில்லாதாம் பாவம்—விளக்குநெய்
தேய்விடத்துச் சென்றிருள் பாய்ந்தாங்கு நல்வினை
தீர்விடத்து நிற்குமாம் தீது. 51

நிலையாமை நோய்மூப்புச் சாக்காடென் றெண்ணித்
தலையாயார் தங்கருமஞ் செய்வார்—தொலைவில்லாச்
சத்தமும் சோதிடமும் என்றாங்கு இவை பிதற்றும்
பித்தரின் பேதையார் இல். 52

இல்லம் இளமை எழில் வனப்பு மீக்கூற்றம்
செல்வம் வலியென்று இவையெல்லாம்—மெல்ல
நிலையாமை கண்டு நெடியார் துறப்பர்
தலையாயார் தாமுய்யக் கொண்டு. 53

துன்பம் பல நாள் உழந்தும் ஒரு நாளை
இன்பமே காமுறுவர் ஏழையார்—இன்பம்
இடைதெரிந்து இன்னுமை நோக்கி மனையாறு
அடைவொழிந்தார் ஆன்றமைந் தார். 54

கொன்னே கழிந்தன்று இளமையுங் இன்னே
பிணியொடு மூப்பும் வருமால்—துணிவொன்றி
என்னொடு சூழாது எழு நெஞ்சே போதியோ
நன்னெறி சேர நமக்கு. 55

மாண்ட குணத்தொடு மக்கட்பேறு இல்லெனினும்
பூண்டான் கழித்தற்கு அருமையால்—பூண்ட
மிடியென்னும் காரணத்தின் மேன்முறைக் கண்ணே
கடியென்றார் கற்றறிந் தார். 56

ஊக்கித்தாம் கொண்ட விரதங்கள் உள்ளுடையத்
தாக்கருந் துன்பங்கள் தாம்தலை வந்தக்கால்
நீக்கி நிறூஉம் உரவோரே நல்லொழுக்கம்
காக்கும் திருவத் தவர். 57

தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்று
எம்மை இகழ்ந்த வினைப்பயத்தால்—உம்மை
எரிவாய் நிரயத்துவீழ்வர்கொல் என்று
பரிவதூஉம் சான்றோர் கடன். 58

மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியெனப் பேர்பெற்ற
ஐவாய வேட்கை யாவினைக்- -கைவாய்
கலங்காமல் காத்துய்க்கும் ஆற்றல் உடையான்
விலங்காது வீடு பெறும். 59

துன்பமே மீதூரக் கண்டும் துறவுள்ளார்
இன்பமே காமுறுவர் ஏழையார்—இன்பம்
இசைதொறும் மற்றதன்' இன்னாமை நோக்கிப்
பசைதல் பரியாதாம் மேல். 60

அதிகாரம் 7 சினம் இன்மை

மதித்திறப் பாரும் இறக்க மதியா
மிதித்திறப் பாரும் இறக்க—மிதித்தேறி
ஈயும் தலைமேல் இருத்தலால் அஃதறிவார்
காயும் கதமின்மை நன்று. 61

தண்டாச் சிறப்பிற்றம் இன்னுயிரைத் தாங்காது
கண்டுழி யெல்லாம் துறப்பவோ—மண்டி
அடிபெயராது ஆற்ற இளிவந்த போழ்தின்
முடிகிற்கும் உள்ளத் தவர். 62

காவாது ஒருவன்றன் வாய்திறந்து சொல்லுஞ்சொல்
ஓவாதே தன்னைச் சுடுதலால் ஓவாதே
ஆய்ந்தமைந்த கேள்வி யறிவுடையார் எஞ்ஞான்றும்
காய்ந்தமைந்த சொல்லார் கறுத்து. 63

நேர்த்து நிகரல்லார் நீரல்ல சொல்லியக்கால்
வேர்த்து வெகுளார் விழுமியோர்—ஓர்த்ததனை
உள்ளத்தான் உள்ளி உரைத்துராய் ஊர்கேட்பத்
துள்ளித்தூண் முட்டுமாம் கீழ். 64

இளையான் அடக்கம் அடக்கம் கிளைபொருள்
இல்லான் கொடையே கொடைப்பயன்—எல்லாம்
ஒறுக்கும் மதுகை யுரனுடை யாளன்
பொறுக்கும் பொறையே பொறை. 65

கல்லெறிந் தன்ன கயவர்வாய் இன்னுச் சொல்
எல்லாரும் காணப் பொறுத்துய்ப்பர்—ஒல்லை
ற்ருல் பையவிந்த நாகம்போல் தத்தம்
குடிமையான் வாதிக்கப் பட்டு. 66

மாற்ருராய் நின்றுதம் மாறேற்பாற்கு ஏலாமை
,ற்ருமை யென்னுர் அறிவுடையார்—ஆற்ருமை
நேர்த்தின்ன மற்றவர் செய்தக்கால் தாமவரைப்
பேர்த்தின்ன செய்யாமை நன்று. 67

ங்காலம் ஓடினும் நீசர் வெகுளி
கடுங்காலம் இன்றிப் பரக்கும்—அடுங்காலை
ர்கொண்ட வெப்பம்போல் தானே தணியுமே
ர்கொண்ட சான்ருேர் சினம். 68

பகாரம் செய்ததனை யோராதே தங்கண்
பகாரம் ஆற்றச் செயினும்—உபகாரம்
ரஞ்செய்வ தல்லால் தவற்றினுல் தீங்கூக்கல்
ான்ருேய் குடிப்பிறந்தார்க்கு இல். 69

ர்த்துநாய் கொளவிக் கொளக்கண்டும் தம்வாயால்
பர்த்துநாய் கௌவினர் ஈங்கில்லை—ஈர்த்தன்றிக்
ழ் மக்கள் கீழாய சொல்லியக்கால் சொல்பவோ
மன்மக்கள் தம்வாயான் மீட்டு. 70

2. இல்லறவியல்

அதிகாரம் 8 – பொறையுடைமை

கோதை யருவிக் குளிர்வரை நன்னாட
பேதையொடு யாதும் உரையற்க —பேதை
உரைக்கின் சிதைந்துரைக்கும் ஒல்லும் வகையான்
வழுக்கிக் கழிதலே நன்று. 71

நேரல்லார் நீரல்ல சொல்லியக்கால் மற்றது
தாரித் திருத்தல் தகுதிமற்று—ஓரும்
புகழ்மையாக் கொள்ளாது பொங்குநீர் ஞாலம்
கமழ்மையாக் கொண்டு விடும். 72

காதலார் சொல்லும் கடுஞ்சொல் உவந்துரைக்கும்
ஏதிலார் இன்சொலின் தீதாமோ — போதெலாம்
மாதர்வண்டு ஆர்க்கும் மலிகடல் தண்சேர்ப்ப
ஆவது அறிவார்ப் பெறின். 73

அறிவது அறிந்தடங்கி அஞ்சுவது அஞ்சி
உறுவது உலகுவப்பச் செய்து —பெறுவதனால்
இன்புற்று வாழும் இயல்புடையார் எஞ்ஞான்றும்
துன்புற்று வாழ்தல் அரிது. 74

வேற்றுமை யின்றிக் கலந்திருவர் நட்டக்கால்
தேற்றா வொழுக்கம் ஒருவன்கண் உண்டாயின்
ஆற்றுந் துணையும் பொறுக்க பொறானாயின்
தூற்றாதே தூரவிடல். 75

இன்னா செயினும் இனிய வொழிகென்று
தன்னையே தானோவின் அல்லது —துன்னிக்
கலந்தாரைக் கைவிடுதல் கானக நாட
விலங்கிற்கும் விள்ளல் அரிது. 76

பெரியார் பெருநட்புக் கோடல்தாம் செய்த
அரிய பொறுப்பவென் றன்றோ —அரியரோ
ஒல்லென் அருவி உயர்வரை நன்னாட
நல்ல செய்வார்க்குத் தமர். 77

வற்றிமற்று ஆற்றப் பசிப்பினும் பண்பிலார்க்கு
அற்றம் அறிய வுரையற்ற—அற்றம்
மறைக்கும் துணையாக்கு உரைப்பவே தம்மைத்
துறக்கும் துணிவிலா தார், 78

இன்பம் பயந்தாங்கு இழிவு தலைவரினும்
இன்பத்தின் பக்கம் இருந்தைக்க—இன்பம்
ஒழியாமை கண்டாலும் ஓங்கருவி நாட
பழியாகா ஆறே தலை. 79

தான்கெடினும் தக்கார்கேடு எண்ணற்க தன்னுடம்பின்
ஊன்கெடினும் உண்ணார்கைத்து உண்ணற்க—வான்கவிந்த
வையகம் எல்லாம் பெறினும் உரையற்க
பொய்யோடு இடைமிடைந்த சொல். 80

அதிகாரம் 9—பிறர்மனை நயவாமை

அச்சம் பெரிதால் அதற்கின்பம் சிற்றளவால்
நிச்சம் நினையுங்கால் கோக்கொலையால்—நிச்சலும்
கும்பிக்கே கூர்த்த வினையால் பிறன்தாரம்
நம்பற்க நாணுடையார். 81

அறம்புகழ் கேண்மை பெருமையிந் நான்கும்
பிறன்தாரம் நச்சுவார்ச் சேரா—பிறன்தாரம்
நச்சுவார்ச் சேரும் பகைபழி பாவமென்று
அச்சத்தோடு இந்நாற் பொருள். 82

புக்கவிடத்து அச்சம் போதரும்போது அச்சம்
துய்க்குமிடத்து அச்சம் தோன்றாமல் காப்பச்சம்
எக்காலும் அச்சம் தருமால் எவன்கொலோ
உட்கான் பிறனில் புகல். 83

காணின் குடிப்பழியாம் கையுறின் கால்குறையும்
ஆண்இன்மை செய்யுங்கால் அச்சமாம்—நீள்நிரயத்
துன்பம் பயக்குமால் துச்சாரி நீ கண்ட
இன்பம் எனக்கெனைத்தால் கூறு. 84

செம்மையொன் றின்றிச் சிறியார் இனத்தராய்க்
கொம்மை வரிமுலையாள் தோள்மரீஇ—உம்மை
வலியால் பிறர்மனைமேல் சென்றாரே இம்மை
அலியாகி ஆடியுண் பார். 85

பல்லார் அறியப் பறையறைந்து நாள்கேட்டுக்
கல்யாணம் செய்து கடிபுக்க—மெல்லியல்
காதல் மனையாளும் இல்லாளா என்னொருவன்
ஏதில் மனையாளை நோக்கு. 86

அம்பல் அயலெடுப்ப அஞ்சித் தமர்பரீஇ
வம்பலன் பெண்மரீஇ மைந்துற்று—நம்பும்
நிலைமையில் நெஞ்சத்தான் துப்புரவு பாம்பின்
தலைநக்கி யன்னது உடைத்து. 87

பரவா வெளிப்படா பல்லோர்கண் தங்கா
உரவோர்கண் காமநோய் ஓஒ கொடிதே
விரவாருள் நாணுப் படலஞ்சி யாதும்
உரையாதுள் ஆறி விடும். 88

அம்பும் அழலும் அவிர்கதிர் ஞாயிறும்
வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சுடும்—வெம்பிக்
கவற்றி மனத்தைச் சுடுதலால் காமம்
அவற்றினும் அஞ்சப் படும். 89

ஊருள் எழுந்த உருகெழு செந்தீக்கு
நீருட் குளித்தும் உயலாகும்—நீருள்
குளிப்பினும் காமம் சுடுமேகுன் றேறி
ஒளிப்பினும் காமம் சுடும். 90

அதிகாரம் 10—ஈகை

இல்லா இடத்தும் இயைந்த அளவினால்
உள்ள இடம் போல் பெரிதுவந்து—மெல்லக்
கொடையொடு பட்ட குணனுடை மாந்தர்க்கு
அடையாவாம் ஆண்டைக் கதவு. 91

முன்னரே சாநாள் முனிதக்க மூப்புள
பின்னரும் பீடழிக்கும் நோயுள—கொன்னே
பரவமின் பற்றன்மின் பாத்துண்மின் யாதும்
கரவன்மின் கைத்துண்டாம் போழ்து. 92

நடுக்குற்றுத் தற்சேர்ந்தார் துன்பம் துடையார்
கொடுத்துத் தான் துய்ப்பினும் ஈண்டுங்கால் ஈண்டும்
மிடுக்குற்றுப் பற்றினும் நில்லாது செல்வம்
விடுக்கும் வினையுலந்தக் கால். 93

இம்மி யரிசித் துணையானும் வைகலும்
நும்மில் இயைவ கொடுத்துண்மின்—நும்மைக்
கொடாஅ கவரென்பர் குண்டுநீர் வையத்து
அடாஅ அடுப்பினவர். 94

மறுமையும் இம்மையும் நோக்கி ஒருவற்கு
உறுமாறு இயைவ கொடுத்தல்—வறுமையால்
ஈதல் இசையாது எனினும் இரவாமை
ஈதல் இரட்டிறும். 95

நடுவூருள் வேதிகை சுற்றுக்கோள் புக்க
படுபனை அன்னர் பலர்நச்ச வாழ்வார்
குடிகொழுத்தக் கண்ணும் கொடுத்துண்ணா மாக்கள்
இடுகாட்டுள் ஏற்றைப் பனை. 96

பெயற்பால் மழைபெய்யாக் கண்ணும் உலகம்
செயற்பால செய்யா விடினும்—கயற்புலால்
புன்னை கடியும் பொருகடல் தண்சேர்ப்ப
என்னை உலகுய்யும் ஆறு. 97

ஏற்றகை மாற்றாமை என்னானும் தாம் வரையார்
ஆற்றாதார்க்கு ஈவதாம் ஆண்கடன்—ஆற்றின்
மலிகடல் தண்சேர்ப்ப மாறீவார்க்கு ஈதல்
பொலிகடன் என்னும் பெயர்த்து. 98

இறப்பச் சிறிதென்னாது இல்லென்னாது என்றும்
அறப்பயன் யார்மாட்டும் செய்க—முறைப்புதவின்
ஐயம் புகூஉம் தவசி கடிஞைபோல்
பைய நிறைத்து விடும். 99

கடிப்பிடு கண்முரசம் காதத்தோர் கேட்பர்
இடித்து முழங்கியதோர் யோசனையோர் கேட்பர்
அடுக்கிய மூவுலகும் கேட்குமே சான்றோர்
கொடுத்தார் எனப்படுஞ்சொல். 100

அதிகாரம் 11—பழவினை

பல்லாவுள் உய்த்து விடினும் குழக்கன்று
வல்லதாம் தாய்நாடிக் கோடலைத்—தொல்லைப்
பழவினையும் அன்ன தகைத்தே தன் செய்த
கிழவனை நாடிக் கொளற்கு. 101

உருவும் இளமையும் ஒண்பொருளும் உட்கும்
ஒருவழி நில்லாமை கண்டும்—ஒருவழி
ஒன்றேயும் இல்லாதான் வாழ்க்கை உடம்பிட்டு
நின்றுவீழ்ந் தக்கது உடைத்து. 102

வளம்பட வேண்டாதார் யார் யாரும் இல்லை
அளந்தன போகம் அவரவர் ஆற்றான்
விளங்காய் திரட்டினார் இல்லைக் களங்கனியைக்
காரெனச் செய்தாரும் இல். 103

உறற்பால நீக்கல் உறுவர்க்கும் ஆகா
பெறற்பால் அனையவும் அன்னவாம் மாரி
வறப்பின் தருவாரும் இல்லை அதனைச்
சிறப்பின் தணிப்பாரும் இல். 104

தினைத்துணையர் ஆகித்தம் தேசுள் அடக்கிப்
பனைத் துணையார் வைகலும் பாடழிந்து வாழ்வர்
நினைப்பக் கிடந்தது எவனுண்டாம் மேலை
வினைப்பயன் அல்லால் பிற 105

பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் வீயவுங்
கல்லாதார் வாழ்வது அறிதிரேல்—கல்லாதார்
சேதனம் என்னுமங் சேறகத்து இன்மையால்
கோதென்று கொள்ளாதாம் கூற்று. 106

இடும்பைகூர் நெஞ்சத்தார் எல்லாரும் காண
நெடுங்கடை நின்றுழல்வ தெல்லாம்—அடம்பம்பூ
அன்னம் கிழிக்கும் அலைகடல் தண்சேர்ப்ப
முன்னை வினையாய் விடும். 107

அறியாரும் அல்லர் அறிவது அறிந்தும்
பழியோடு பட்டவை செய்தல்—வழியோடி
நெய்தல் நறவுயிர்க்கும் நீள் கடல் தண்சேர்ப்ப
செய்த வினையான் வரும். 108

ஈண்டுநீர் வையத்துள் எல்லாரும் எத்துணையும்
வேண்டார்மன் தீய விழைபயன் நல்லவை
வேண்டினும் வேண்டா விடினும் உறற்பால
தீண்டா விடுதல் அரிது. 109

சிறுகா பெருகா முறைபிறழ்ந்து வாரா
உறுகாலத்து ஊற்றுகா ஆமிடத்தே யாகும்
சிறுகாலைப் பட்ட பொறியும் அதனால்
இறுகாலத்து என்னை பரிவு. 110

அதிகாரம் 12 – மெய்ம்மை

இசையா வொருபொருள் இல்லென்றல் யார்க்கும்
வசையன்று வையத் தியற்கை—நசையழுங்க
நின்றோடிப் பொய்த்தல் நிரைதொடீஇ செய்ந்நன்றி
கொன்றாரின் குற்றம் உடைத்து. 111

தக்காரும் தக்கவர் அல்லாரும் தம்நீர்மை
எக்காலும் குன்றல் இலராவர் அக்காரம்
யாவரே தின்னினும் கையாதாம் கைக்குமாம்
தேவரே தின்னினும் வேம்பு. 112

காலாடு போழ்தில் கழிகிளைஞர் வானத்து
மேலாடு மீனில் பலராவர்—ஏலா
இடரொருவர் உற்றக்கால் ஈர்ங்குன்ற நாட
தொடர்புடையேம் என்பார் சிலர். 113

வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றில்
நடுவணது எய்த இருதலையும் எய்தும்
நடுவணது எய்தாதான் எய்தும் உலைப்பெய்து
அடுவது போலும் துயர். 114

நல்லாவின் கன்றாயின் நாகும் விலைபெறூஉம்
கல்லாரே யாயினும் செல்வர்வாய்ச் சொல்செல்லும்
புல்லீரப் போழ்தின் உழவே போல் மீதாடிச்
செல்லாவாம் நல்கூர்ந்தார் சொல். 115

இடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் கற்பினும் என்றும்
அடங்காதார் என்றும் அடங்கார்—தடங்கண்ணாய்
உப்பொடு நெய்பால் தயிர்காயம் பெய்தடினும்
கைப்பறா பேய்ச்சுரையின் காய். 116

தம்மை யிகழ்வாரைத் தாமவரின் முன்னிகழ்க
என்னை யவரொடு பட்டது—புன்னை
விறற்பூங் கமழ்கானல் வீங்குநீர்ச் சேர்ப்ப
உறற்பால யார்க்கும் உறும். 117

ஆவேறு உருவின ஆயினும் ஆபயந்த
பால்வேறு உருவின அல்லவாம் பால்போல்
ஒருதன்மைத் தாகும் அறநெறி ஆபோல்
உருவு பலகொளல் ஈங்கு. 118

யாஅர் உலகத்தோர் சொல்லில்லார் தேருங்கால்
யாஅர் உபாயத்தின் வாழாதார்—யாஅர்
இடையாக இன்னாதது எய்தாதார் யாஅர்
கடைபோகச் செல்வமுய்த் தார். 119

தாம்செய் வினையல்லால் தம்மோடு செல்வதுமற்று
யாங்கணும் தேரின் பிறிதில்லை—ஆங்குத்தாம்
போற்றிப் புனைந்த உடம்பும் பயமின்றே
கூற்றம்கொண்டு ஓடும் பொழுது. 120

அதிகாரம் 13—தீவினையச்சம்

துஞ்சுத்துள் தூங்கித் துறவின்கண் சேர்கலா
மக்கள் பிணத்த சுடுகாடு—தொக்க
விலங்கிற்கும் புள்ளிற்கும் காடே புலங்கெட்ட
புல்லறி வாளர் வயிறு. 121

இரும்பார்க்கும் காலராய் ஏதிலார்க்கு ஆளாய்க்
கரும்பார் கழனியுள் சேர்வர்—சுரும்பார்க்கும்
காட்டுளாய் வாழும் சிவலும் குறும்பூழும்
கூட்டுளாய்க் கொண்டு வைப் பார். 122

அக்கேபோல் அங்கை யொழிய விரலழுகித்
துக்கத் தொழுநோய் எழுபவே—அக்கால்
அலவனைக் காதலித்துக் கால் முரித்துத் தின்ற
பழவினை வந்தடைந்தக் கால். 123

நெருப்பழல் சேர்ந்தக்கால் நெய்போல் வதூஉம்
எரிப்பச்சுட்டு எவ்வநோய் ஆக்கும்—பரப்பக்
கொடுவினையர் ஆகுவர் கோடாரும் கோடிக்
கடுவினையர் ஆகியார்ச் சார்ந்து. 124

பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்
வரிசை வரிசையா நந்தும்—வரிசையால்
வானூர் மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே
தானே சிறியார் தொடர்பு. 125

சான்றோ ரெனமதித்துச் சார்ந்தாய்மற் சார்ந்தாய்க்குச்
சான்றாண்மை சார்ந்தார்க ணில்லாயிற்—சார்ந்தோய்கேள்
சாந்தகத் துண்டென்று செப்புத் திறந்தொருவன்
பாம்பகத்துக் கண்ட துடைத்து. 126

யாஅ ரொருவ ரொருவர்த முள்ளத்தைத்
தேருந் துணைமை யுடையவர்—சாரற்
கனமணி நின்றிமைக்கு நாடகேண் மக்கண்
மனம்வேறு செய்கையும் வேறு. 127

உள்ளத்தா னள்ளா துறுதித் தொழிலராய்க்
கள்ளத்தா னட்டார் கழிகேண்மை—தெள்ளிப்
புனற்செதும்பு நின்றலைக்கும் பூங்குன்ற நாட
மனத்துக்கண் மாசாய் விடும். 128

ஒக்கிய வொள்வாட னொன்னார்கைப் பட்டக்கா
லூக்க மழிப்பதூஉ மெய்யாகு—மாக்க
மிருமையுஞ் சென்று சுடுதலா னல்ல
கருமமே கல்லார்கட் டீர்வு. 129

மனைப்பாசங் கைவிடாய் மக்கட்கென் றேங்கி
யெனைத்தூழி வாழ்தியோ நெஞ்சே—யெனைத்துஞ்
சிறுவரையே யாயினுஞ் செய்தநன் றல்லா
லுறுபயனோ வில்லை யுயிர்க்கு. 130

பொருட் பால்

1. அரசியல்

அதிகாரம்—14 கல்வி

குஞ்சி யழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம்யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையால்
கல்வி யழகே யழகு. 131

இம்மை பயக்குமால் ஈயக் குறைவின்றால்
தம்மை விளக்குமால் தாம் உளராக் கேடின்றால்
எம்மை உலகத்தும் யாம்காணேம் கல்விபோல்
மம்மர் அறுக்கும் மருந்து. 132

களர்நிலத் துப்பிறந்த வுப்பினைச் சான்றோர்
விளைநிலத்து நெல்லின் விழுமிதாக் கொள்வர்
கடைநிலத்தோர் ஆயினும் கற்றறிந் தோரைத்
தலைநிலத்து வைக்கப் படும். 133

வைப்புழிக் கோட்படா வாய்த்தீயின் கேடில்லை
மிக்க சிறப்பின் அரசர் செறின்வவ்வார்
எச்சம் எனவொருவன் மக்கட்குச் செய்வன
விச்சை மற்று அல்ல பிற. 134
கல்வி கரையில கற்பவர் நாள்சில
மெல்ல நினைக்கின் பிணிபல—தெள்ளிதின்
ஆராய்ந்து அமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்
பாலுண் குருகின் தெரிந்து. 135
தோணி யியக்குவான் தொல்லை வருணத்துக்
காணின் கடைப்பட்டான் என்றிகழார்—காணாய்
அவன் துணையா ஆறுபோய் அற்றே நூல் கற்ற
மகன் துணையா நல்ல கொளல். 136
தவலரும் தொல்கேள்வித் தன்மை யுடையார்
இகலிலர் எஃகுடையார் தம்முள் குழீஇ
நகலின் இனிதாயின் காண்பாம் அகல் வானத்து
உம்பர் உறைவார் பதி. 137
கனைகடல் தண் சேர்ப்ப கற்றறிந்தார் கேண்மை
நுனியில் கரும்புதின் றற்றே—நுனிநீக்கித்
தூரில்தின் றன்ன தகைத்தரோ பண்பிலா
ஈரம் இலாளர் தொடர்பு. 138
கல்லாரே யாயினும் கற்றாரைச் சேர்ந் தொழுகின்
நல்லறிவு நாளும் தலைப் படுவர்—தொல் சிறப்பின்
ஒண்ணிறப் பாதிரிப்பூச் சேர்தலால் புத்தோடு
தண்ணீர்க்குத் தான்பயந் தாங்கு. 139
அலகுசால் கற்பின் அறிவுநூல் கல்லாது
உலகுநூல் ஓதுவ தெல்லாம்—கலகல
கூஉம் துணையல்லால் கொண்டு தடுமாற்றம்
போஒம் துணையறிவார் இல். 140

அதிகாரம் 15—குடிப்பிறப்பு

உடுக்கை யுலறி யுடம்பழிந்தக் கண்ணும்
குடிப்பிறப் பாளர்தம் கொள்கையில் குன்றார்

இடுக்கண் தலைவந்தக் கண்ணும் அரிமா
கொடிப்புல் கறிக்குமோ மற்று. 141
சான்றாண்மை சாயல் ஒழுக்கம் இவைமூன்றும்
வான்றோய் குடிப்பிறந்தார்க் கல்லது—வான்தோயும்
மைதவழ் வெற்படாஅ பெருஞ்செல்வம்
எய்தியக் கண்ணும் பிறர்க்கு. 142
க்கை யெழலும் எதிர் செலவும் ஏனை
)ப்ப வொழிதலோடு இன்ன—குடிப்பிறந்தார்
குன்றா வொழுக்கமாகக் கொண்டார் கயவரோடு
ஒன்றா வுணரற்பாற்று அன்று. 143
நல்லவை செய்யின் இயல்பாகும் தீயவை
பல்லவர் தூற்றும் பழியாகும்—எல்லாம்
உணரும் குடிப்பிறப்பின் ஊதியம் என்றோ
புணரும் ஒருவர்க்கு எனின். 144
கல்லாமை அச்சம் கயவர் தொழில் அச்சம்
சொல்லாமை யுள்ளுமோர் சோர்வச்சம்—எல்லாம்
இரப்பார்க்கொன் றீயாமை யச்சம் மரத்தார்இம்
மாணாக் குடிப்பிறந் தார். 145
இனநன்மை யின்சொலொன் றீதல்மற் றேனை
மனநன்மை யென்றிவை யெல்லாம்—கனமணி
முத்தோடு இமைக்கும் முழங்குவரித் தண்சேர்ப்ப
இற்பிறந்தார் கண்ணே யுள. 146
செய்கை யழிந்து சிதல்மண்டிற் றாயினும்
பெய்யா வொருசிறை பேரில் உடைத்தாகும்
எவ்வம் உழந்தக் கடைத்தும் குடிப்பிறந்தார்
செய்வர் செயற்பா லவை. 147
ஒருபுடை பாம்பு கொளினும் ஒருபுடை
அங்கண்மா ஞாலம் விளக்குறூஉம் திங்கள் போல்
செல்லாமை செவ்வன்நேர் நிற்பினும் ஒப்புரவிற்கு
ஒல்கார் குடிப்பிறந் தார். 148
செல்லா இடத்தும் குடிப்பிறந்தார் செய்வன
செல்லிடத்தும் செய்யார் சிறியவர்—புல்வாய்

பருமம் பொறுப்பினும் பாய்பரி மாபோல்
பொருமுரண் ஆற்றுதல் இன்று. 149
என்றொன்றும் இல்லா இடத்தும் குடிப்பிறந்தார்
அற்றுத்தன் சேர்ந்தார்க்கு அசைவிடத்து ஊற்றாவர்
அற்றக் கடைத்தும் அகல்யாறு அகழ்ந்தக்கால்
தெற்றெனத் தெண்ணீர் படும். 150

அதிகாரம் 6 — மேன்மக்கள்

அங்கண் விசும்பின் அகல்நிலாப் பாரிக்கும்
திங்களும் சான்றோரும் ஒப்பர்மன் — திங்கள்
மறுவாற்றும் சான்றோரஃதாற்றார் தெருமந்து
தேய்வர் ஒரு மாசு உறின். 151
இசையும் எனினும் இசையாது எனினும்
வசைதீர எண்ணுவர் சான்றோர் — விசையின்
நரிமா வுளங்கிழித்த அம்பினில் தீதோ
அரிமாப் பிழைப்பெய்த கோல். 152
நரம்பெழுந்து நல்கூர்ந்தார் ஆயினும் சான்றோர்
குரம்பெழுந்து குற்றம் கொண்டு ஏறார் — உரங்கவறா
உள்ளமெனும் நாரினால் கட்டி யுளவரையால்
செய்வர் செயற்பா லவை. 153
செல்வுழிக் கண்ணொருநாள் காணினும் சான்றவர்
தொல்வழிக் கேண்மையில் தோன்றப் புரிந்துயாப்பர்
நல்வரை நாட சிலநாள் அடிப்படில்
கல்வரையும் உண்டாம் நெறி. 154
புல்லா எழுத்தின் பொருளில் வறுங்கோட்டி
கல்லா வொருவன் உரைப்பவும் கண்ணோடி
நல்லார் வருந்தியும் கேட்பரே மற்றவன்
பல்லாருள் நாணல் பரிந்து. 155
கடித்துக் கரும்பினைக் கண்தகர நூறி
இடித்துநீர் கொள்ளினும் இன்சுவைத்தே யாகும்
வடுப்பட வைத்திறந்தக் கண்ணும் குடிப்பிறந்தார்
கூறார்தம் வாயின் சிதைந்து. 156

கள்ளார்கள் ளுண்ணுர் கடிவ கடிந்தொ।
எள்ளிப் பிறரை யிகழ்ந்துரையார்—தள்ளியும்
வாயிற்பொய் கூறுர் வடுவறு காட்சியார்
சாயின் பரிவது இலர். 157
பிறர்மறை யின்கண் செவிடாய்த் திறனறிந்து
ஏதிலார் இல்கண் குருடனுய்த் தீய
புறங்கூற்றில் மூங்கையாய் நிற்பானேல் யாதும்
அறம்கூற வேண்டா அவற்கு. 158
பன்னுளும் சென்றக்கால் பண்பிலார் தம்முழை
என்னுனும் வேண்டுப என்றிகழ்ப—என்னுனும்
வேண்டினும் நன்றுமற் றென்று விழுமியோர்
காண்தொறும் செய்வர் சிறப்பு. 159
உடையார் இவரென்று ஒருதலையாப் பற்றிக்
கடையாயார் பின்சென்று வாழ்வர்—உடைய
பிலந்தலைப் பட்டது போலாதே நல்ல
குலந்தலைப் பட்ட இடத்து. 160

அதிகாரம் 17—பெரியாரைப் பிழையாமை

பொறுப்பரென் றெண்ணிப் புரைதீர்ந்தார் மாட்டும்
வெறுப்பன செய்யாமை வேண்டும்—வெறுத்தபின்
ஆர்க்கும் அருவி அணிமலை நன்னுட
பேர்க்குதல் யார்க்கும் அரிது. 161
பொன்னே கொடுத்தும் புணர்தற் கரியாரைக்
கொன்னே தலைக்கூடப் பெற்றிருந்தும்—அன்னே
பயனில் பொழுதாக் கழிப்பரே நல்ல
நயமில் அறிவி னவர். 162
அவமதிப்பும் ஆன்ற மதிப்பும் இரண்டும்
மிகைமக்க ளால் மதிக்கற் பால—நயம் உணராக்
கையறியா மாக்கள் இழிப்பும் எடுத்தேத்தும்
வையார் வடித்தநூ லார். 163
விரிநிற நாகம் விடருள தேனும்
உருமின் கடுஞ்சினம் சேணின்றும் உட்கும்

அருமை யுடைய அரண்சேர்ந்தும் உய்யார்
பெருமை யுடையார் செறின். 164

எம்மை அறிந்திலிர் எம்போல்வார் இல்லென்று
தம்மைத்தாம் கொள்வது கோளன்று—தம்மை
அரியரா நோக்கி அறன் அறியும் சான்றோர்
பெரியராக் கொள்வது கோள். 165

நளிகடல் தண்சேர்ப்ப நாள்நிழற் போல
விளியும் சிறியவர் கேண்மை—விளிவின்றி
அல்குநிழற் போல் அகன்றகன்று ஓடுமே
தொல்புக ழாளர் தொடர்பு. 166

மன்னர் திருவும் மகளிர் எழில் நலமும்
துன்னியார் துய்ப்பர் தகல்வேண்டா—துன்னிக்
குழைகொண்டு தாழ்ந்த குளிர்மரம் எல்லாம்
உழைதங்கண் சென்றார்க்கு ஒருங்கு. 167

தெரியத் தெரியும் தெரிவிலார் கண்ணும்
பிரியப் பெரும்படர் நோய்செய்யும்—பெரிய
உலவா இருங்கழிச் சேர்ப்பயார் மாட்டும்
கலவாமை கோடியுறும். 168

சுல்லாது போகிய நாளும் பெரியவர்கண்
செல்லாது வைகிய வைகலும்—ஒல்வ
கொடா அது ஒழிந்த பகலும் உரைப்பின்
படாஅவாம் பண்புடையார் கண். 169

பெரியார் பெருமை சிறுதகைமை ஒன்றிற்கு
உரியார் உரிமை அடக்கம்—தெரியுங்கால்
செல்வம் உடையாரும் செல்வரே தன் சேர்ந்தார்
அல்லல் களைப எனின். 170

அதிகாரம் 18—நல்லினம் சேர்தல்

அறியாப் பருவத்து அடங்காரோடு ஒன்றி
நெறியல்ல செய்தொழுகி யவ்வும்—நெறியறிந்த
நற்சார்வு சாரக் கெடுமே வெயில்முறுகப்
புற்பனிப் பற்றுவிட் டாங்கு. 171

அறிமின் அறநெறி அஞ்சுமின் கூற்றம்
பொறுமின் பிறர் கடுஞ்சொல் போற்றுமின் வஞ்சம்
வெறுமின் வினைதீயார் கேண்மையெஞ் ஞான்றும்
பெறுமின் பெரியார்வாய்ச் சொல். 172

அடைந்தார்ப் பிரிவும் அரும்பிணியும் கேடும்
உடங்குடம்பு கொண்டார்க்கு உறலால்—தொடங்கிப்
பிறப்பின்னாது என்றுணரும் பேரறிவி னாரை
உறப்புணர்க அம்மாஎன் நெஞ்சு. 173

இறப்ப நினையுங்கால் இன்னாது எனினும்
பிறப்பினை யாரும் முனியார்—பிறப்பினுள்
பண்பாற்றும் நெஞ்சத் தவர்களோடு எஞ்ஞான்றும்
நண்பாற்றி நட்கப் பெறின் 174

ஊரங் கணநீர் உரவுநீர்ச் சேர்ந்தக்கால்
பேரும் பிறிதாகித் தீர்த்தமாம்—ஒரும்
குலமாட்சி யில்லாரும் குன்றுபோல் நிற்பர்
நலமாட்சி நல்லாரைச் சார்ந்து. 175

ஒண்கதிர் வாள்மதியம் சேர்தலால் ஓங்கிய
அங்கண் விசும்பின் முயலும் தொழப்படூஉம்
குன்றிய சீர்மையர் ஆயினும் சீர்பெறுவர்
குன்றன்னார் கேண்மை கொளின். 176

பாலோடு அளாயநீர் பாலாகும் அல்லது
நீராய் நிறம் தெரிந்து தோன்றாதாம்—தேரின்
சிறியார் சிறுமையும் தோன்றாதாம் நல்ல
பெரியார் பெருமையைச் சார்ந்து. 177

கொல்லை யிரும்புனத்துக் குற்றி யடைந்தபுல்
ஒல்காவே யாகும் உழவர் உழுபடைக்கு
மெல்லியரே யாயினும் நற்சார்வு சார்ந்தார் மேல்
செல்லாவாம் செற்றார் சினம். 178

நிலநலத்தால் நந்திய நெல்லேபோல் தம்நம்
குலநலத்தால் ஆகுவர் சான்றோர்—கலநலத்தைத்
தீவளி சென்று சிதைத்தாங்குச் சான்றாண்மை
தீயினம் சேரக் கெடும். 179

மனத்தான் மறுவில ரேனும்தாம் சேர்ந்த
இனத்தால் இகழப் படுவர் புனத்து
வெறிகமழ் சந்தனமும் வேங்கையும் வேமே
எறிபுனம் தீப்பட்டக் கால். 180

அதிகாரம் 19 —பெருமை

ஈதல் இசையாது இளமைசேண் நீங்குதலால்
காத லவரும் கருத்தல்லர் —காதலித்து
ஆதும் நாம் என்னும் அவாவினைக் கைவிட்டுப்
போவதே போலும் பொருள். 181
இல்சார்வின் ஏமாந்தேம் ஈங்கமைந்தேம் என்றெண்ணிப்
பொச்சாந்து ஒழுகுவர் பேதையார் அச்சார்வு
நின்றன போன்று நிலையா எனவுணர்ந்தார்
என்றும் பரிவது இலர். 182
மறுமைக்கு வித்து மயலின்றிச் செய்து
சிறுமைப் படாதேநீர் வாழ்மின் அறிஞராய்
நின்றுழி நின்றே நிறம்வேறும் காரணம்
இன்றிப் பலவும் உள. 183
உறைப்பருங் காலத்தும் ஊற்றுநீர்க் கேணி
இறைத்துணினும் ஊராற்றும் என்பர்—கொடைக்கடனும்
சாஅயக் கண்ணும் பெரியார்போல் மற்றையார்
ஆஅயக் கண்ணும் அரிது. 184
உறுபுனல் தந்துலகு ஊட்டி அறுமிடத்தும்
கல்லூற் றுழியூறும் ஆறேபோல்—செல்வர்
பலர்க்காற்றிக் கெட்டுலந்தக் கண்ணும் சிலர்க்காற்றிச்
செய்வர் செயற்பா லவை. 185
பெருவரை நாட பெரியார்கண் தீமை
கருநரைமேல் சூடேபோல் தோன்றும்—கருநரையைக்
கொன்றன்ன இன்னா செயினும் சிறியார்மேல்
ஒன்றுனும் தோன்றாக் கெடும். 186
இசைந்த சிறுமை யியல்பிலா தார்கண்
பசைந்த துணையும் பரிவாம்—அசைந்த

நகையேயும் வேண்டாத நல்லறிவி ஞர்கண்
பகையேயும் பாடு பெறும். 187

மெல்லிய நல்லாருள் மென்மை அது இறந்து
ஒன்றுருள் கூற்றுட்கும் உட்குடைமை யெல்லாம்
சலவருள் சாலச் சலமே நலவருள்
நன்மை வரம்பாய் விடல். 188

கடுக்கி யொருவன் கடுங்குறளை பேசி
மயக்கி விடினும் மனப்பிரிப் பொன் றின்றித்
துளக்கம் இலாதவர் தூய மனத்தார்
விளக்கினுள் ஒண்சுடரே போன்று. 189

முன்துற்றும் துற்றினை நாளும் அறம்செய்து
பின்துற்றுத் துற்றுவர் சான்றவர்—அத்துற்று
முக்குற்றம் நீக்கி முடியும் அளவெல்லாம்
துக்கத்துள் நீக்கி விடும். 190

அதிகாரம் 20—தாளாண்மை

கோளாற்றக் கொள்ளாக் குளத்தின் கீழ்ப் பைங்கூழ்போல்
கேளீவது உண்டு கிளைகளோ துஞ்சுப
வாளாடு கூத்தியர் கண்போல் தடுமாறும்
தாளாளர்க்கு உண்டோ தவறு. 191

ஆடுகோ டாகி அதரிடை நின்றதூஉம்
காழ்கொண்ட கண்ணே களிறணைக்கும் கந்தாகும்
வாழ்தலும் அன்ன தகைத்தே யொருவன்றன்
தாழ்வின்றித் தன்னைச் செயின். 192

உறுபுலி யூனிரை யின்றி யொருநாள்
சிறுதேரை பற்றியும் தின்னும்—அறிவினால்
கால்தொழில் என்று கருதற்க கையினால்
மேல்தொழிலும் ஆங்கே மிகும். 193

இசையாது எனினும் இயற்றியோர் ஆற்றால்
அசையாது நிற்பதாம் ஆண்மை—இசையுங்கால்

கண்டல் திரையலைக்கும் கானலம் தண்சேர்ப்ப
பெண்டிரும் வாழாரோ மற்று. 194

நல்ல குலமென்றும் தீயகுலமென்றும்
சொல்லளவு அல்லால் பொருளில்லை—தொல்சிறப்பின்
ஒண்பொருள் ஒன்றோ தவம்கல்வி ஆள்வினை
என்றிவற்றான் ஆகும் குலம். 195

ஆற்றும் துணையும் அறிவினை உள்ளடக்கி
ஊக்கம் உரையார் உணர்வுடையார் ஊக்கம்
உறுப்பினால் ஆராயும் ஒண்மையுடையார்
குறிப்பின் கீழ்ப்பட்டது உலகு. 196

சிதலை தினப்பட்ட ஆல மரத்தை
மதலையாய் மற்றதன் வீழூன்றி யாங்குக்
குதலைமை தந்தைகண் தோன்றிற்றான் பெற்ற
புதல்வன் மறைப்பக் கெடும். 197

ஈனமாய் இல்லிருந்து இன்றி விளியினும்
மானம் தலைவருவ செய்பவோ—யானை
வரிமுகம் புண்படுக்கும் வள்ளுகிர் நோன்தாள்
அரிமா மதுகை யவர். 198

தீங்கரும்பு ஈன்ற திரள்கால் உளையலரி
தேங்கமழ் நாற்றம் இழந்தா அங்கு—ஓங்கும்
உயர்குடி யுட்பிறப்பின் என்னும் பெயர்பொறிக்கும்
பேராண்மை யில்லாக் கடை. 199

பெருமுத் தரையர் பெரிதுவந்து ஈயும்
கருனைச்சோறு ஆர்வர் கயவர்—கருனையைப்
பேரும் அறியார் நனி விரும்பு தாளாண்மை
நீரும் அமிழ்தாய் விடும். 200

2. நட்பியல்

அதிகாரம் 21 – சுற்றம் தழால்

வயாவும் வருத்தமும் ஈன்றக்கால் நோவும்
கவா அன் மகன்கண்டு தாய்மறந் தாஅங்கு

அசா அத்தான் உற்ற வருத்தம் உசா அத்தன்
கேளிரைக் காணக் கெடும். 201

அழல்மண்டு போழ்தின் அடைந்தவர்கட்கு எல்லாம்
நிழல்மரம்போல் நேரொப்பத் தாங்கிப்—பழுமரம் போல்
பல்லார் பயன்துய்ப்பத் தான்வருந்தி வாழ்வதே
நல்லாண் மகற்குக் கடன். 202

அடுக்கல் மலைநாட தன் சேர்ந் தவரை
எடுக்கலம் என்னார் பெரியோர்—அடுத்தடுத்து
வன்காய் பலபல காய்ப்பினும் இல்லையே
தன்காய் பொறுக்கலாக் கொம்பு. 203

உலகறியத் தீரக் கலப்பினும் நில்லா
சிலபகலாம் சிற்றினத்தார் கேண்மை—நிலைதிரியா
நிற்கும் பெரியோர் நெறியடைய நின்றனைத்தால்
ஒற்கம் இலாளர் தொடர்பு. 204

இன்னர் இனையர் எமர்பிறர் என்னுஞ்சொல்
என்னும் இலராம் இயல்பினால்—துன்னித்
தொலைமக்கள் துன்பம்தீர்ப் பாரேயார் மாட்டும்
தலைமக்கள் ஆகற்பா லார். 205

பொற்கலத்துப் பெய்த புலியுகிர் வான்புழுக்கல்
அக்காரம் பாலோடு அமரார்கைத்து உண்டலின்
உப்பிலிப் புற்கை உயிர் போல் கிளைஞர் மாட்டு
எக்காலத் தானும் இனிது. 206

நாள்வாய்ப் பெறினும்தம் நள்ளாதார் இல்லத்து
வேளாண்மை வெங்கருனை வேம்பாகும்—கேளாய்
அபராணப் போழ்தின் அடகிடுவ ரேனும்
தமராயார் மாட்டே இனிது 207

முட்டிகை போல முனியாது வைகலும்
கொட்டியுண் பாரும் குறடு போல் கைவிடுவர்
சுட்டுக் கோல் போல எரியும் புகுவரே
நட்டார் எனப்படு வார். 208

நறுமலர்த் தண்கோதாய் நட்டார்க்கு நட்டார்
மறுமையும் செய்வதொன் றுண்டோ—இறுமளவும்

எ. அவரோடு
துன்புறுவ துன்புறுக்கால். 209

விருப்பிலார் இல்லத்து வேறிருந்து உண்ணும்
வெருக்குக்கண் வெங்கருனை வேம்பாம்—விருப்புடைத்
தன்போல்வார் இல்லுள் தயங்குநீர்த் தண்புற்கை
என்போடு இயைந்த அமிழ்து. 210

அதிகாரம் 22—நட்பாராய்தல்

கருத்துணர்ந்து கற்றறிந்தார் கேண்மையெஞ் ஞான்றும்
குருத்தின் கரும்புதின் றற்றே—குருத்திற்கு
எதிர்செலத்தின் றன்ன தகைத்தரோ என்றும்
மதுரம் இலாளர் தொடர்பு. 211

இற்பிறப்பு எண்ணி யிடைதிரியார் என்பதோர்
நற்புடை கொண்டமை யல்லது—பொன்கேழ்
புனலொழுகப் புள்ளிரியும் பூங்குன்ற நாட
மனமறியப் பட்டதொன்று அன்று. 212

யானை அனையவர் நண்பொரீஇ நாயனையார்
கேண்மை கெழீஇக் கொளல்வேண்டும்—யானை
அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும் எறிந்தவேல்
மெய்யதா வால்குழைக்கும் நாய். 213

பலநாளும் பக்கத்தார் ஆயினும் நெஞ்சில்
சிலநாளும் ஒட்டாரோடு ஒட்டார்—பலநாளும்
நீத்தார் எனக்கை விடலுண்டோ தம்நெஞ்சத்து
யாத்தாரோடு யாத்த தொடர்பு. 214

கோட்டுப்பூப் போல மலர்ந்துபின் கூம்பாது
வேட்டதே வேட்டதாம் நட்பாட்சி—தோட்ட
கயப்பூப்போல் முன்மலர்ந்து பின்கூம்பு வாரை
நயப்பாரும் நட்பாரும் இல். 215

கடையாயார் நட்பில் கமுகனையர் ஏனை
இடையாயார் தெங்கின் அனையர்—தலையாயார்
எண்ணரும் பெண்ணை போன்று இட்டஞான்று இட்டதே
தன்மை யுடையார் தொடர்பு. 216

கழுநீருள் காரட கேனும் ஒருவன்
விழுமிதாக் கொள்ளின் அமிழ்தாம்—விழுமிய
குய்த்துவையார் வெண்சோறே யாயினும் மேவாதார்
கைத்துண் டல் காஞ்சிரங் காய். 217

நாய்க்கால் சிறுவிரல்போல் நன்கணியர் ஆயினும்
ஈக்கால் துணையும் உதவாதார் தட்பென்னும்
சேய்த்தானும் சென்று கொளல்வேண்டும் செய்வினைக்கும்
வாய்க்கால் அனையார் தொடர்பு. 218

தெளிவிலார் நட்பின் பகைநன்று சாதல்
விளியா வருநோயின் நன்றால்—அளிய
இகழ்தலின் கோறல் இனிதேமற்று இல்ல
புகழ்தலின் வைதலே நன்று. 219

ம ப் பலரோடு பன்னாள் முயங்கிப்
பொரீஇப் பொருள்தக்கார்க் கோடலே வேண்டும்
பரீஇ உயர்செகுக்கும் பாம்பொடும்
மரீஇப் பின்னைப் பிரிவு. 220

அதிகாரம் 23—நட்பில் பிழை பொறுத்தல்

நல்லார் எனத்தாம் நனிவிரும்பிக் கொண்டாரை
அல்லார் எனினும் அடக்கிக் கொளல்வேண்டும்
நெல்லுக்கு உமியுண்டு நீர்க்கு நுரையுண்டு
புல்லிதழ் பூவிற்கும் உண்டு. 221

செறுத்தோறு உடைப்பினும் செம்புனலோடு ஊடார்
மறுத்தும் சிறைசெய்வர் நீர்நசை வாழ்நர்
வெறுப்ப வெறுப்பச் செயினும் பொறுப்பரே
தாம்வேண்டிக் கொண்டார் தொடர்பு. 222

இறப்பவே தீய செயினும்தன் நட்டார்
பொறுத்தல் தருவதொன் றன்றோ—நிறக்கோங்கு
உருவ வண்டார்க்கும் உயர்வரை நாட
ஒருவர்பொறை இருவர் நட்பு. 223

மடிதிரை தந்திட்ட வான்கதிர் முத்தம்
கடுவிசை நாவாய் கரையலைக்கும் சேர்ப்ப
விடுதற்கு அரியார் இயல்பிலரேல் நெஞ்சம்
சுடுதற்கு மூட்டிய தீ. 224
இன்னா செயினும் விடற்பாலர் அல்லாரைப்
பொன்னாகப் போற்றிக் கொளல்வேண்டும்—பொன்னொடு
நல்லில் சிதைத்ததீ நாள்தொறும் நாடித்தம்
இல்லத்தில் ஆக்குத லால். 225
இன்னாத செயினும் விடுதற்கு அரியாரைத்
துன்னாத் துறத்தல் தகுவதோ—துன்னருஞ்சீர்
விண்குத்து நீள்வரை வெற்ப களைபவோ
கண்குத்திற் றென்றுதம் கை. 226
இலங்குநீர்த் தண்சேர்ப்ப இன்னா செயினும்
கலந்து பழிகாணார் சான்றோர்—கலந்தபின்
தீமையெடுத்துரைக்கும் திண்ணறிவு இல்லாதார்
தாமும் அவரின் கடை. 227
ஏதிலார் செய்தது இறப்பவே தீதெனினும்
நோதக்கது என்னுண்டாம் நோக்குங்கால்—காதல்
கழுமியார் செய்த கறங்கருவி நாட
விழுமிதாம் நெஞ்சத்துள் நின்று. 228
தமரென்று தாம்கொள்ளப் பட்டவர் தம்மைத்
தமரன்மை தாமறிந்தார் ஆயின் அவரைத்
தமரினும் நன்கு மதித்துத் தமரன்மை
தம்முள் அடக்கிக் கொளல். 229
குற்றமும் ஏனைக் குணமும் ஒருவனை
நட்டபின் நாடித் திரிவேனேல்—நட்டான்
மறைகாவா விட்டவன் செல்வுழிச் செல்க
அறைகடல்சூழ் வையம் நக. 230

அதிகாரம் 24—கூடாநட்பு

செறிப்பில் பழங்கூரைச் சேறணை யாக
இறைத்துநீர் ஏற்றும் கிடப்பர்— கறைக் குன்றம்

பொங்கருவி தாழும் புனல்வரை நன்னாட
தங்கருமம் முற்றும் துணை. 231
சீரியார் கேண்மை சிறந்த சிறப்பிற்றாய்
மாரிபோல் மாண்ட பயத்ததாம்—மாரி
வறந்தக்கால் போலுமே வாலருவி நாட
சிறந்தக்கால் சீரிலார் நட்பு. 232
நுண்ணுணர்வி னாரொடு கூடி நுகர்வுடைமை
விண்ணுலகே யொக்கும் விழைவிற்றால்—நுண்ணூல்
உணர்விலர் ஆகிய ஊதியம் இல்லார்ப்
புணர்தல் நிரயத்துள் ஒன்று. 233
பெருகுவது போலத் தோன்றிவைத் தீப்போல்
ஒருபொழுதும் சொல்லாதே நந்தும்—அருகெல்லாம்
சந்தன நீள்சோலைச் சாரல் மலைநாட
பந்தம் இலாளர் தொடர்பு. 234
செய்யாத செய்தும்நாம் என்றலும் செய்வதனைச்
செய்யாது தாழ்த்துக் கொண்டு ஓட்டலும்—மெய்யாக
இன்புறூஉம் பெற்றி யிகழ்ந்தார்க்கும் அந்நிலையே
துன்புறூஉம் பெற்றி தரும். 235
ஒருநீர்ப் பிறந்தொருங்கு நீண்டக் கடைத்தும்
விரிநீர்க் குவளையை யாம்பல் ஒக்கல்லா
பெருநீரார் கேண்மை கொளினும்நீர் அல்லார்
கருமங்கள் வேறு படும். 236
முற்றல் சிறுமந்தி முற்பட்ட தந்தையை
நெற்றுக்கண் டன்ன விரலான் ஞெமிர்த்திட்டுக்
குற்றிப் பறிக்கும் மலைநாட இன்னாதே.
ஒற்றுமை கொள்ளாதார் நட்பு. 237
முட்டுற்ற போழ்தின் முடுகியென் ஆருயிரை
நட்டான் ஒருவன்கை நீட்டேனேல்—நட்டான்
கடிமனை கட்டழித்தான் செலவுழிச் செல்க
நெடுமொழி வையம் நக. 238
ஆன்படு நெய்பெய் கலனுள் அதுகளைந்து
வேம்படு நெய்பெய் தனைத்தரோ—தேம்படு

நல்வரை நாட நயமுணர்வார் நண்பொ।]ப
புல்லறிவி ஞரோடு நட்பு 239
உருவிற்கு அமைந்தான்கண் ஊராண்மை யின்மை
பருகற்கு அமைந்தபால் நீரளாய் அற்றே
தெரிவுடையார் தீயினத்தார் ஆகுதல் நாகம்
விரிபெடையோடு ஆடிவிட் டற்று. 240

3. இன்ப இயல்

அதிகாரம் 25 – அறிவுடைமை

பகைவர் பணிவிடம் நோக்கித் தகவுடையார்
தாமேயும் நாணித் தலைச் செல்லார் காணுய்
இளம்பிறை ஆயக்கால் திங்களைச் சேராது
அணங்கரும் துப்பின் அரா. 241
நளிகடல் தண்சேர்ப்ப நல்கூர்ந்த மக்கட்கு
அணிகலம் ஆவது அடக்கம்—பணிவில்சீர்
மாத்திரையின்றி நடக்குமேல் வாழுமூர்
கோத்திரம் கூறப் படும். 242
நிலத்து வித்திடினும் காஞ்சிரங்காழ் தெங்காகா
தென்னுட் டவரும் சுவர்க்கம் புகுதலால்
தன்னுல்தான் ஆகும் மறுமை வடதிசையும்
கொன்னுளர் சாலப் பலர். 243
வம்பின் இலையுள் கனியினும் வாழைதன்
ஞ்சுவை யாதும் திரியாதாம்—ஆங்கே
னம்தீது எனினும் இயல்புடையார் கேண்மை
னம்தீதாம் பக்கம் அரிது. 244
டல்சார்ந்தும் இன்னீர் பிறக்கும் மலைசார்ந்தும்
ப்பீண்டு உவரி பிறத்தலால் தத்தம்
னத்தனையர் அல்லர் எறிகடல்தண் சேர்ப்ப
னத்தனையர் மக்களென் பார். 245
ரா அரைப் புன்னைப் படுகடல்தன் சேர்ப்ப
ரா அலும் ஒட்டலும் செய்பவோ நல்ல

மருஉச்செய்து யார்மாட்டும் தங்கும் மனத்தார்
விராஅஅய்ச் செய்யாமை நன்று. 246
உணர வுணரும் உணர்வுடை யாரைப்
புணரப் புணருமாம் இன்பம்—புணரின்
தெரியத் தெரியும் தெரிவிலா தாரைப்
பிரியப் பிரியுமாம் நோய். 247
நன்னிலைக்கண் தன்னை நிறுப்பானும் தன்னை
நிலைகலக்கிக் கீழிடு வானும்—நிலையினும்
மேன்மேல் உயர்த்து நிறுப்பானும் தன்னைத்
தலையாகச் செய்வானும் தான். 248
கரும வரிசையால் கல்லாதார் பின்னும்
பெருமை யுடையாரும் சேறல்—அருமரபின்
ஓதம் அரற்றும் ஒலிகடல் தண்சேர்ப்ப
பேதைமை யன்றது அறிவு. 249
கருமமும் உள்படாப் போகமும் துவ்வாத்
தருமமும் தக்கார்க்கே செய்யா—ஒருநிலையே
முட்டின்றி மூன்றும் முடியுமேல் அஃதென்ப
பட்டினம் பெற்ற கலம். 250

அதிகாரம் 26 — அறிவின்மை

நுண்ணுணர் வின்மை வறுமை அஃதுடைமை
பண்ணப் பணைத்த பெருஞ்செல்வம்—எண்ணுங்கால்
பெண்ணவாய் ஆணிழந்த பேடி அணியாளோ
கண்ணவாத் தக்க கலம். 251
பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் பாடழிந்து
அல்லல் உழப்பது அறிதிரேல்—தொல்சிறப்பின்
நாவின் கிழத்தி யுறைதலால் சேராளே
பூவின் கிழத்தி புலந்து. 25[illegible]
கல்லென்று தந்தை கழற அதனையோர்
சொல்லென்று கொள்ளாது இகழ்ந்தவன்—மெல்ல
எழுத்தோலை பல்லார்முன் நீட்ட விளியா
வழுக்கோலைக் கொண்டு விடும். 25[illegible]

கல்லாது நீண்ட ஒருவன் உலகத்து
நல்லறி வாளர் இடைப்புக்கு—மெல்ல
இருப்பினும் நாயிருந் தற்றே இராஅது
உரைப்பினும் நாய்குரைத் தற்று. 254
புல்லாப்புன் கோட்டிப் புலவர் இடைப்புக்குக்
கல்லாத சொல்லும் கடையெல்லாம் கற்ற
கடாஅயினும் சான்றவர் சொல்லார் பொருள்மேல்
படாஅ விடுபாக்கு அறிந்து. 255
கற்றறிந்த நாவினர் சொல்லார்தம் சோர்வஞ்சி
மற்றைய ராவார் பகர்வர் பனையின்மேல்
வற்றிய வோலை கலகலக்கும் எஞ்ஞான்றும்
பச்சோலைக் கில்லை யொலி. 256
பன்றிக்கூழ்ப் பத்தரில் தேமா வடித்தற்றால்
நன்றறியா மாந்தர்க்கு அறத்தாறு உரைக்குங்கால்
குன்றின்மேல் கொட்டும் தறிபோல் தலைதகர்ந்து
சென்றிசையா ஆகும் செவிக்கு. 257
பாலால் கழீஇப் பல நாள் உணக்கினும்
வாலிதாம் பக்கம் இருந்தைக்கு இருந்தன்று
கோலால் கடாஅய்க் குறினும் புகல்ஒல்லா
நோலா வுடம்பிற்கு அறிவு. 258
பொழிந்தினிது நாறினும் பூமிசைதல் செல்லாது
இழிந்தவை காமுறூஉம் ஈப்போல்—இழிந்தவை
தாம்கலந்த நெஞ்சினர்க்கு என்னுகும் தக்கார்வாய்த்
தேன்கலந்த தேற்றச்சொல் தேர்வு. 259
கற்றூர் உரைக்கும் கசடறு நுண்கேள்வி
பற்றுது தன்னெஞ்சு உதைத்தலால்—மற்றுமோர்
தன்போல் ஒருவன் முகம்நோக்கித் தானுமோர்
புன்கோட்டி கொள்ளுமாம் கீழ். 260

அதிகாரம் 27—நன்றியில் செல்வம்

அருகலது ஆகிப் பலபழுத்தக் கண்ணும்
பொரிதாள் விளவினை வாவல் குறுகா

பெரிதணியர் ஆயினும் பீடிலார் செல்வம்
கருதும் கடப்பாட்டது அன்று. 261

அள்ளிக்கொள் வன்ன குறுமுகிழ ஆயினும்
கள்ளிமேல் கைந்நீட்டார் சூடும்பூ அன்மையால்
செல்வம் பெரிதுடையர் ஆயினும் கீழ்களை
நல்லார் அறிவுடை யார். 262

மல்கு திரைய கடற்கோட் டிருப்பினும்
வல்லூற்று உவரில் கிணற்றின்கண் சென்றுண்பர்
செல்வம் பெரிதுடையர் ஆயினும் சேண்சென்றும்
நல்குவார் கட்டே நசை. 263

புணர்கடல்சூழ் வையத்துப் புண்ணியமோ வேறே
உணர்வது உடையார் இருப்ப—உணர்விலா
வட்டும் வழுதுணையும் போல்வாரும் வாழ்வரே
பட்டும் துகிலும் உடுத்து. 264

நல்லார் நயவர் இருப்ப நயமிலாக்
கல்லார்க்கொன் றாகிய காரணம்—தொல்லை
வினைப்பயன் அல்லது வேல்நெடுங் கண்ணாய்
நினைப்ப வருவதொன் றில். 265

நாறாத் தகடேபோல் நன்மலர்மேல் பொற்பாவாய்
நீறாய் நிலத்து விளியரோ—வேறாய
புன்மக்கள் பக்கம் புகுவாய் நீ பொன்போலும்
நன்மக்கள் பக்கம் துறந்து. 266

நயவார்கண் நல்குரவு நாணின்று கொல்லோ
பயவார்கண் செல்வம் பரம்பப்—பயின்கொல்
வியவார்காண் வேற்கண்ணாய் இவ்விரண்டும் ஆங்கே
நயவாது நிற்கும் நிலை. 267

வலவைகள் அல்லாதார் காலாறு சென்று
கலவைகள் உண்டு கழிப்பர்—வலவைகள்
காலாறும் செல்லார் கருனையால் துய்ப்பவே
மேலாறு பாய இருந்து. 268

பொன்னிறச் செந்நெல் பொதியொடு பீள்வாட
மின்னொளிர் வானம் கடலுள்ளும் கான்றுகுக்கும்

வெண்மை யுடையார் விழுச்செல்வம் எய்தியக்கால்
வண்மையும் அன்ன தகைத்து. 269
ஓதியும் ஓதார் உணர்விலார் ஓதாதும்
ஓதி யனையார் உணர்வுடையார்—தூய்தாக
நல்கூர்ந்தும் செல்வர் இரவாதார் செல்வரும்
நல்கூர்ந்தார் ஈயார் எனின். 270

4. துன்ப இயல்

அதிகாரம் 28—ஈயாமை

நட்டார்க்கும் நல்லாதவர்க்கும் உளவரையால்
அட்டது பாத்துண்டல் அட்டுண்டல்—அட்டது
அடைத்திருந்து உண்டொழுகும் ஆவதில் மாக்கட்கு
அடைக்குமாம் ஆண்டைக் கதவு. 271
எத்துணை யானும் இயைந்த அளவினால்
சிற்றறம் செய்தார் தலைப்படுவர்—மற்றைப்
பெருஞ்செல்வம் எய்தியக்கால் பின்னறிதும் என்பார்
அழிந்தார் பழிகடலத் துள். 272
துய்த்துக் கழியான் துறவோர்க்கொன்று ஈகலான்
வைத்துக் கழியும் மடவோனை—வைத்த
பொருளும் அவனை நகுமே உலகத்து
அருளும் அவனை நகும். 273
கொடுத்தலும் துய்த்தலும் தேற்றா இடுக்குடை
உள்ளத்தான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம்இல்லத்து
உருவுடைக் கன்னியரைப் போலப் பருவத்தால்
ஏதிலான் துய்க்கப் படும். 274
எறிநீர்ப் பெருங்கடல் எய்தி யிருந்தும்
அறுநீர்ச் சிறுகிணற்று ஊறல் பார்த்து உண்பர்
மறுமை அறியாதார் ஆக்கத்தில் சான்றோர்
கழிநல் குரவே தலை. 275
எனதெனது என்றிருக்கும் ஏழை பொருளை
எனதெனது என்றிருப்பன் யானும்—தனதாயின்

தானும் அதனை வழங்கான் பயன்றுய்வான்
யானும் அதனை அது. 276

வழங்காத செல்வரின் நல்கூர்ந்தார் உய்ந்தார்
இழந்தார் எனப்படுதல் உய்ந்தார்—உழந்ததனைக்
காப்புய்ந்தார் கல்லுதலும் உய்ந்தார்தம் கைந்நோவ
யாப்புய்ந்தார் உய்ந்த பல. 277

தனதாகத் தான்கொடான் தாயத் தவரும்
தமதாய போழ்தே கொடாஅர்—தனதாக
முன்னே கொடுப்பின் அவர்கடியார் தான்கடியான்
பின்னைஅவர் கொடுக்கும் போழ்து. 278

இரவலர் கன்றாக ஈவார்ஆ வாக
விரகின் சுரப்பதாம் வண்மை—விரகின்றி
வல்லவர் ஊன்ற வடியாபோல் வாய்வைத்துக்
கொல்லச் சுரப்பதாம் கீழ். 279

ஈட்டலும் துன்பம்மற்று ஈட்டிய வொண்பொருளைக்
காத்தலும் ஆங்கே கடுந்துன்பம்—காத்தல்
குறைபடில் துன்பம் கெடில்துன்பம் துன்பக்கு
உறைபதி மற்றைப் பொருள். 280

அதிகாரம் 29— இன்மை

அத்திட்ட கூறை அரைச்சுற்றி வாழினும்
பத்தெட்டு உடைமை பலருள்ளும் பாடெய்தும்
ஒத்த குடிபிறந்த கண்ணுமொன்று இல்லாதார்
செத்த பிணத்தின் கடை. 281

நீரினும் நுண்ணிது நெய்யென்பர் நெய்யினும்
யாரும் அறிவர் புகைநுட்பம்—தேரின்
நிரப்பிடும்பை யாளன் புகுமே புகையும்
புகற்கரிய பூழை நுழைந்து. 282

கல்லோங்கு உயர்வரைமேல் காந்தள் மலராக்கால்
செல்லாவாம் செம்பொறி வண்டினம்—கொல்லைக்
கலாஅல் கிளிகடியும் கானக நாட
இலாஅ அர்க்கு இல்லை தமர். 283

உண்டாய போழ்தின் உடைந்துழிக் காகம்போல்
தொண்டா யிரவர் தொகுபவே—வண்டாய்த்
திரிதரும் காலத்துத் தீதிலிரோ என்பார்
ஒருவரும் இவ்வுலகத்து இல். 284
பிறந்த குலமாயும் பேராண்மை மாயும்
சிறந்ததம் கல்வியும் மாயும்— கறங்கருவி
கல்மேல் கழூஉம் கணமலை நன்னாட
இன்மை தழுவப்பட் டார்க்கு. 285
உள்கூர் பசியால் உழைநசைஇச் சென்றார்கட்கு
உள்ளூர் இருந்துமொன்று ஆற்றாதான்—உள்ளூர்
இருந்துயிர் கொன்னே கழியாது தான்போய்
விருந்தினன் ஆதலே நன்று. 286
நீர்மையே யன்றி நிரம்ப எழுந்ததம்
கூர்மையும் எல்லாம் ஒருங்கிழப்பர்—கூர்மையின்
முல்லை அலைக்கும் எயிற்றாய் நிரப்பென்னும்
அல்லல் அடையப்பட் டார் 287
இட்டாற்றுப் பட்டொன்று இரந்தவர்க்கு ஆற்றாது
முட்டாற்றுப் பட்டு முயன்றுள்ளூர் வா
நெட்டாற்றுச் சென்று நிரைமனையில் கை
கெட்டாற்று வாழ்க்கையே நன்று. 288
கடகம் செறிந்ததம் கைகளால் வாங்கி
அடகு பறித்துக்கொண்டு அட்டுக்—குடைகலனா
உப்பிலி வெந்தை தின்று உள்ளற்று வாழ்பவே
துப்புரவு சென்றுலந்தக் கால். 289
ஆர்த்த பொறிய அணிகிளர் வண்டினம்
பூத்தொழி கொம்பின் மேல் செல்லாவாம்—நீர்த்தருவி
தாழா வுயர்சிறப்பின் தண்குன்ற நன்னாட
வாழாதார்க்கு இல்லை தமர். 290

அதிகாரம் 30—மானம்

திருமதுகை யாகத் திறனிலார் செய்யும்
பெருமிதம் கண்டக் கடைத்தும்—எரிமடிண்க்

கானம் தலைப்பட்ட தீப்போல் கனலுமே
மானம் உடையார் மனம். 291

என்பாய் உகினும் இயல்பிலார் பின்சென்று
தம்பாடு உரைப்பரோ தம்முடையார்—தம்பாடு
உரையாமை முன்னுணரும் ஒண்மை யுடையார்க்கு
உரையாரோ தாமுற்ற நோய். 292

யாமாயின் எம்மில்லம் காட்டும் தாமாயின்
காணவே கற்பழியும் என்பார்போல்—நாணிப்
புறக்கடை வைத்தீவர் சோறும் அதனால்
மறந்திடுக செல்வர் தொடர்பு. 293

இம்மையும் நன்றாம் இயல்நெறியும் கைவிடாது
உம்மையும் நல்ல பயத்தலால்—செம்மையின்
நானம் கமழும் கதுப்பினாய் நன்றேகாண்
மானம் உடையார் மதிப்பு. 294

பாவமும் ஏனைப் பழியும் படவருவ
சாயினும் சான்றவர் செய்கலார் சாதல்
ஒருநாள் ஒருபொழுதைத் துன்பம் அவைபோல்
அருநவை ஆற்றுதல் இன்று. 295

மல்லல்மா ஞாலத்து வாழ்ப வருள் எல்லாம்
செல்வர் எனினும் கொடாதவர்—நல்கூர்ந்தார்
நல்கூர்ந்தக் கண்ணும் பெருமுத் தரையரே
செல்வரைச் சென்றிரவா தார். 296

கடையெலாம் காய்பசி யஞ்சுமற்று ஏனை
இடையெலாம் இன்னாமை அஞ்சும்—புடைபரந்த
விற்புருவ வேல்நெடுங் கண்ணாய் தலையெலாம்
சொற்பழி அஞ்சி விடும். 297

நல்லர் பெரிதளியர் நல்கூர்ந்தார் என்றெள்ளிச்
செல்வர் சிறுநோக்கு நோக்குங்கால்—கொல்லன்
உலையூதும் தீயேபோல் உள்கனலும் கொல்லோ
தலையாய சான்றோர் மனம். 298

நச்சியார்க்கு ஈயாமை நாணன்று நாள்நாளும்
அச்சத்தால் நாணுதல்நாணன்றாம்—எச்சத்தின்

மெல்லிய ராகித்தம் மேலாயார் செய்தது
செல்லா திருப்பது நாண். 299
கடமா தொலைச்சிய கானுறை வேங்கை
இடம்வீழ்ந்தது உண்ணுது இறக்கும்—இடமுடைய
வானகம் கையுறினும் வேண்டார் விழுமியோர்
மானம் அழுங்க வரின். 300

காரம் 31—இரவச்சம்

நம்மாலே ஆவர் இந் நல்கூர்ந்தார் எஞ்ஞான்றும்
தம்மாலாம் ஆக்கம் இலரென்று—தம்மை
மருண்ட மனத்தார்பின் செல்பவோ தாமும்
தெருண்ட அறிவி னவர். 301
இழித்தக்க செய்தொருவன் ஆரவுணலின்
பழித்தக்க செய்யான் பசித்தல் தவறுே
விழித்திமைக்கும் மாத்திரை யன்றுே வொருவன்
அழித்துப் பிறக்கும் பிறப்பு. 302
இல்லாமை கந்தா இரவு துணிந்தொருவர்
செல்லாரும் அல்லர் சிறுநெறி—புல்லா
அகம்புகுமின் உண்ணுமின் என்பவர்மாட் டல்லால்
முகம்புகுதல் ஆற்றுமோ மேல். 303
திருத்தன்னை நீப்பினும் தெய்வம் செறினும்
உருத்த மனத்தோடு உயர்வுள்ளின் அல்லால்
அருத்தம் செறிக்கும் அறிவிலார் பின்சென்று
எருத்திறைஞ்சி நில்லதாம் மேல். 304
கரவாத திண்அன்பின் கண்ணன்னுர் கண்ணும்
இரவாது வாழ்வதாம் வாழ்க்கை—இரவினை
உள்ளுங்கால் உள்ளம் உருகுமால் என்கொலோ
கொள்ளுங்கால் கொள்ளுவார் குறிப்பு. 305
இன்னு இயைக இனிய வொழிகென்று
தன்னையே தானிரப்பத் தீர்வதற்கு—என்னைகொல்
காதல் கவற்றும் மனத்தினல் கண்பாழ்பட்டு
ஏதி லவரை இரவு. 306

என்றும் புதியார் பிறப்பினும் இவ்வுலகத்து
என்றும் அவனே பிறக்கலான்—குன்றின்
பரப்பெலாம் பொன்னொழுகும் பாயருவி நாட
இரப்பாரை யெள்ளா மகன். 307

புறத்துத்தன் இன்மை நலிய அகத்துத் தன்
நன்ஞானம் நீக்கி நிறீஇ யொருவனை
ஈயாய் எனக்கென்று இரப்பானேல் அந்நிலையே
மாயானோ மாற்றி விடின். 308

ஒருவர் ஒருவரைச் சார்ந்தொழுகல் ஆற்றி
வழிபடுதல் வல்லுதல் அல்லால்—பரிசழிந்து
செய்யீரோ என்னும் என்னும் சொற்கு இன்
பையத்தான் செல்லும் நெறி. 309

பழமைகந் தாகப் பசைந்த வழியே
கிழமைதான் யாதானும் செய்க—கிழமை
பொறாஅர் அவரென்னின் பொத்தித்தம் நெஞ்சத்து
அறாஅச் சுடுவதோர் தீ. 310

5. பொது இயல்

அதிகாரம் 32 – அவையறிதல்

மெய்ஞ்ஞானக் கோட்டி யுறழ்வழி விட்டாங்கோர்
அஞ்ஞானம் தந்திட்டு அதுவாங்கு அறத்துழாய்க்
கைஞ்ஞானம் கொண்டொழுகும் காரறி வாளர்முன்
சொல்ஞானம் சோர விடல். 311

நாப்பாடம் சொல்லி நலமுணர்வார் போல்செறிக்கும்
தீப்புலவற் சேரார் செறிவுடையார்—தீப்புலவன்
கோட்டியுள் குன்றக் குடிபழிக்கும் அல்லாக் கால்
தோள்புடைக் கொள்ளா எழும். 312

சொல்தாற்றுக் கொண்டு சுனைத்தெழுதல் காமுறுவர்
கற்றாற்றள் வன்மையும் தாம் தேறார்—கற்ற
செலவுரைக்கும் ஆறறியார் தோற்பது அறியார்
பலவுரைக்கும் மாந்தர் பலர். 313

கற்றதூஉம் இன்றிக் கணக்காயர் பாடத்தால்
பெற்றதாம் பேதையோர் சூத்திரம்—மற்றதனை
நல்லார் இடைப்புக்கு நாணாது சொல்லித்தன்
புல்லறிவு காட்டி விடும். 314

வென்றிப் பொருட்டால் விலங்கொத்து மெய்கொள்ளார்
கன்றிக் கறுத்தெழுந்து காய்வாரோடு—ஒன்றி
உரைவித் தகம்எழுவார் காண்பவே கையுள்
சுரைவித்துப் போலும்தம் பல். 315

பாடமே யோதிப் பயன்தெரிதல் தேற்றாத
மூடர் முனிதக்க சொல்லுங்கால்—கேடரும்சீர்ச்
சான்றோர் சமழ்த்தனர் நிற்பவே மற்றவரை
ஈன்றாட்கு இறப்பப் பரிந்து. 316

பெறுவது கொள்பவர் தோள்போல் நெறிபட்டுக்
கற்பவர்க் கெல்லாம் எளிய நூல்—மற்றம்
முறிபுரை மேனியர் உள்ளம்போன்று யார்க்கும்
அறிதற் கரிய பொருள். 317

புத்தகமே சாலத் தொகுத்தும் பொருள்தெரியார்
உய்த்தகம் எல்லாம் நிறைப்பினும்—மற்றவற்றைப்
போற்றும் புலவரும் வேறே பொருள்தெரிந்து
தேற்றும் புலவரும் வேறு. 318

பொழிப்பகலம் நுட்பம்நூல் எச்சம்இந் நான்கின்
கொழித்தகலம் காட்டாதார் சொற்கள் பழிப்பில்
நிரை யாமா சேர்க்கும் நெடுங்குன்ற நாட
உரையாமோ நூலிற்கு நன்கு. 319

இற்பிறப்பு இல்லார் எனைத்துநூல் கற்பினும்
சொல்பிறரைக் காக்கும் கருவியரோ—இற்பிறந்த
நல்லறிவாளர் நவின்றநூல் தேற்றாதார்
புல்லறிவு தாமறிவது இல். 320

6. பகையியல்

அதிகாரம் 33—புல்லறிவாண்மை

அருளின் அறமுரைக்கும் அன்புடையார் வாய்ச்சொல்
பொருளாகக் கொள்வர் புலவர்—பொருளல்லா
ஏழை யதனை யிகழ்ந்துரைக்கும் பாற்கூழை
மூழை சுவையுணரா தாங்கு. 321

அவ்வியம் இல்லார் அறத்தாறு உரைக்குங்கால்
செவ்வியர் அல்லார் செவிகொடுத்தும் கேட்கலார்
கவ்வித்தோல் தின்னும் குணுங்கர்நாய் பாற்சோற்றின்
செவ்வி கொளல்தேற் றாதாங்கு. 322

இமைக்கும் அளவில்தம் இன்னுயிர்போம் மார்க்கம்
எனைத்தானும் தாம்கண் டிருந்தும்—நினைத்துணையும்
நன்றி புரிகல்லா நாண்இல் மடமாக்கள்
பொன்றிலென் பொன்றாக்கால் என். 323

உளநாள் சிலவால் உயிர்க்கேமம் இன்றால்
பலர்மன்னும் தூற்றும் பழியால்—பலருள்ளும்
கண்டாரோடு எல்லாம் நகாஅது எவனொருவன்
தண்டித் தனிப்பகை கோள். 324

எய்தி யிருந்த அவைமுன்னர்ச் சென்றெள்ளி
வைதான் ஒருவன் ஒருவனை—வைய
வயப்பட்டான் வாளா இருப்பானேல் வைதான்
வியத்தக்கான் வாழும் எனின். 325

மூப்புமேல் வாராமை முன்னே அறவினையை
ஊக்கி அதன்கண் முயலாதான்—நூக்கிப்
புறத்திரு போகென்னும் இன்னாச்சொல் இல்லுள்
தொழுத்தையால் கூறப் படும். 326

தாமேயும் இன்புறார் தக்கார்க்கு நன்றாற்றார்
ஏமம்சார் நன்னெறியும் சேர்கலார்—தாம்மயங்கி
ஆக்கத்துள் தூங்கி அவத்தமே வாழ்நாளைப்
போக்குவார் புல்லறிவி னார். 327

சிறுகாலை யேதமக்குச் செல்வுழி வல்சி
இறுகிறுகத் தோட்கோப்புக் கொள்ளார் — இறுகிறுகிப்
பின்னறிவாம் என்றிருக்கும் பேதையார் கைகாட்டும்
பொன்னும் புளிவிளங்காய் ஆம். 328
வெறுமை யிடத்தும் விழுப்பிணிப் போழ்தும்
மறுமை மனத்தாரே யாகி — மறுமையை
ஐந்தை அனைத்தானும் ஆற்றிய காலத்துச்
சிந்தியார் சிற்றறிவி னார். 329
என்னேமற்று இவ்வுடம்பு பெற்றும் அறம்நினையார்
கொன்னே கழிப்பர்தம் வாழ்நாளை — அன்னோ
அளவிறந்த காதல்தம் ஆருயிர் அன்னார்க்
கொளஇழைக்கும் கூற்றமும் கண்டு. 330

அதிகாரம் 34 — பேதைமை

கொலைஞர் உலையேற்றித் தீமடுப்ப ஆமை
நிலையறியாது அந்நீர் படிந்தாடி யற்றே
கொலைவல் பெருங்கூற்றம் கோல் பார்ப்ப ஈண்டை
வலையகத்துச் செம்மாப்பார் மாண்பு. 331
பெருங்கடல் ஆடிய சென்றார் ஒருங்குடன்
ஓசை யவிந்தபின் ஆடுதும் என்றற்றால்
இல்செய் குறைவினை நீக்கி அறவினை
மற்றறிவாம் என்றிருப்பார் மாண்பு. 332
குலம்தவம் கல்வி குடிமைமூப்பு ஐந்தும்
விலங்காமல் எய்தியக் கண்ணும் — நலம்சான்ற
மையறு தொல்சீர் உலகம் அறியாமை
நெய்யிலாப் பாற்சோற்றின் நேர். 333
கல்நனி நல்ல கடையாய மாக்களின்
சொல்நனி தாமுணரா ஆயினும் — இன்னினியே
நிற்றல் இருத்தல் கிடைத்தல் இயங்குதல்என்று
உற்றவர்க்குத் தாம்உதவ லான். 334
பெறுவதொன்று இன்றியும் பெற்றானே போலக்
கறுவுகொண்டு ஏலாதார் மாட்டும் — கறுவினால்

கோத்தின்ஞு கூறி உரையாக்கால் பேதைக்கு
நாத்தின்னும் நல்ல சுனைத்து. 335

தம்கண் மரபில்லார் பின்சென்று தாம்அவரை
எம்கண் வணக்குதும் என்பவர்—புன்கேண்மை
நற்றளிர்ப் புன்னை மலரும் கடற்சேர்ப்ப
கல்கிள்ளிக் கையிழந் தற்று. 336

ஆகாது எனினும் அகத்துநெய் உண்டாகின்
போகாது எறும்பு புறஞ்சுற்றும்—யாதும்
கொடாஅர் எனினும் உடையாரைப் பற்றி
விடாஅர் உலகத் தவர். 337

நல்லவை நாள்தொறும் எய்தார் அறம்செய்யார்
இல்லாதார்க்கு யாதொன்றும் ஈகலார்—எல்லாம்
இனியார்தோள் சேரார் இசைபட வாழார்
முனியார்கொல் தாம்வாழும் நாள். 338

விழைந்தொருவர் தம்மை வியப்ப ஒருவர்
விழைந்திலேம் என்றிருக்கும் கேண்மை—தழுங்குரல்
பாய்திரைசூழ் வையம் பயப்பினும், இன்ஞதே
ஆய்நலம் இல்லாதார் மாட்டு. 339

கற்றனவும் கண்ணகன்ற சாயலும் இற்பிறப்பும்
பக்கத்தார் பாராட்டப் பாடுஎய்தும் தான்உரைப்பின்
மைத்துனர் பல்கி மருந்தில் தணியாத
பித்தனென்று எள்ளப் படும். 340

அதிகாரம் 35 — கீழ்மை

கப்பி கடவதாக் காலைத்தன் வாய்ப்பெயினும்
குப்பை கிளைப்புஓவாக் கோழிபோல்—மிக்க
கனம்பொதிந்த நூல்விரித்துக் காட்டினும் '' ன்
மனம்புரிந்த வாறே மிகும். 341

காழாய கொண்டு கசடற்றார் தம்சாரல்
தாழாது போவர்ம் எனவுரைப்பின்—கீழ்தான்
உறங்குவாம் என்றெழுந்து போமாம்அஃது அன்றி
மறங்குமாம் மற்றென்று உரைத்து. 342

பெருநடை தாம்பெறினும் பெற்றி பிழையாது
ஒருநடையர் ஆகுவர் சான்றோர்— பெருநடை
பெற்றக் கடைத்தும் பிறங்கருவி நன்னாட
வற்றாம் ஒருநடை கீழ். 343
தினையனைத்தே யாயினும் செய்தநன்று உண்டால்
பனையனைத் தா வுள்ளுவர் சான்றோர்— பனையனைத்து
என்றும் செயினும் இலங்கருவி நன்னாட
நன்றில நன்றறியார் மாட்டு. 344
பொற்கலத் தூட்டிப் புறந்தரினும் நாய்பிறர்
எச்சிற்கு இமையாது பார்த்திருக்கும் அச்சீர்
பெருமை யுடைத்தாக் கொளினும்கீழ் செய்யும்
கருமங்கள் வேறு படும். 345
சக்கரச் செல்வம் பெறினும் விழுமியோர்
எக்காலும் சொல்லார் மிகுதிச்சொல் —எக்காலும்
முந்திரிமேல் காணிமிகுவதேல் கீழ் தன்னை
இந்திரனா எண்ணி விடும். 346
மைதீர் பசும்பொன்மேல் மாண்ட மணியழுத்திச்
செய்தது எனினும் செருப்புத்தன் காற்கேயாம்
எய்திய செல்வத்தர் ஆயினும் கீழ்களைச்
செய்தொழிலால் காணப் படும். 347
கடுக்கெனச் சொல்வற்றாம் கண்ணோட்டம் இன்றாம்
இடுக்கண் பிறர்மாட்டு உவக்கும் —அடுத்தடுத்து
வேகம் உடைத்தாம் விறல்மலை நன்னாட
ஏகுமாம் எள்ளுமாம் கீழ். 348
பழையர் இவரென்று பன்னாட்பின் நிற்பின்
உழையினியர் ஆகுவர் சான்றோர்—விழையாதே
கள்ளுயிர்க்கும் நெய்தல் கனைகடல் தண்சேர்ப்ப
எள்ளுவர் கீழா யவர். 349
கொய்புல் கொடுத்துக் குறைத்தென்றும் தீற்றினும்
வையம் புண்கல்லா சிறுகுண்டை —ஐயகேள்
எய்திய செல்வத்தர் ஆயினும் கீழ்களைச்
செய்தொழிலால் காணப் 350

அதிகாரம் 36— கயமை

ஆர்த்த அறிவினர் ஆண்டிளையர் ஆயினும்
காத்தோம்பித் தம்மை அடக்குப—மூத்தொறூஉம்
தீத்தொழிலே கன்றித் திரிதந்து எருவைபோல்
போத்தறார் புல்லறிவி னார். 351

செழும்பெரும் பொய்கையுள் வாழினும் என்றும்
வழும்பறுக்க கில்லாவாம் தேரை—வழும்பில்சீர்
நூல்கற்றக் கண்ணும் நுணுக்கமொன்று இல்லாதார்
தேர்கிற்கும் பெற்றி அரிது. 352

கணமலை நன்னாட கண்இன்று ஒருவர்
குணனேயும் கூறற்கு அரிதால்—குணன் அழுங்கக்
குற்றம் உழைநின்று கூறும் சிறியவர்கட்கு
எற்றால் இயன்றதோ நா. 353

கோட்டந்து அகல் அல்குல் பெண்டிர்தம் பெண்ணீர்மை
சேடியர் போலச் செயல்தேற்றார்—கூடிப்
புதுப்பெருக்கம் போலத்தம் பெண்ணீர்மை காட்டி
மதித்திறப்பர் மற்றை யவர். 354

தளிர்மேலே நிற்பினும் தட்டாமல் செல்லா
உளிநீரர் மாதோ கயவர்—அளிநீரார்க்கு
என்னானும் செய்யார் எனைத்தானும் செய்பவே
இன்னாங்கு செய்வார்ப் பெறின். 355

மலைநலம் உள்ளும் குறவன் பயந்த
விளைநிலம் உள்ளும் உழவன் சிறந்தொருவர்
செய்தநன்று உள்ளுவர் சான்றோர் கயம் தன்னை
வைத்தை உள்ளி விடும். 356

ஒருநன்றி செய்தவர்க்கு ஒன்றி யெழுந்த
பிழைநூறும் சான்றோர் பொறுப்பர்—கயவர்க்கு
எழுநூறு நன்றிசெய்து ஒன்றுதீ தாயின்
எழுநூறும் தீதாய் விடும். 357

ஏட்டைப் பருவத்தும் இற்பிறந்தார் செய்வன
மோட்டிடத்தும் செய்யார் முழுமக்கள்—கோட்டை

வயிரம் செறிப்பினும் வாட்கண்ணாய் பன்றி
செயிர்வேழம் ஆகுதல் இன்று. 358

இன்று ஆதும் இந்நிலையே ஆதும் இனிச்சிறிது
நின்று ஆதும் என்று நினைத்திருந்தும்--ஒன்றி
உரையின் மகிழ்ந்துதம் உள்ளம்வே றாகி
மரையிலையின் மாய்ந்தார் பலர். 359

நீருள் பிறந்து நிறம்பசியது ஆயினும்
ஈரம் கிடையகத்து இல்லாகும்—ஓரும்
நிறைப்பெருஞ் செல்வத்து நின்றக் கடைத்தும்
அறைப்பெருங்கல் அன்னார் உடைத்து. 360

7. பன்னெறி இயல்

அதிகாரம் 37—பன்னெறி

மழைதிளைக்கும் மாடமாய் மாண்பமைந்த காப்பாய்
இழைவிளக்கு நின்றிமைப்பின் என்னும்—விழைதக்க
மாண்ட மனையாளை இல்லாதான் இல்லகம்
காண்டற்கு அரியதோர் காடு. 361

வழுக்கெனைத்தும் இல்லாத வான்வாய்க் கிடந்தும்
இழுக்கினைத் தாம்பெறுவர் ஆயின் —இழுக்கெனைத்தும்
செய்குறாப் பாணி சிறிதேயர் இன்மொழியார்
கையுறாப் பாணி பெரிது. 362

எறியென்று எதிர்நிற்பாள் கூற்றம் சிறுகாலை
அட்டில் புகாதாள் அரும்பிணி—அட்டதனை
உண்டி உதவாதாள் இல்வாழ்பேய் இம்மூவர்
கொண்டானைக் கொல்லும் படை. 363

கடியெனக் கேட்டும் கடியான் வெடிபட
ஆர்ப்பது கேட்டும் அது தெளியான்—பேர்த்தும் ஓர்
இல்கொண்டு இனிதிருஉம் ஏமுறுதல் என்பவே
கல்கொண்டு எறியும் தவறு. 364

தலையே தவமுயன்று வாழ்தல் ஒருவர்க்கு
இடையே இனியார்கண் தங்கல்—கடையே
புணராதென்று எண்ணிப் பொருள்நசையால் தம்மை
புணரார்பின் சென்று நிலை. 365
கல்லாக் கழிப்பர் தலையாயார் நல்லவை
தவ்வாக் கழிப்பர் இடைகள் கடைகள்
இனிதுண்ணேம் ஆரப் பெறேம்யாம் என்னும்
முனிவினால் கண்பாடு இலர் 366
செந்நெல்லால் ஆய செழுமுளை மற்றும்அச்
செந்நெல்லே யாகி விளைதலால்—அந்நெல்
வயல்நிறையக் காய்க்கும் வளவயல் ஊர
மகன்அறிவு தந்தை யறிவு 367
உடைப்பெருஞ் செல்வரும் சான்றோரும் கெட்டுப்
புடைப்பெண்டிர் மக்களும் கீழும் பெருகிக்
கடைக்கால் தலைக்கண்ண தாகிக் குடைக்கால்போல்
கீழ்மேலாய் நிற்கும் உலகு. 368
இனியார்தம் நெஞ்சத்து நோயுரைப்ப அந்நோய்
தணியாத வுள்ளம் உடையார்—மணிவரன்றி
வீழும் அருவி விறல்மலை நன்னாட
வாழ்வின் வரைபாய்தல் நன்று. 369
புதுப் புனலும் பூங்குழையார் நட்பும் இரண்டும்
விதுப்புற நாடின் வேறல்ல—புதுப்புனலும்
மாரி யறவே யறுமே அவர் அன்பும்
வாரி அறவே அறும். 370

காமத்துப் பால்

1. இன்ப துன்ப இயல்

அதிகாரம் 38—பொதுமகளிர்

விளக்கொளியும் வேசையர் நட்பும் இரண்டும்
துளக்கற நாடின் வேறல்ல—விளக்கொளியும்

நெய்யற்ற கண்ணே அறுமே அவர் அன்பும்
கையற்ற கண்ணே அறும். 371

அம்கோட்டு அகல்அகுல்ல் ஆயிழையாள் நம்மொடு
செங்கோடு பாய்துமே யென்றாள்மன் —செங்கோட்டின்
மேல்காணம் இன்மையால் மேவாது ஒழிந்தாளே
கால்கால்நோய் காட்டிக் கலுழ்ந்து. 372

அம் ண் விசும்பின் அமரர் தொழப்படும்
செங்கண்மால் ஆயினும் ஆகமன்—தம்கைக்
கொடுப்பதொன்று இல்லாரைக் கொய்தளிர் அன்னார்
விடுப்பர்தம் கையால் தொழுது. 373

ஆணமில் நெஞ்சத்து அணிநீலக் கண்ணார்க்குக்
காணமில் லாதார் கடு அனையர் —காணவே
செக்கூர்ந்து கொண்டாரும் செய்த பொருளுடையார்
அக்காரம் அன்னார் அவர்க்கு. 374

பாம்பிற்கு ஒருதலை காட்டி யொருதலை
தேம்படு தெள்கயத்து மீன்காட்டும் — ஆங்கு
மலங்கு அன்ன செய்கை மகளிர்தோள் சேர்வர்
விலங்கன்ன வெள்ளறி வினார். 375

பொத்தநூல் கல்லும் புணர்பிரியா அன்றிலும்போல்
நித்தலும் நம்மைப் பிரியலம் என்றுரைத்த
பொற்றொடியும் போர்த்தகர்க்கோடு ஆயினாள்
நிற்றியோ போதியோ நீ. [நல்நெஞ்சே 376

ஆமாபோல் நக்கி அவர்கைப் பொருள்கொண்டு
சேமாபோல் குப்புறூஉம் சில்லைக்கண் அன்பினை
ஏமாந்து எமதென்று இருந்தார் பெறுபவே
தாமாம் பலரால் நகை. 377

ஏமாந்த போழ்தின் இனியார்போன்று இன்னாராய்த்
தாம் ஆர்ந்த போதே தகர்க்கோடாம் —மான்நோக்கின்
தம்நெறிப் பெண்டிர் தடமுலை சேராரே
செம்நெறிச் சேர்தும்என் பார். 378

ஊறுசெய் நெஞ்சம்தம் உள்ளடக்கி ஒண்ணுதலார்
தேற மொழிந்த மொழிகேட்டுத் —தேறி

எமரென்று கொள்வாரும் கொள்பவே யார்க்கும்
தமரல்லர் தம்உடம்பி னார். 379

உள்ளம் ஒருவன் உழையதா வொண்ணுதலார்
கள்ளத்தால் செய்யும் கருத்தெல்லாம் - தெள்ளி
அறிந்த இடத்தும் அறியாராம் பாவம்
செறிந்த வுடம்பி னவர். 380

2. இன்ப இயல்

அதிகாரம் 39 — கற்புடை மகளிர்

அரும்பெறல் கற்பின் அயிராணி யன்ன
பெரும்பெயர்ப் பெண்டிர் எனினும் — விரும்பிப்
பெறுநசையால் பின்னிற்பார் இன்மையே பேணும்
நறுநுதலாள் நன்மை துணை. 381

குடநீர் அட்டு உண்ணும் இடுக்கண் பொழுதும்
கடல்நீர் அறவுண்ணும் கேளிர் வரினும்
கடன்நீர்மை கையாறுக் கொள்ளும் மடமொழி
மாதர் மனைமாட்சி யாள். 382

நால்ஆறும் ஆறாய் நனிசிறிதாய் எப்புறனும்
மேலாறு மேலுறை சோரினும் - மேலாய
வல்லாளாய் வாழும்ஊர் தன்புகழும் மாண்கற்பின்
இல்லாள் அமர்ந்ததே இல். 383

கட்கினியள் காதலன் காதல் வகைபுனைவாள்
உட்குடையாள் ஊர்நாண் இயல்பினள் — உட்கி
இடன்அறிந்து ஊடி இனிதின் உணரும்
மடமொழி மாதராள் பெண். 384

எஞ்ஞான்றும் எம்கணவர் எம்தோள்மேல் சேர்ந்து எழினும்
அஞ்ஞான்று கண்டேம்போல் நாணுதுமால் எஞ்ஞான்றும்
என்னை கெழீஇயினர் கொல்லோ பொருள்நசையால்
பன்மார்பு சேர்ந்தொழுகு வார். 385

உள்ளத்து உணர்வுடையான் ஓதிய நூலற்றால்
வள்ளன்மை பூண்டான்கண் ஒண்பொருள் தெள்ளிய

ஆண்மகன் கையில் அயில்வாள் அனைத்தரோ
நாணுடையாள் பெற்ற நலம். 386
கருங்கொள்ளும் செங்கொள்ளும் தூணிப் பதக்குஎன்று
ஒருங்கொப்பக் கொண்டானும் ஊரன் ஒருங்கொவ்வா
நல்நுதலார்த் தோய்ந்த வரைமார்பன் நீராடாது
என்னையும் தோய வரும். 387
கொடியவை கூறாதி பாண நீ கூறின்
அடிபைய விட்டொதிங்கிச் சென்று—துடியின்
இடக்கண் அனையம்யாம் ஊரற்கு அதனால்
வலக்கண் அனையார்க்கு உரை. 388
சாய்ப்பறிக்க நீர்திகழும் தண்வயல் ஊரன்மீது
ஈப்பறக்க நொந்தேனும் யானேமன்—தீப்பறக்கத்
தாக்கி முலைபொருத தண்சாந்து அணியகலம்
நோக்கி யிருந்தேனும் யான். 389
ம்பவிழ் தாரினான் எம் அருளும் என்று
பெரும்பொய் உரையாதி பாண—கரும்பின்
கடைக்கண் அனையம்யாம் ஊரற்கு அதனால்
இடைக்கண் அனையார்க்கு உரை. 390

அதிகாரம் 40—காமம் நுதல் இயல்

யங்காக்கால் பாயும் பசலைமற்று ஊடி
யங்காக்கால் உப்பின்றும் காமம்—வயங்குஓதம்
ல்லாத் திரையலைக்கும் நீள்கழித் தண்சேர்ப்ப
ல்லாப் புலப்பதோர் ஆறு. 391
நம்அமர் காதலர் தார்சூழ் அணியகலம்
விம்ம முயங்கும் துணையில்லார்க்கு—இம்மெனப்
பெய்ய எழிலி முழங்கும் திசையெல்லாம்
நெய்தல் அறைந்தன்ன நீர்த்து. 392
கம்கம் செய் மாக்கள் கருவி யொடுக்கிய
மமர்கொள் மாலை மலராய்ந்து பூத்தொடுப்பாள்
கம்மாலை யிட்டுக் கலுழ்ந்தாள் துணையில்லார்க்கு
இம்மாலை யென்செய்வது என்று. 393

செல்சுடர் நோக்கிச் சிதர்அரிக்கண் கொண்டநீர்
மெல்விரல் ஊழ்தெறியா விம்மித்தன்—மெல்விரலின்
நாள்வைத்து நம்குற்றம் எண்ணும்கொல் அந்தோதன்
தோள்வைத்து அணைமேல் கிடந்து. 394

கண்கயல் என்னும் கருத்தினால் காதலி
பின்சென்ற தம்ம சிறுசிரல் —பின்சென்றும்
ஊக்கி யெழுந்தும் எறிகல்லா ஒண்புருவம்
கோட்டிய வில்வாக்கு அறிந்து. 395

அரக்காம்பல் நாறும்வாய் அம்மருங்கிற்கு அன்னோ
பரல்கானம் ஆற்றின கொல்லோ—அரக்கார்ந்த
பஞ்சிகொண்டு ஊட்டினும் பையெனப் பையென என்று
அஞ்சிப் பின்வாங்கும் அடி. 396

ஓலைக் கணக்கர் ஒலியடங்கு புன்செக்கர்
மாலைப் பொழுதில் மணந்தார் பிரிவுஉள்ளி
மாலை பரிந்திட்டு அழுதாள் வனமுலைமேல்
கோலம் செய் சாந்தம் திமிர்ந்து. 397

கடக்கருங் கானத்துக் காளைபின் நாளை
நடக்கவும் வல்லையோ என்றி—சுடர்த்தொடீ
பெற்றாள் ஒருவன் பெருங்குதிரை அந்நிலையே
கற்றான் அஃதூரும் ஆறு. 398

முலைக்கண்ணும் முத்தும் முழுமெய்யும் புல்லும்
இலக்கணம் யாதும் அறியேன் —கலைக்கணம்
வேங்கை வெரூஉம் நெறிசெலிய போலும்என்
பூம்பாவை செய்த குறி. 399

கண்மூன்று உடையானும் காக்கையும் பையரவும்
என்ஈன்ற யாயும் பிழைத்தது என்—பொன்ஈன்ற
கோங்கரும்பு அன்ன முலையாய் பொருள்வயின்
பாங்கனார் சென்ற நெறி. 400

நாலடியார் முற்றிற்று

NALADIYAR

CONTENTS

NĀLADIYĀR

PART I

VIRTUE (Ethics)

I. ON ASCETICISM

Chapter 1 - IMPERMANENT (Fleeting) WEALTH

The wealthy and prosperous persons who had basked in the felicity of a loving wife sitting near and feeding them with a mouthful of delicious food with spicy appetisers, may one day wallow in stark poverty; in that state, they may be forced to wait long at the footsteps of the mansion of an ill-willed stranger to beg for a morsel of gruel. Even after beholding this state, how can it be held that wealth will be lasting? 1

Wealth, like a cart-wheel will be rolling up and down, ever-changing, without staying permanently with any person. Therefore, when great riches are got, one's good nature should not change; the food got by labour should be shared with kinsmen and guests, in joy. 2

Great Rulers who had gone arouud the streets in glorious procession, mounted on the nape of a royal tusker, under the shade of a white parasol, accompanied by all the four components of the army may, through evil change, lose all their power and prosperity; they may be forced to hang their heads in shame, impotently witnessing their foes capturing and holding their wives. 3

Life is ebbing day by day; the wrathful lord of Death is ever pursuing; all wealth is fleeting. Realising this, one should hasten to do acts of charity, which will be of lasting value. 4

When anything is got, do not put off the decision as to what should be done with it; gift it away at once. When the impartial cruel Lord of Death holds you in the noose and drags you through the thorny jungle, the merit of your gifts will rescue you from that painful path. 5

No one can live long in this world, beyond the allotted span of life. When the final day arrives, the clutch of death cannot be loosened. So, if there is accumulated wealth gift it all away quickly. Remember that you may be hearing the drum-beats indicating death, sound in your own house, even to-morrow! 6

The lord of Death feeds himself daily on the span of your life, with the measure of the Sun that rises each day. So, do benefactions manifold in time and show your love to the people. Else, you had better not been born in this world, as a human being! 7

Men of little wisdom will never think of the wretched state of poverty that may await them later, when enjoying pleasures in the pride of their wealth. Alas, all their riches may fade away like the lightning that flashes in the darkening cloud for an instant at night and disappears completely the next instant. 8

A person does not himself enjoy his wealth, nor does he preserve his worth or gain fame; he relieves not the misery of his King; he does no charity without expecting any reward. But he would lock up his money and guard it close. Alas, would not the world be justified in holding him as a poor man? 9

Oh, Ruler of the Pāndya country blessed with many mountains raising their heads unto heaven! Some persons

devote their time only to amass more and more wealth, foregoing proper clothing and good food, doing no charity and affording no help to the poor. Like the bee that is robbed of the honey gathered by it little by little, for long, it is certain that some one will take away all the riches gathered by the miser. 10

Chapter 2 - IMPERMANENT (TRANSIENT) PERIOD OF YOUTH

Having in mind the onset of old age later, to be free of attachments even during youth, is the sign of the wise. The persons of little wisdom who seek pleasure in the misereble transient period of youth will, one day, being unable to walk, hobble painfully bearing a staff for support-This is a certainty. 11

You did enjoy pleasures then, holding the time of youth as of great account! Of what avail is it now in old age? The kinship with friends has been disrupted; the love of women for you has abated also; the affection of kinsmen too has been lost. Well, this is the fruit of the pleasures you valued then! Ah, your present plight is just the pitiable state of a person seated inside a boat, which is struggling, as it is sinking into the sea. 12

The man who is grossly lastful -even when he is the butt of ridicule for others, with his supporting staff, babbling speceh, tooth-less mouth and slipping gait-how is he going to think seriously of the path of liberation? 13

14 When a youthful maiden was passing fair, a man pined in irresistible love for her. Now her body has

become bent and emaciated; her head is shaking: she walks uneasily, holding a staff in her hand; she is in mortal agony - what a piteous sight! 14

My mother, after giving birth to me and leaving me in this earth, sought a mother for herself and entered into her womb. Likewise, her mother had gone into the womb of another. Thus everyone in this world seeks a separate mother and is re-born on this earth. This is the age-old law of nature. 15

When a "possessed" person is dancing and approaching with a sharp lance in one hand and a garland intertwined with tender leaves in the other hand, the goat which is tied there for being sacrificed and is about to die, snatches the tender leaves in the garland and munches them in glee An exact analogy to this is the fool who indulges in pleasures in his youth. But the man of discriminatiou will never be deceived by the thought of the trsnsient pleasures of youth. 16

Do not praise over-much a woman in her youth as having eyes sharp like a lance For, her youth will fade away like the glowing sight of fruit-laden trees in a cool grove, giving place to dried-up trees denuded of all fruits. It is certain that one day, the woman's body will become bent and she will be forced to walk with a staff serving as her eyes. 17

The queries arise in turn in everyone's mind—"How many years have passed away? Are the teeth still strong? Is food eaten heartily twice a day?" - Ah the unstable period of youth gives rise to a series of such interrogations! The wise will never esteem such a period of outh. 18

Duriug a ragiag storm, the budding fruit and the green unripe fruit also will fall down along with ripe fruits. Likewise there is a chance of death striking one even in the youthful period. So, do not defer doing benefactions for the later years, but, mindful of the future, give away, whenever you get anything, without miserliness. 19

The LORD of Death is ever on the prowl all around the world, for the person whose term of life is expiring. he may come to you also. He is the wretch who will destroy the half-grown child in the womb, making the mother cry aloud in lament. It is good to bear this even in mind. 20

Chapter 3 - THE IMPERMANENT BODY

Even the Rulers who went in procession under the shade of a spreading white parasol, seated on the royal tusker, looking like the full moon sprouting over the mountain-top, did die at last on this earth—This satirical declaration only, we have heard oft. But we have not so far heard about anyone who escaped from the clutches of death to live steadily thereafter. 21

The alloted days of your life are wasting away with the regular risings of the Sun. So, do your benefactions to others, before those days pass away. We have not heard of any one living in this world even for a day, overcoming fate. 22

The reverberating sound of auspicious musical instruments in the forenoon may, in the same house, and in the

afternoon of the same day, change to the death-beats of a drum. The wise men of the world who have noted this well, will direct their minds towards the ascetic path which is the means of salvation. 23

In a dead person's house, the death-beat of the drum will be sounded once, near the corpse. After a little rest, the second beat will be sounded. After a further interval, the third beat will be heard, when the persons who are to die later will cover the then dead body and lift it on their shoulders and to the accompaniment of the fire-pot, will wend their way to the crematorium to burn the body. The truth will be evident, if this event is well-considered. 24

Beholding the bearers of the corpse on the way to the crematorium, leaving the kinsfolk to lament aloud, all persons realise the impermanence of the body for the nonce. But on a subsequent occasion, the foolish ones will marry and delusively seek pleasure therefrom. The recurring death-beats of the drum in the house of death seem to warn them of the unstable nature of the body. 25

The acrobat called life enters the leather-pouch known as the body and makes it do many things to gain many benefits. After he has gone out of it, let the dead body be tied with a rope and drawn along or after being bathed well, be entombed nicely; or let it he thrown out in any chance spot, to be derided by the passers-by! What avails any act? Will the log-like body get to know anything? 26

Life is like a water-bubble that is destroyed oft. If this truth is well-realised, the delusion of birth will fade

away easily. But it is rare to find in this world many wise persons who have got over the delusion. 27

It is natural for the clouds fleeing over the mountain to come to our gaze one instant and disappear the next instant. Likewise, even while one is gazing, life may depart from the body. So, when we are invested with a a body as the consequence of past merit, we should try, while yet we are able to use the body, to gain salvation, rare to achieve. 28

"It was just now that I saw the person standing and then seated. I also saw him laying himself down to sleep. But the next instant, to the great grief of all kinsfolk, he was dead" I have heard many in the world speak thus. So it should be realised that the body is impermanent like the dew settling on the blade of grass, and all persons should betake themselves betimes to benefactions. 29

It is natural for birds to leave their nests built on trees, without bidding adieu and fly away very far in the sky. Likewise, human beings, wihtout seeking permisson of anyone, or of their own accord, take birth in a family, live for sometime and then go away for ever, leaving their bodies with the kinsfolk, without prior notice. 30

Chapter 4 - THE GLORY OF 'DHARMA' (BENEFACTIONS)

Presons who did benefactions in a past birth and cease to do so in the present birth will become poor in the next birth. As a consequence, they will look up towards the high mansions of the rich and go there to beg, but

they will be driven out at the threshold by the guards; then they will pine vainly standing outside. 31

"Oh mean mind! In your greed for riches, you desire to amass wealth and decline to do benefactions, lest the wealth should be reduced. So you go on ceaselessly striving to amass more and more; thus half your life is wasted in wanderings. Then, where will be the time to do benefactions? Tell me". 32

It is the nature of persons lacking in wisdom to sigh and grieve when misery comes, failing to understand that it is the consequence of ills done in a previous birth. Sorrow never touches those who realise that misery is the fruit of past 'karma'. 33

The sugar-cane yields juice to the person who puts it in the crusher and then becomes worthless refuse. Benefactions needed for the next good birth are the juice to be yielded in this life, before the body perishes. That is, when the rare human body is got, a man should use it to do benefactions greatly and thus amass the merit required for the next birth. 34

No one regrets the burning of the worthless refuse, after the sugar-cane is crushed and jaggery is got; likewise after the body has become emaciated through fasts and acts of benevolence and 'merit' secured, no one need feel sad at the destruction of the useless body, when death has taken away the life. 35

Do not be anxious when death will come to take away your life to-day or to-morrow or sometime later—Think that the Lord of death is ever standing at our back.

to seize our life any instant. Refrain from sinful acts, and try your best to do the good things enjoined by the noble ones in their writings. 36

Many benefits accrue in human life—this may be found on enquiry. But on this account, a man should not waste his whole time in nourishing his body. Attention should be bestowed only on using the body to do benefactions that would secure happiness in heaven. 37

The banyan-seed looks very small; but the big tree rises from it and spreads far to yield shade. In the same way, even a small gift will yield great merit, if it is made to a good person. 38

Time passes everyday; our lives intertwined with it are also wasting away. People fail to realise this truth, and do not come forward to do good. On the other hand, they delight in thinking that life is continuing day by day. 39

People nourish the perishable body, by doing very despicable acts. We see that body too remaining strong for long! Then why not try to preserve the lasting life, if you can, even by begging, giving up honour which is man's precious adornment? Only if one lives, he can do good acts leading to salvation! 40

Chapter 5 - FILTHINESS

If a tiny bit of the skin of the body-even so small as the wing of a fly is torn, resulting in a wound, crows will hasten to peck at it and they will have to be driven away with a stick. Such is the low state of the body! Yet

even great persons cognise this not and hail a female as—"Oh charming one blessed with beauty, lustre, youth and goodness", and so forth, in fulsome praise! 41

The cloak of the skin hides the filth within the body, which has nine outlets for the elimination of such filth. It is attempted to cover this dirty-pitted body with clothing, and discover beauty therein! Just as a lovely bag is opened to see the contents, the inside of the body should be examined to discover well the filth abiding therein. 42

Only if food is supplied continually, this body will exist. Wise persons, well realising this, have despised and forsaken it. This body is but a wall built of despicable food, emitting foul odours which can never be god rid of by chewing fragrant spices (camphor, long-earet pepper, cloves etc.) or by adorning the tresses on the head with flowers. 43

When the tender pulp of the unripe palmyra fruit is scooped out, only hollows will be visible. Likewise, when the liquid within is drained out, the eyes will be only hollows. I know this truth well. So, I will not be fooled by the words of the witless ones praising lady's eyes as - "sharp like a lance, trembling like a fish and coloured like the blue lily". I will ever stick to my chosen path of asceticism. 44

The unlearned ones in their fancy liken the teeth of a female to jasmine-buds and pearls. When the same female is dead, her teeth lie scattered on the cremation-ground outside her house visible to all. I have beheld this, So, I will not let my mind waver by hearing the words of praise of women; I will ever stick to my path of asceticism, 45

What is a woman's body but a composite of intestines, fat, blood, bones, array of nerves, the enveloping skin and the flesh betwixt nerve and bone? Where can the form of a maiden wearing garlands, be fairly fixed among these parts? 46

The nine outlets are always eliminating filth from the body. A woman's body is only a leaky pot, with these despicable nine holes! Deluded by the sheen of the outer surface of this pot - the cloak of skin -the foolish ones utter words of praise such as - ' Oh, thou of rounded shoulders, with bracelets around the arms!" 47

Some are deluded by the sight of the body adorned with sandal paste, flowers etc, failing to realise its despicable nature. When this body lies on the earth like a cart with its axle broken, vultures, male and female, snatch it, peck and devour it. If the foolish ones had beheld this sight, they would not have praised the loveliness of a woman's body. 48

In the cremation-ground, skulls of the dead ones will lie scattered; the sight of the hollow eyes will fill the beholders with awe. The spectacle at the cremation ground seems to say -"Oh people, save yourselves in time; take to the path of asceticism; the nature of the body is just this". 49

The awesome spectacle of the white skulls of dead persons in th cremation ground will drive away the joy of persons wallowing in worldly delights; in that state, they will realise the real nature of the body. Then they will not hold their bodies of any worth. 50

Chapter 6 - DESIRELESSNESS (DETACHMENT)

Where a lamp is lit, the gloom that was previously there, disappears of itself. Likewise, sin will not exist, where there is austerity. When the basic oil (ghee) that makes the light glow is exhausted, the gloom returns to the place. Just so, before the 'merit' of asceticism, sin cannot take root. 51

Wealth is transient; the body is subject to disease, old age and death. The great ones who know this fully take to the way of asceticism. It is strange to find in this world such insane and foolish persons as those who spend their lives studying the endless lore of grammar, mathematics and the like and getting it by rote. 52

The high and noble ones enquiring deeply into the transient nature of family life, youth, beauty, growth, speech, wealth and prosperity, physical strength and the like, realise the truth and sunder all attachment, in order tc get salvation 53

Persons lacking wisdom pursue a day's worldly delight, though family life is full of sorrows. On the other hand, the good persons, wise and humble, enquire deeply and realise the transient nature of the joys of family life and consequent sorrows; then they discard family life altogether. 54

"Oh, my mind, you will not engage yourself with me in deep enquiry - you will run after the pleasures of the senses! The period of youth has paased away without doing anything good. Diseases and old age have now

come to us Will you not at least hereafter take to the path of asceticism? 55

It is wrong for the husband to forsake, after marriage, even a bad and barren wife. It is inevitable that family life will be full of sorrows. So, great persons learned in the shastras, have advised us to take to the path of asceticism straight way, without getting married at all. 56

When we try to fulfil the vows we have undertaken with great effort, many obstacles may intervene. Even so; firmness is required to fulfil the vows triumphantly, discarding all sorrows Only such firm-minded persons will be fit to preserve the way of asceticism. 57

If a person abuses us, when we are free from any blame, we should first forgive, him. Moreover, we should feel regret that such a person may merit the terrors of hell, simply on account of his having abused us. This is the righteous way of ascetics. 58

He who preserves the purity of his mind, without letting it get defiled through the desire for the pleasures of the five senses-the body, nose, ear, eye and mouth-and stands firm in asceticism, is sure to get liberation! 59

The person who hankers after worldly joys, despite a succession of sorrows, wallowing in the family life, is a lowly one indeed. On the other hand he who realises. whenever joys come that they will ultimately lead to sorrow and so does not desire such joys, is a noble person in truth. 60

Chapter 7 - AVOIDANCE OF ANGER

Some persons may behave courteously towards us; others may act meanly and discourteously. Still, it is good for us to refrain from anger in any event. Do we not ignore the fly that settles on our head without cxhibiting anger? 61

Even when many sorrows chase them without giving respite even to lift a foot, the bold ones will not get dismayed, intent on achieving what they had set themselves to do. They will not impetuously push to give up their precious lives, over borne by apparent dishonour. 62

We see with our own eyes how evil words uttered by a person, without restraint in speech, recoil on himself. Wise persons who have studied great books incessantly and sought the guidance of noble persons to arrive at the truth, cognise the above fact and refrain on all occasions from using evil words 63

Noble persons do not get provoked and give way to anger, even against the low-minded persons who oppose them by using filthy and improper words. On the other hand, base persons will not put up with such words and will broadcast them all over their place; the result will be like knocking against a pillar repeatedly. 64

The good ones say that control of the senses in the period of youth and acts of charity from what one has, without further resources, will alone be truly fruitful. Likewise, only the patience shown against a wrong-doer by a person who has the strength to destroy the world, deserves the name of patience (forbearance). 65

It is said that if the sacred ash enforced by 'mantras' is sprinkled over a cobra, it will be unable to raise its hood and get subdued. In the same way, righteous ascetics will ignore all evil words hurled against them by evil people, however, painful, even like stones flung at them and keep their patience in public. 66

Learned persons will never consider it a weakness to refrain from seeking vengeance on those who had done them wrong. It is very good indeed to refrain from causing pain even to those who impatiently set about giving pain to us. 67

The anger of mean-minded persons will only blaze the more with time, and will not get subdued. But the anger of righteous ones will get subdued quickly of itself, like the heat, in boiled water. 68

A person may forget the good that we did him in the past and also seek to hurt su. It behoves. us to help even him continually. We should never do any evil to him, in return for the harm he did us. This is the way of ascetics born in a noble family. 69

We have not so far heard about a man biting a dog in return for its having seized and bitten him. In the same way, righteous persons will not use improper words against the mean ones, who had abused them meanly. 70

II. HOUSEHOLD LIFE

Chapter 8. ENDURANCE (FORBEARANCE)

Oh, Ruler of Pandyanad, with cool mounts from which flow many rills (water-falls), fair like curvaceous garlands! It behoves you not to converse with a senseless person If you do so by mistake, he is sure to despise you beyond bounds. So, it is best to cut off all contact with him as far as possible. (71)

It is the nature of the great ones to put up with improper words uttered by base individuals not on a par with them. If, on the other hand, they reply in the same manner, it will not redound to their fame; the consequence will only be infamy. This is the declaration of the noble ones living in this deep sea-girt world. (72)

Oh, Ruler of the cool sea-shore abounding with bee-swarmed blossoms! The harsh words of discriminating friends will not cause any evil like the honeyed words of foes, but they will assuredly be beneficial. (73)

Learning all that has to be known, the soul has to be held in patience. Dreading infamy and sin, acts should be done to merit the praise of the world. Those that gain happiness thus will never become a prey to sorrow. (74)

Between two persons living together in love and union, if one is given to evil ways, that behaviour should be put up with as long as practicable. Even when the limit is crossed, the evil ways should not be publicised. If need be, the friendship may be sundered-nothing wrong in it! (75)

Oh, Ruler of the wide forest region! Even if a friend does harm to you, hope that it may turn out all right in the end, and meanwhile consider that all this is the consequence of your own lapses in the past. Do not be in a hurry to break the kinship with a friend who had moved with you closely. After having allowed intimacy, it is not right to sunder it. Such behaviour cannot be found even among animals lacking the power of discrimination! (76)

Oh, Ruler of the vast mountainous region, where rush down rills with a thunderous roar! It is only because of the faith that persons walking the path of righteousness will put up with even major lapses, that the ordinary people seek the friendship of the great. Do not we see plenty of people in this world, coming forward to secure the friendship of persons devoted to the performance of good actions? (77)

Even when the physical frame has dried up in the pangs of extreme hunger and is nearing its last gasp, this sorry state should not be divulged to persons lacking in culture. If unwilling to die despite the extremity of wretchedness, being eager to live further, the sad state may be disclosed only to good friends able to afford proper relief. (78)

Oh, Ruler of the region with many a high rill! It may be that some act of yours may produce joy mixed with infamy. Then, even if you desire the joy, you should pursue it, only to the extent it will be free from infamy. (79)

Even if some ill befalls us, we should not on that account contemplate doing harm to good persons. What if your body has wasted away in dire hunger? - That will be no ground for accepting food offered by improper persons! Likewise, even if we were to gain thereby the wide world in space, we should not utter a falsehood! (80)

Chapter-9 NOT TO LUST FOR OTHER MEN'S WIVES

The pleasure felt at the time of union with the wife of another is far outweighed by the fear in the mind that the other person might catch the wrong-doer at any moment. If considered well, it would be clear that such wrong-doing may invite punishment at the hands of the Ruler in this life, and that after death also the terrors of the dreariest hell may be in store to merit the sin. Therefore, those who are afraid of infamy and sin should not harbour even lustful thought for another's wife. (81)

Persons who go after other men's wives will never gain the four noble ends of righteousness, fame, friendship and regard. On the contrary, they will reap the evils of enmity, infamy, sin and dread. (82)

It is fraught with fear at every stage –the lust for another's wife! - aye, when entering the other house, and when emerging therefrom, even in the act of enjoyment, and during all attempts to keep the act a secret. It is therefore a wonder how any man stoops to do this boldly! (83)

When you are enjoying another's wife, if the secret is out, the family honour will be lost! If caught in the act,

the aggrieved husband may cut off your leg! Even during this ignoble act, dread will fill your mind! - Dire hell also will be in store for you! Oh, evil man, pray tell me what pleasure have you really derived by your sin! 84

Those persons who had consorted with base companions and ignoring infamy and sin, sought delight in the fair bosoms of other men's wives in the rashness of their youth in a former birth, are born in this life as eunuchs, eking out their base livelihood by dancing in public! 85

At an auspicious hour, amidst the peal of wedding-bells, a man marries a woman. She proves to be obedient, well-behaved and loving at home. In this state, it passes one's comprehension why he lusts after another's wife! (86)

Kinsmen will ever be dreading what would happen to the person who goes after another's wife, when the secret is out. The pleasure that is experienced without mental quietude is like the rash act of licking a serpent's head, fraught with great danger! (87)

It may be that at sometime, even wise persons may become lustful. But because they are afraid of dishonour, they will not let this lapse grow; why even the passing thought will not become known to others. They will have to pine in secret if need be - indeed this state is very very hard to endure! (88)

The piercing arrow, the fire and the hot-rayed Sun can injure only the body - not the heart within! But the

fire of lust will burn the heart itself. So it is more to be dreaded than the other three aforesaid. (89)

When a fire is raging through a village, it may be possible for a single person to survive by plunging into some pool of water. But the fire of lust within will pursue the man and hurt him, even if he flees and hides himself in the mountains or disappears in the depths of the waters! (90)

Chapter-10 BOUNTY (CHARITY).

It is in the nature of the world for a man to become poor suddenly. But even in that state, one should to the extent practicable, continue to be bountiful, as in the days of prosperity, to the deserving poor, in a spirit of joy and patience. Heaven will be waiting, with open doors, to welcome such a person in due course. (91)

You are witnessing with your own eyes how death, old age, and disease sapping all the vigour of the body, are awaiting to grip you in the future. So, while you yet have riches; do not wander in search of more; nor should you lock up your money in miserly fashion. Share the food you have got with others. When anyone asks for help, do not hide your wealth and plead inability. (92)

When the time is propitious, your wealth will increase even when you spend it on yourself and others. On the other hand, when the merit accrued in a past birth is exhausted, all your wealth will go away without a trace, even if you keep a tight hold on it. Only those persons who do not realise this truth, become unfit to relieve the sorrows of others seeking their aid. 93

One who feeds himself without giving any help to the poor, is reborn as a wretch without the means to cook food in an oven in this wide sea-girt world. To avoid this infamy, let each person give at least a morsel of rice, according to his means before taking food himself. 94

Having regard to the welfare in this world and the next, one should be bountiful to others, as far as practicable. If you are not in a position to give any thing to others, at least refrain from seeking the help of others! Indeed that will be doubly profitable! 95

The good ones that are helpful to their fellows are like the female palm tree, heavy with ripened fruits, standing in the centre-square of a village. But those who having wealth, neither enjoy it themselves nor give to others, will be like the barren male palm tree standing in the middle of the crematorium - quite useless to any one! 96

Oh Pandyan ruler! On your cool, billowing sea-shore, the fragrant blossoms of the 'punnai' trees wipe away the stinking odour of the fishes. If the rains fail at the opportune time or the good ones cease to render aid when needed, the world will cease to be - how can the people live at all? 97

Oh, Ruler of the cool seashore! To give to persons who can do something in return is just lending. But to give to others who cannot help in any way, when they beg for aid, without saying 'nay' or keeping anything in reserve for one's own use, is the mark of the truly noble ones. 98

Never feel that what you have got is very little and say 'no' to those who ask for aid. You should continue to give to those, (deservedly) seeking help. Just as the bowl of the mendicant who goes from house to house soon gets filled up, the 'merit' ('punya') of those who are charitable to others will also increase! 99

The heavy beat of the drum is heard afar;
The roar of thunder is heard farther still,
But the praise of noble bounty is heard farthest
It reverberates in the three worlds, in layers set! 100

Chapter 11 - EFFECTS OF PAST DEEDS ('KARMA')

In this world, we see that a young calf somehow manages to find its mother-cow, amongst a big herd. Likewise, acts done in a past birth, will unerringly find out the 'owner' thereof amidst multitudes of beings and subject him to the due effects. 101

It is rare in one birth for any person to have everything worth while-beauty, youth, wealth, and honour. Recognising this, it behoves every individual to do something good, in some way or other. Otherwise, he wastes the transient human life granted to him for enjoyment and proper use only for a short period. 102

The black colour of the berry and he round shape of the wood-apple are gifts of nature. No one person has formed them so before. In the same way, enjoyments are pre-made for every person according to his past deeds karma - and everything will happen so. But alas, all persons vainly delude themselves that everything can be secured through wealth! 103

Even sages are powerless to make the rains fall when needed or to stop an unwanted downpour. Likewise, they cannot, however much they try, prevent the coming of sufferings due to evil acts in the past, or the advent of prosperity as the effect of past good deeds. 104

We see in the world many great persons losing their greatness little by little to utter baseness and living for long. What reason can be adduced for this except past 'karmic' effects? 105

Many persons who learn many things from many people in diverse ways and gaining knowledge thereby grow in wisdom, probing life's mystery, die prematurely. But the unlearned fools live long in this world! The chief reason for this is that the Lord of Death rejects fools as chaff and prefers the wise men as juicy! 106

Oh, Pandyan Ruler, on whose, sea-shore, swans sportingly tear to shreds some flowers with their beaks! In the world, some persons plod their weary way from house to house begging—a piteous sight indeed-! This misery should undoubtedly have been the consequence of evil deeds done by them in a past life! 107

Oh, Pandyan Ruler, on your cool sea-shore, the honey is dripping from the blue lilies waved by the wind! Some persons are well aware of things, right and wrong, Still under the drive of past 'karma,' they do infamous acts! 108

All persons generally desire that not a trace of evil should there be in this seagirt world and that there should be good alone everywhere. But things do not

happen as desired! Good and evil come in this world as the consequences of the deeds in the past life. Alas, few realise this! 109

At birth, what a person should enjoy, during his life-time is inscribed inerasably on his skull, by destiny. This will not diminish or increase even by a whit; nor will the order of happenings change. Sorrow when it has to come cannot be averted. All things will happen only in their due time. So, why should a man regret that evil consequences flow from evil deeds of the past? 110

Chapter 12-TRUTHFULNESS

Oh lady wearing tiers of bracelets! Hearken to this! It is not wrong to say 'nay' when a person asks for anything which one cannot give. It is natural indeed! But to promise to give a thing on the morrow and eventually make the hopeful receiver lose heart by denial is far worse than the base sin of ingratitude. 111

A piece of jaggery does not change its attribute of sweetness whoever may taste it! Even if the celestials eat it, the unripe neem fruit 'will not lose its bitterness.' Likewise, whosoever may advise them, the good and the evil ones will remain in their own nature, unchanged. 112

Oh Ruler of the cool mountainous region! When a person becomes rich suddenly, many will come crowding to claim kinship with him, appearing like the multitude of stars in the sky. But when he is in the grip of ruinous adversity, only a very few will be ready to be friendly with him! 113

Of the three ends of life - virtue (righteousness), wealth and desire - if one gets the middle one, the other two can be secured automatically - (so it seems). It is any way true that one who is poor is doomed to suffering like a thing beaten repeatedly on the anvil in a smithy. 114

A calf of good breeding will fetch a high price in the market. Likewise, the words of an unlearned but rich person will gain great esteem among people in this world. Just as it is purposeless to plough a dry field, the words of a poor person will be profitless among the people. 115

Oh, Lady with wide eyes, learn this — The bitter gourd does not lose its native bitterness, howsoever it is seasoned with milk, curd, ghee, asafoetida and salt and cooked well too. Likewise, persons inherently lacking in humility, will not gain that attitude, by reading philosophical treatises times without number. 116

Oh Ruler, on whose sea-shore, the adjoining groves of 'punnai' trees shed their fragrant flowers! If a person, without cause slights you, why should you refrain from boldly, slighting him in turn fearing the consequences? I do not think it wrong to be truthful here. Well everything is going to happen as destined. Then why should there be any fear in reacting to an unmerited slight? 117

We see that cows of different colours give the same white milk, and not differently according to their respective hues Likewise, all differing means - bounty,

austerity, worship and nobleness will eventually lead to the same 'dharmic' effect. 118

If well considered, there is no one in the world immune from scandal of some kind or other. In practice, some trick or stratagem seems inevitable for prosperity – completely straight living has not paid in the case of any individual. It has not also been seen that any one continued to be prosperous uniformly, to the last. 119

When life leaves the body, nothing but the effect of his good and bad actions accompany an individual. Why, even the body maintained for long and adorned to with care, is unable accompany, when Death claims the life! Then is there any need to speak about other things? 120

Chapter13 - DREAD OF EVIL

For those who do not follow the path of renunciation and become a prey to sufferings in the household life, the public crematorium serves for burning their bodies But for animals and birds, their crematorium is the stomach of the senseless persons who relish meat! 121

It is wrong to capture small birds like sparrows roaming freely in the bee-swarmed groves and put them in cages to be maintained as pets. Those who do this will in their next birth became bonded slaves and labour hard in wet and dry fields with iron chains on their legs. 122

Ah, the sin of having broken the legs of crabs and devoured the flesh has led to the rottening of the toes and other suffering from leprous attacks in this birth. 123

The ghee that nourishes the body, when it is melted in the fire and becomes hot will hurt the body by falling on it and lead to illness! In the same way, good persons through evil company, will lose their goodness and gain in evil. 124

Friendship with the wise and noble ones will flourish daily like the waxing moon. But friendship with the base ones or those of little wisdom will decay progressively like the waning moon in the sky, without any special effort. 125

If after determining that a person is of a good nature and having mixed with him, you do not find those good characteristics, you will be greatly frustrated. The feeling then would be like unto that experienced when you find a serpent emerging from a tiny box which you had opened with the expectation of finding a nice perfume therein. So, be warned oh man, eager for friendship. 126

Oh Ruler of the region surrounded by mountains with precious gems! In the world, the words (intent) and acts of people do not accord (oft). No one has the skill to ascertain the real intent of a person from his acts (or words). 127

Oh Ruler of the region where the mountain-rills wash away the mire and render the land pure! The friendship of a person who is moved by selfish consideration and deceit-not really caring for the other's welfare-will produce more and more harm as it progresses and will finally vanish! 128

It the sword flung against foes, with intent to destroy them chances to fall into the hands of the foes then it will make for the ruin of the flinger himself and not that of the foes This is certain. Likewise, the aid rendered to fools will have evil consequences in this life and the next! So, it is best to keep away from such persons. 129

There is no other path for salvation except doing even a small righteous act. Oh mind, you seek not this path-pray tell me for how long you are going to waste this life away remaining attached to your wife and ever toiling for your progeny! 130

NĀLADIYĀR

PART II

ON WEALTH (Polity)

I. ON RULERSHIP (Statecraft)

Chapter 14—LEARNING

Neither a fair tuft, nor laced and folded clothing, nor besmearing articles like sandalpaste and turmeric will ever confer beauty on a person. A human being gets true beauty, only through learning that cultures the heart 131

In this world, learning gives knowledge to its votary. Un like wealth which gets reduced by gifts to others, learning only grows the more by sharing. It gives fame and makes the person well-known. It lasts as long as the person is alive. So, it is rare to find anything else like learning, among cures for ills, in this world. 132

Salt is produced from a brackish inferior ground, but without it, food will be insipid. So, one holds salt to be an article even more important than a cereal grown in a good field. Likewise. even persons of low birth having true knowledge gained through learning should be given a high place and honoured. 133

If a person desires to leave a lasting treasure for the benefit of his posterity, it would be enough for him to afford facilities for a proper education to the beneficiaries. No need to amass riches! This is because learning cannot be taken away from its possessor, by any one, it will not also get reduced by being given to another. Is it not a fact that even a wrathful Ruler cannot expropriate the learning so precious? 134

There is no end to learning, but there is an end to the life of the learner. Even in the short span of life, illness comes hard in the way of learning. So like the swan that drinks the nutritious milk after separating it from water, a person should endeavour to assess the worth of books and after selecting the really useful ones, study them 135

Though the boatman is of low birth, we ignore his birth, get into his boat and with his help, cross a river. Likewise, it is very good to approach a learnd person, despite his low birth, and learn the import of the 'Shastras' from him. 136

Learned persons,—those who had learnt the import of several books by listening often to their exposition, - those who have no feelings of enmity-those having a keen intellect - only association with these will confer true bliss. Such happiness cannot be gained by a life with the celestials or by the sight of Amaravati, capital city of the gods. 137

Oh Ruler of the cool, loud-sounding coastal regions! The sweetness of a sugar-cane increases progressively as it is chewed downward from the top. In the same way, friendship with good persons of noble learning will flourish progressively. Contrariwise, the sweetness of a sugar-cane diminishes as it is chewed upward from the bottom; in like manner, friendship with the wicked, lacking culture and love, will go on diminishing in time. 138

We find that the water in a new pot gets fragrant in association with a lustrous though withered, trumpet -

flower. In the same way, even persons without learning will get true knowledge gradually, by association with the learned. 139

There are many sciences (diseiplines) in this world; if one leaves out philosophy (Vedanta) from these and studies ordinary branches of learning like logic, only skill in vain disputation can be gained. But such a person can never cross the grievous sea of *samsara* with their aid.
140

Chapter 15—NOBLE BIRTH

The lion - the king of beasts-even when it is pining from hunger, does not overcome it by eating grass spread on the ground. In the same way, persons of noble birth, even in the state of having to be clothed in rags with a body emaciated by starvation, will not allow their family honour to be compromised. 141

Oh Ruler of the mount rising high into the heaven where the clouds are spread! The three attributes of culture, honour and good conduct can be found only in persons born in a noble family. Others may have great wealth, but it is rare to find in them these three qualities. 142

Standing up at the sight of good persons, giving them due welcome and going with them a little distance when bidding good bye - such good qualities will be natural to those born in a noble family. It would not be proper to speak of such persons on a par with those of low birth.
143

When persons of noble birth do good deeds, the people do not pay regard to it, holding that this is naturally expected of them. But if they do improper acts, the people will hold them to scorn. But in the case of persons of low birth, we see a contrary picture–so, it serves no special purpose, when persons of noble birth do good acts! Only the labour remains! 144

Only those born in a high class will feel sorry for not having acquired learning. They will not do base acts. They will always be afraid of being compelled to utter a lie or carry tales. They will feel sorry, if they are unable to give anything to a person in want. But persons of ignoble birth will not be afraid of such situations; they will be reckoned like dead wood. 145

Oh, Pandyan Ruler, holding sway over the cool coastal regions of the roaring sea, abounding in pearls and gems! Good friendship, sweet speech, charitable disposition, purity of heart - such high attributes will be found naturally in persons of high birth. 146

Even when a mansion is despoiled by white ants, there will be found in it some place, affording shelter against pouring rain. Likewise, in persons of noble birth reduced to destitution, the great attribute of performing one's duty can be discovered. 147

Persons of noble birth, may on the one hand suffer from poverty. but on the other, fail not to help others. Do we not see that the moon, while it is eclipsed in one part, brightens the world with the light from the uneclipsed portion? 148

Persons of noble birth, even when they suffer from poverty without any resources, fail not to do good deeds. But the low-born persons, even when they are wealthy, do not come forward to do good deeds. A deer may have, saddle and other accountrements put on it and taken to the battle field. But the fleet deer can never stand steady like a horse and give fight. 149

A big river in flowing flood gives water to the people; when it dries up too, if the sands are dug up, it affords spring water. Likewise, persons of noble birth will give freely. when they have riches, even when they lack resources, they will afford some help to those seeking refuge with them being like a supporting staff. 150

Chapter 16—THE GREAT

The moon sheds its light from the sky and dispels the outer darkness. The great ones by their wisdom dispel the inner darkness. In the matter of dispelling darkness· there is similarity between the two. But the moon puts up with its blemish and keeps quiet, the great ones will not endure any blemish on their name. They would rather give up their life on this account. This is the fundamental difference between the moon and the great ones 151

A venture may be accomplished early or it may not. But the great ones would undertake only great ventures without a flaw. An attempt to shoot a lion fatally with an arrow may fail; still the great ones will feel glad because the great attempt was worthwhile. On the other hand, even if a jackal's body is rent asunder with an arrow, the great ones will deny the venture as worthless. 152

Even when the body nerves stand out, due to starvation arising from poverty, the noble ones will never do improper acts. With wisdom for aid, they will bind the mind with the cord of effort, and continue to do good acts according to their resources. 153

Oh Ruler of the region girl by hills ! The good ones will shower their love, even on a person met one day by chance at a place of sojourn, as if he was a person of long acquaintance, and thus make him their friend. Is not a path made, even on the hard rock, worn by repeated walking? 154

In an assembly of gossipers indulging in ungrammatical and vain talk, an unlearned person will talk something, as he lists; good persons will feel very sad to hear this. But the next moment, they will feel - "If we show our indifference openly, others too may behave likewise." In this mood of pity, they will listen patiently to all the foolish talk. 155

In whatever way the juice of the sugar-cane is got - by biting it with the teeth, by crushing it to bits in a press or by pounding it with a pestle-the juice will remain sweet. Likewise, the great ones of noble birth will speak sweetly even to those who hurl accusations at them in harsh language; they will not swerve from their poise and insult the accusers. 156

The great ones blessed with flawless wisdom will never steal, drink liquor do things, forbidden in the scriptures, mock at others or speak a lie even in forgetfulness. Even in the midst of dire want, they will not get worried. (157)

If a person, cognisant of true culture, keeps deaf to the secrets of others, blind to the charms of the wives of others, and dumb to speak, ill of others - there is no need to give him any moral instruction. 158

The uncultured person will insult one who comes to him day after day, thinking that he will ask a favour. On the other hand, persons of noble birth, will welcome him who comes to them for a favour and give him aid, on every occasion. 159

By associating with persons of noble birth, one can get an inexhaustible mine (of gold). Some persons, not realising this, will zealously seek the company of low persons, only because they are rich, and deriving no benefit thereby will waste their lives away. 160

Chapter 17-INSULT NOT THE GREAT

Oh Ruler of the mountanious region abounding in roaring cataracts! Even when it is certain that the great ones will forgive us our wrongs, it is well to guard ourselves against doing any wrong to the flawless great ones. May be, on an occasion, they may feel bitter and find themselves unable to endure a wrong done to them. The evil consequences in that state cannot be warded off by any one! 161

It may be difficult to gain the friendship of low-born and foolish persons, even with the offer of a daughter in marriage. They will not profit from an unsolicited and unmotivated friendship, preferring to waste their time. 162

The noble ones of true learning will treat alike honour and dishonour. They will not also value the praises of uncultured and ignoble persons. 163

The lustrous cobra of fearsome hood, hiding in the cracks of a field, will naturally be terror-stricken at the roar of distant thunder. Likewise, a guilty person - the target of the wrath of the good and great ones - wherever he may hide himself cannot escape his doom. 164

True glory accrues only when the great ones realising our noble attributes, hail us as worthy. On the other hand to exalt oneself saying - "you know not my true worth; there is none like me in this world" will not be truly glorious at all. 165

Oh Ruler of the wide and cool sea-shore! Friendship with ignoble persons will go on diminishing like the shadow in the forenoon. But friendship with great persons will not diminish in time; it will grow bigger and bigger like the shadow in the afternoon. 166

Those who are near, may, without any other fitness, enjoy the wealth of a Ruler or the beauty of women. Propinquity is the only requisite. Do not all persons going near trees with low hanging branches with cool burgeoning leaves in sprout enjoy the shade, without any distinction? 167

Oh Ruler of the never - receding long sea-coast! It is found painful to part from even persons of low understanding, after associating with them for long So it

would be far better not to associate with any one, than to associate for a while and then part 168

In truth, cultured persons will go on studying good books every day, They will ever approach great persons and learn from them things of great import They will also share with others things of value. 169

It will redound to the glory of great persons, to be modest, without much ado. For those proficient in learning or any art, it will be honourable to keep humble, in mind, speech and act. They only are truly rich who are able to wipe out the sorrows of those who approach them. 170

Chapter 18—ASSOCIATION WITH THE GREAT (AND GOOD)

The dew on the blade of grass goes away of itself, when the scorching sun-light falls on it. Likewise, the sinful evil acts done durnig youth, in association with the wicked, will of themselves vanish, when in the company of the good. 171

The right way of 'dharma' should be cognised. The lord of death should dreaded. The harsh words of others should be held to be of no account. Deceit should not be allowed near. Friendship with the wicked should be sundered. We should profit from the good instructions of the good ones. 172

Separation from kin, incurable diseases and other evils are concomitant with birth in this world for all

human beings. This birth was not to give us joy — the good ones know this well. So, my mind should ever seek only the good ones, able to wipe out the misery of this birth. 173

Well, enquiry shows that this birth is full of misery. Still, if one gets some day a chance to live in the company of those persons who have the good thought of doing good to others; he will not despise the miserable birth! 174

When drain-water mingles with the glorious waters of the sea, it changes its former identity, and is hailed as a purifying agent – "*a punya-teertha*". In the same way, the low born ones, by the company of high born persons will acquire greatness, lofty like unto a mountain. 175

Even those who are not by nature great, will acquire greatness by associating with the glorious and lofty ones! Have we not seen people adoring the blemish (the rabbit form) in the moon, along with the moon shining in all splendour with its luminous rays? 176

The water mingling with milk will become changed to milk. Its native darkness cannot then be seen separately. Likewise, the baseness of low persons, cannot be distinguished, after they have associated with good persons; it will get mingled with the fame of the good ones! 177

The plough which easily uproots the grass that has grown in the field, becomes unable to remove the grass that has attached itself to a log. In the same way, the

wrath of a foe sufficing to destroy a mighty opponent becomes infructuous against a person who has associated himself with good persons. 178

The crop in a fertile well-ploughed wet land flourishes apace. Likewise, men get glory by the greatness of the persons whom they associate with. On the other hand, like a ship floundering when caught in a storm, even the native grandeur of a human being gets destroyed by evil company. 179

Is it not a fact that the fire at the foot of a tree spreads throughout the forest and destroys even the unoffending good trees like the fragrant sandalwood and "VENGAI"? So, even the pure-hearted persons get despised by evil company. 180

Chapter 19—GRANDEUR

When a person has nothing to give and has lost also his youthfulness, even the former loving maidens will not bestow a single thought on him! So, a man should giveup utterly the desire to live with such ungrateful women and take to the better way of asceticism. 181

Fools do not even think about the impending miseries, being lost in the delusion that they have got happiness and fulfilment in family life. On the other hand, the wise ones who have realised the fleeting nature of the joys of a household life, amidst its seeming permanence, will never have cause for regret in its vagaries. 182

Your period of youth vanishes even when you are looking on; and many ills come to you unexpectedly. So,

become wise and do righteous deeds unhaltingly, which will be the cause for your salvation, and live happily. 183

A tank benefits the people, by its spring-water, even when it has dried up, being deprived of the sustaining rain-showers. In the same way, the great ones, bountiful in their own nature, will help others at least a little, even in dire poverty. But the base ones will not help even when they are rich. 184

The river while in heavy flood, rushes of its own accord and waters the crops in the fields; even when it becomes dry, it remains beneficial at least to some persons that approach it, by its spring-water. So the good ones who were lavish in their bounty during prosperity, will try to help at least some persons, to the extent of their resources in adversity (poverty) too. 185

Oh PANDYA - Ruler of a glorious country! The brand-marks are prominent in a white bull; likewise, even the small foibles of the great ones will become greatly noticed. But great crimes,-like grievous hurt to living beings-escape the eye of everyone! - (Nobody notices them.) 186

Friendship with uncultured persons, wholly of evil disposition, will yield only evil. But even enmity with the truly wise ones, who know not to do anything evil in mere fun too, will produce glory. 187

Here is a counsel of prudence! –Be patient with the good all-suffering great ones. But against rash and

wrathful foes, exhibit a mighty rage, that would make even the lord of death quail before you; similarly, in dealing with a person who will be uttering a lie always, be a more deceitful rival! But with cultured persons, learn to behave most courteously. 188

The great pure-hearted souls-who ever remain luminous like the light of a lamp-will not allow themselves to be deluded by the attempts of angry tale-bearers, intent on mischief. 189

Every day, the great ones will offer the first morsel of food to a guest and then only partake of their repast. Such a food will wipe out the three blemishes of desire, wrath and delusion and preserve them against all ills till they attain salvation. 190

Chapter20— PERSEVERANCE

The crops around a tank not filled with water will not have a steady growth: likewise, the life of those depending on others will not be steady. A maiden whirling a sword in her hand will have her eyes keep careful watch all around to protect her from harm; likewise, persevering persons will gain lasting happiness. 191

Even a young tree on the highway, if it is in a hardened state will serve as a stake to fasten an elephent. In the same manner, the life of those who keep steady on their own state, without falling back even a whit, will be purposeful indeed, 192

The tiger which does not get good flesh to eat at times, appeases its hunger by eating the base frog. In the same way, one who does not get a job suited to his proficiency, can take on a job which comes his way and do it well; then it is certain that he would get a proper job, sooner or later. 193

Oh Ruler of the port set amidst cool groves, with the fragrant thorny blossom, laved by the waves! It is the sign of manliness to embark upon a difficult task and persevere in it to the last, without flagging. If a task can be fulfilled of itself, without effort, will not frail women too gain renown in this world? 194

To talk of high and low birth is just a matter of words, signifying nothing. The quality of birth and breeding should be assessed only on the bases of prospe-rity, austerity, learning and perseverence. 195

The wise ones are those who do not disclose openly the efforts being made by them, keeping everything in their hearts, till the task on hand is accomplished; at the same time, they will be able to cogniss, by indications here and there of the strength of mind in others. The whole world will be encompassed by their guiding marks. 196

The main trunk of the banyan tree when it gets rotten, eaten by white ants, is supported on all sides by its many off-shoots, serving as strong pillars. Likewise, a son will protect his father in frail old age. 197

Persons endowed with might like unto a lion with sharp claws and powerful paws, able to maul the forehead of a tusker, will not descend to the least base act, even when faced with failure in their enterprise, loss of income and impending death. 198

The blossom emerging in the sweet sugar-cane and grand to look at, like a lion's mane, becomes purposeless, as it lacks fragrance. Likewise, noble birth will serve no purpose, if the person is not able to retrieve his honour. 199

Only the idle ones, unable to meet their needs by their own effort will be content to partake of the rice and curry provided lovingly by the rich. Others will relish the food got by their own efforts as nectar, even if it is in diluted simple fare, without any tasty condiments. 200

II FRIENDSHIP

Chapter21—ASSOCIATION WITH KINSFOLK.

A woman will forget all the travails of pregnancy and labour, the moment she sees the new-born child on her lap. Just so, from an afflicted person, will disappear all misery, when he sees kinsfolk truly devoted to his welfare. 201

Those who, like the mango tree which affords shade to all the weary travellers seeking shelter under it from the hot sun, without any discrimination and also gives them the sweet fruit to eat, go on helping others, even when indire poverty themselves, are the eminent ones among mankind. 202

Has any branch of a tree. however slender, ever proved itself unable to bear the load of bunches of fruits flourishing thereon? Likewise, great persons will never refuse to suecour kinsfolk, even when they are in poverty. Oh, Ruler, hearken to this! 203

Friendship entered into even publicity with persons devoid of virtue will not be lasting. On the other hand' even a chance acquaintance with virtuous persons will prove firm, like the efforts undertaken by great persons in the proper discharge of their duties to gain selvation. 204

Those persons who relieve the misery of all without discriminating—"This is a friend; that is a foe"—will be acclaimed as noble among the people. 205

Far more pleasent than sweet food offered in gold containers by a stranger, bright like a tiger's claw, will be the simple unsalted gruel given by one's own kin. 206

Nice food and curry served hot in the home of a foe, even in a time of great hunger will taste bitter like the unripe fruit of a neem tree. On the other hand, plain rice with greens provided late in the afternoon in the abode of a kinsman will taste sweet like nectar. Hearken to this well! 207

The persons who day after day eat and flourish by giving ceaseless hurt to others like the striking hammer will get out, like the tongs which serve only to place an article in the fire, when the benefactors are in misery. But kinsfolk will be ready even to fall into the fire,

along with a person in misery, like a smith's pokers that enter the fire in the forge, when any article is to be made hot. 208

Oh, Ruler wearing a fragrant and cool garland! Kinsfolk come forward to share in joys throughout life. If in the same way, they do not preserve kinship in adversity, what return can they make in the next life? When life departs from the body in this world, all kinship ceases-does it not? 209

Rich food boiled in milk and sweetened, spiced with cashewnut slices glowing like a cat's eye, and served hot in the home of a foe, devoid of all love will taste bitter like neem. But even diluted gruel offered in the house of a loving kinsman will taste delicious like nectar. 210

Chapter-22 FRIENDSHIP AFTER DEEP ENQUIRY

When a sugar-cane is tasted downward, beginning from its tip, sweetness goes on increasing. In the same way, friendship made with the truly learned ones, will go on improving with acquaintance. The same sugar-cane tf tastedupward beginning from the base will go on decreasing in sweetness. Likewise friendship with the base ones will go on decreasing from day to day.
211

Oh Ruler of the region abounding in birds that fly away frightened by the glitter of gold in the rushing waterfall! Persons of noble birth will not change their natural goodness. This should be taken as the expres-

sion of their nobility and not as indicative of their inner feelings. (212)

It is unwise to be friendly with persons who are like an elephant. But friendship with those like a dog has to be cultivated. An elephant will (in a rage) kill its own mahout who had associated with it for long, providing food. But a dog will wag its tail and shower its love on its master, even when he hurts it with the thrust of a spear. 213

The great ones will not associate with persons who are united physicelly but remain separated in the heart. But they will cultivate the friendship of those who remain united in heart, though physically apart, for long. 214

The flower blossoming in a tree will remain open without fading. In the same way, some persons will keep their cheer unfaded; friendship with them is virtuous. On the other hand, flowers blooming in the water will fade away soon; no one will associate with those who like such persons first put on a cheerful visage and then shrink away. (215)

The areca palm requires daily care; else, it will become unfruitful. Such is the case with the friendship of low persons. The cocoanut palm needs at least occasional care; else its fruitfuluess will be affected. Such is the case with the friendship of the average person. The palmyra tree flourishes of itself without any outside care; so also, the frendship of the great ones will grow more and more naturally. 216

Simple food with greens cooked in waste water when offered with sincere love will be sweet like nectar. But

even lily-white rice mixed with delicious curry, when offered by a person devoid of love, will taste bitter like the strychnine nut. 217

If even after acquaintence, close like the paws of a dog, a person does not help even a whit-nay even to the extent of a fly's foot-friendship with him is futile. But it is best to seek and win the friendship of persons, who like the channel which flows of itself and nourishes the crops with water, offer help unsought. 218

It is indeed preferable to be inimical with persons devoid of reason, than to be friendly with them. Death is preferable to an incurable disease. It is indeed nobler to kill a person than to grievously wound his feelings. It is preferable to slight a person than to praise him falsely 219

It is good to associate with many persons and after testing their suitability, become deeply friendly with them. It would be sad even to part from a serpent, that can bite one fatally, after long association with it! 220

Chapter 23- TOLERATING A FRIEND'S LAPSES

If a blemish is found in a person who has been selected as a friend after a long and deep enquiry, the fault should be held in the mind and not publicised. The husk in the rice, the foam in the water and the leaves in the flower are natural shortcoming ! 221

The tillers who depend on water for their occupation, tend the stream patiently, even when it goes often astray,

bursting the bunds; they make the water flow so as to nourish the crops. Likewise, the noble ones will put up patiently with the hateful lapses of those whom they had themselves previously selected as worthy of their friendship. 222

Oh Ruler of the region surrounded by high mountains with many *kongu* trees swarming with the murmuring bees! It is a good thing to endure all the lapses of a friend. Only if one of the two puts up with the shortcoming of the other, friendship with them can endure - is it not so.? 223

Oh Ruler of the seacoast whereon boats unload their cargo of pearls washed forth by the waves from the depth of the sea! Friends who had associated closely in inseparable friendship, if they part due to the lapse of one of them, it will scorch the mind like fire. 224

It is essential to support and hold as precious, friends inseparably united, despite the many lapses they are guilty of. Do we not bring in and tend the fire carefully at home, even though it may burn away the house with all precious belongings, reducing them to cinders? 225

Oh Ruler of the mountain whereon tall bamboos flourish sky-high! It is wrong to forsake a very close friend for some faults of his. Can the finger be cut off because it hurts the eye? 229

Oh Ruler of the sea-coast with the cool waters! Cultured persons will not make much of the faults of a very close friend. Those base persons who make public

the faults of their friends will be deemed so be as blame-worthy as the offending ones! 227

Oh Ruler of the region of loud-sounding cataracts! If we consider the workings of our own destiny, even the evil wrought by strangers will not pain our minds. If so, how will the lapse of a friend hurt us? If deeply enquired into, that itself may prove to be joyous (a blessing) (228)

After deep thought, we take a person as worthy of our friendship; than it is found that he has falts; even so, we should continue to cherish him as our own. It is best to keep within the mind, his want of culture. 229

If after getting friendly with a person, I set about to enquire into his virtues and vices, may I incur the sin of a boor who publicises his friend's faults and earns the disgust of the people! 230

Chapter 24—INAPT FRIENDSHIP

Oh Ruler of the land of plentiful waters fed by waterfalls! In the rainy season, some persons will remain in a thatched hut. blocking the leaking water by an earthen dam and baling it out with their hands, till the business on hand is over. Likewise, some designing persons will put on a guise of living in a poor state. Friendsdip with such persons is not to be retained. 231

Oh Ruler of the country with many water falls! Friendship with persons of noble qualities will flourish and be beneficial like the rains. But friendship with the base ones, if nurtured, will be infructuous like drought. 232

The happiness enjoyed in the company of persons of subtle wisdom will be deemed to be glorious like unto the delights of heaven. But association with persons not learned in useful lore will be grievous like hell 233

Oh Chief of the region of fair pathways edged by sandalwood groves ! Friendship with those lacking in real love, though seeming at first to flourish, will be finally destroyed, like straw placed in a fire. 234

To declare an impossible thing as practicable and to delay performing a task which is practicable-both of these will land even ascetics, who have renounced home-life, in sorrow. 235

However long the white lily may be associated in the same pool with the red 'Kuvalai' flower, it will never get the same grandeur Likewise, the base ones will remain in their own nature, despite long association with the noble ones. 236

Oh Ruler of the land where the female monkeys rap on the head with their knuckles the on-coming male monkeys and rob them of the fruits held by them! Friendship with a person not of a like mind will never be joyous. 237

If ever I fail to rescue friends in distress, even at the cost of my life, may I go to perdition like one who fails to save a friends's wife left in his care, when her modesty is outraged! 238

Oh Ruler of the mountainious region filled with honey combs! To remove the cow's ghee from a pot, to replace

it by neem-oil is on a par with forsaking just persons for the friendship of a foolish individual. 239

If an otherwise noble person lacks the quality of helping others, he will become futile, like milk heavily diluted. Learned persons associating with evil ones will be ruined like a cobra cohabiting with a diseased female viper. 240

III. HAPPINESS

Chapter 25—WISDOM

The wise ones will feel pity for a foe fallen into low estate and refrain from destroying him. Does not the venomous serpent (Rahu) refrain from eclipsing the crescent moon? 241

Oh Ruler, guarding a vast cool sea-shore! For those pining in poverty, endurance is the only ornament. Persons wandering vaingloriously without restraint, vaunting the honour of their pedigree will be despised by the public. 242

Whatever be the nature of the soil, bitter strychnine tree alone will grow from a strychnine seed, not a coconut tree! Likewise, people of the southern regions may flourish by their own efforts. There are also northerners (lacking effort) who do not prosper. So, whatever be the quarters, effort alone will be the cause for victory. 243

The plantain fruit that has ripened on a bed of neem-leaves does not change its natural sweetness. In the same way, persons endowed with glorious wisdom will preserve

their inherent nobility, even among the company of the base ones. 244

Oh Ruler of the cool sea-coast laved by the waves! Sweet potable water is to be had in the ground, even near the salty sea. Similarly, there may be brackish water near the mountains with sweet cascades. So, the character and acts of people are not based on habitation! They depend only on their mental make-up. 245

Oh Ruler of the cool sea-coast with "Kadamba" groves! Persons of resolute wisdom will not desire to part from a man of good nature, after associating with him first. It is better by far not to associate with any one, than to be together for sometime and than part. 246

Many a delight is to be had from the company of persons who have acquired great reasoning power through enquiry. Persons who do not seek the company of those deficient in sense (discrimination), will never come to grief. 247

To reach a high position-to conduct oneself properly even in a low state-to rise progressively-for all these, the chief ingredient is self-effort. 248

Oh Ruler of the sea-coast with high-rising waves! To associate with fools for a time, when it is needed for success in ventures is not to be considered as unwise; it would be just politic. 249

To be able to do deeds making for righteousness and prosperity, to derive joy therefrom and do beneficence to the deserving-if all these three are to be had together by

a person in this life, it would be just as fruitful like a ship returning safely to the native shore, after a successful voyage in alien lands. 250

Chapter 26 — FOOLISHNESS

The power of discrimination is a glorious blessing to man. Its lack is the direst poverty. An individual lacking in masculinity and essentially feminine, may put on attractive ornaments, but this will not make for real beauty (as man or woman) 251

In this world, many persons grown in wisdom through study and listening to others, lose their glory and suffer in poverty. What is the reason for this? The glorious 'Saraswati'- the goddess of learning dwells with the wise ones. The goddess of wealth - Lakshmi - not willing to live with Saraswathi (her daughter-in-law) despises the learned and deserts them in a rage! This is the only explanation. Have you ever heard of a mother-in-law and daughter-in-law living together in amity? 252

"Study well in your early years" This is the counsel of a father. The boy who ignores it, will, later, blink without being able to read a manuscript placed in his hand in a public assembly, and flying into a rage try to beat the people with a heavy stick! 253

If an unlearned person gets into an assembly of the learned, it will be like the entry of an unclean dog into the hall. If perchance, he begins to speek something, it will be just the bark of a cur! (254)

In a low assembly of persons who cannot speak well without grammatical blunders, an unlearned person may

try to speak eloquently about many things he does not know. But the learned ones despite great pressure will refrain from speaking even about matters they know well, appraising the low worth of the listeners. 255

The learned and wise ones will not speak at length on any matter, in fear of errors of speech. But the unlearned ones will fear nothing and hold forth long at their will. The dried palm-leaf makes a loud noise. Can this be heard in a green leaf? 256

To give right instruction to those who cannot cognise what is good is like feeding a pig, devoid of taste with food mingled with sweet mango juice. ('casting pearls before swine') Like a bending twig which cannot be kept straight, even if it is fixed in a hole in the rock, all our good instruction will not stay in the ear of the foolish ones. 257

The blackness of the charcoal will not change, even if it is washed with milk many a time and dried in the sun. Likewise, the person not naturally gifted with merit will not gain wisdom, even if instruction is forced upon him violently (with repeated beating). 258

The fly ignores the fragrant honey-bearing flower and goes in search of filth. In the same way, a base individual will desire only ignoble things-he will not come forward to listen to the words of the good, sweeter than honey. 259

It is only because fools do not desire to listen to the precious words of the learned, that they venture to lecture ignobly to like-minded fools! 260

Chapter 27— PURPOSELESS WEALTH

The bat does not go near the wood-apple, even if it is to be had in profusion, in ripe condition. Likewise, good persons will not approach a wealthy person devoid of generosity, in the hope of any gain. 261

Even though the thorny shrub (kaḷḷi) is in full bud and easily reachable, no one will stretch his hand towards it. Why? Because, those flowers are not suited for wearing. Likewise, great ones will not pay any regard to the wealth of low persons, who do not do any good. 262

Persons residing near the wavysea will go far in search of a well, with good potable-not brackish-water. In the same way, good persons will, leaving aside the wealth of mean-minded individuals near them, wander far in search of the noble wealthy ones for any gain.
263

The truly wise persons pine in poverty without any resources. But fools strut about in splendour, clad in silk raiment in this world. Only past 'merit' (punya) can explain this disparity. 264

Oh maiden with glances sharp like a lance! What reason can be adduced for men of character and wisdom suffering from want, while the base ones flourish in riches? We can only say that each individual reaps the fruits of his actions-good and bad-in a previous birth!
265

Oh goddess, seated like a golden statue on the lotus flower! Why do you ignore persons of character and favour those lacking in it! I can only heap my curses on you! 266

Oh maiden with glances sharp like a spear! Poverty sits shamelessly with persons who have a helping tendency. Riches too stick like glue to those who would not help any one. Thus both poverty and virtue prove futile-the shameless ones! Wonder at this yourself! 267

The good ones ashamed of their wants, walk far away to beg, and live on what little they get. But the shameless evil ones will sit behind bolted doors inside their houses and enjoy a rich repas, tflowing with milk, buttermilk and viands in plenty. 268

When the crop with ripening ears is withering for want of water, the clouds with lightning-flashes, pour the rain uselessly into the sea. Likewise fools waste their wealth on the undeserving ones, not needing help. 269

A learned person lacking in discrimination is truly ignorant. But a person of discrimination is really learned, even if he has not studied anything. For a person who has no wants poverty is wealth The rich person who knows not bountifulness is a poor individual indeed. 270

IV. SUFFERING (unhappiness)

Chapter 28. — NON-GIVING (Miserliness)

Only when the food cooked is shared with others without any discrimination (like or dislike), according to one's state, it can be called eating. To the man who eats alone, behind the locked door-to that useless wretch-the door of heaven will ever remain, blocking his entry therein. 271

Those who, in however small a measure, according to their means, give in charity will gain renown. But those who hold that they *may* give in charity, only after they become rich, will be held in scorn by the people. 272

The very wealth left by the foolish miser, who dies without enjoying what he got or giving to ascetics, will ridicule him It may also laugh at him in pity. 273

The fair virgin of good birth, remaining unmarried, will, one day, be enjoyed by a stranger. Likewise, the wealth of a miser accumulated by self-denial and not giving to others, will in time be enjoyed by a stranger. 274

The people ignore the billowing sea, with its vast expanse of water, though near. and delight in the intermittent spring-water in a well. In the same way, some will prefer the enduring poverty of the good (and bounteous) ones to the great riches amassed by persons, who do not know the glory of virtue (and bounty). 275

The miser, holding it to be his alone, may, amass riches without spending anything. Well, I, a poor man, can boldly claim that wealth as mine! If it had been his, he should have enjoyed it himself and givsn to others also; but he had not done so If I had it, I would enjoy it and make others enjoy it too. Then, what is wrong in my claim? 276

The close-fisted rich man is subjeet to fear. The poor man is free from any fear-no anxiety about losing

his wealth—no need for conserving it by a close watch over spending or safe-guarding it by burying it! 277

The rich man has not the heart to give to any one-he has no desire to help even the close kin, who will be entitled to share in his property. If the rich man volunteers to give, his kin will not stand in the way. When a kinsman gives after the death of the rich man, the latter will not come to object to it. Well, in some families, good sense is lacking in everyone! 278

The cow will give its milk joyously to its calf; when a rich man likewise gives help to those that ask for it, it will be real bounty. But we see a cow beaten, kicked and by various ways forced to yield its milk to the person wanting it; it is base to get help from a giver, in such manner. 279

There is sorrow (pain) in seeking wealth and in safeguarding it. There is suffering if it is lost; lack of care in its preservation will also hurt greatly. So wealth is the cause of sorrow and pain, in all ways. 280

Chapter 29.—UTTER WANT

If an ascetic clad in a dirty saffron robe has a little property, he becomes influential with the people. But a person of noble birth, suffering in want, is despised as being even lower than a corpse. 281

Ghee is subtler than water; smoke is subtler than ghee. There may be a space inaccessible even to the

subtlest smoke, but those in want will penetrate it essily. 282

Oh Ruler of the land with forests where the parrots are driven away with stones! Bees, fair with many red spots do not go to the top of a high mountain, when the *kaandal* flower does not blossom there. In the same way, kinsfolk do not ever come to a poor person. 283

Crows crowd around a dead body to tear and devour it Likewise thousands of persons will humbly surround a rich person! But when he has lost his wealth and wanders in search of food, there will be none to enquire after his welfare! 284

Oh Ruler of the mountainous region where the flowing water-falls keep the rocks clean-washing away all dirt! If a person has no wealth, the glory of his family will be lost; his manliness also will be eclipsed; even his learning will be of no avail. 285

For persons who, residing in a place do not offer any help to those that come to them in great hunger, it would be better by far to go to another place and eke out a living by begging! 286

Oh lady with teeth pointed like jasmine buds! To persons in grievous want, all their virtues, keen intellect and other excellences lose their worth. 287

For a man who is ever concerned with his own welfare, without offering any aid to those who come to

him in want, it would be better to go to a distant land and eke out his livelihood by standing a-begging before the gates of many houses. 288

It may become the lot of some persons to lose all their wealth, and then with their once-bangled hands, to uproot some greens, cook it and eat it mirthlessly from their own palms without salt. 289

Oh, Ruler of the high mountainous region, cool wilh many waterfalls! The bees glowing with many red spots on their body, do not come to the branches of trees without blossoms. Likewise, kinsfolk will not cast even a look at the poor person. 290

Chapter30— HONOUR

The hearts of persons of honour will burn fiercely like a raging forest-fire when they behold others devoid of any virtue committing many improper acts, drunk with the pride of wealth. 291

A man of honour will not disclose his sad plight to another person wanting in nobility, even though his body shrivels to a skeleton due to utter want. But he would of himself go to the wise person, who cognises his state without being told and offers to relieve his sorrow. 292

We, poor persons, welcome our guests and taking them inside our homes, do them honour. But rich persons think that their home will be spoilt, if they take us-the poor-inside; so they make us stand outside and offer a little food. So, scorn the friendship with the rich!
293

Oh lady with tresses fragrant with musk! The glory of the man of honour spreads in this world apace; further, following in the wake of the great ones of old, it yields merit (*punya*) which will stand them in good stead, in the next world too! Know this well. 294

Good persons will not stoop to base acts, yielding sin for the next world and infamy in this world, when their lives are at stake. The sorrow of death lasts just an instant; but the sorrow of infamy will have to be borne throughout life. So, who will do base acts resulting in such sorrow? 295

In this world, rich persons will be held to be poor, if they are not bounteous. But those who will not stretch their hands before the rich, even in grievous poverty will be deemed to be lords indeed! 296

Oh lady, with eye-brows arched like a bow and eyes sharp like a lance! The lowly will be afraid of the misery of hunger. The middle class people will fear mortal suffering. The great ones will fear only scandal (infamy). 297

When rich persons look askance at one, saying that this is a good man, bounteous and poor, the hearts of noble persons will rags like the flame in the smithy's forge. 298

It is not shameful to keep quiet without offering help to those who have come to us for it. It is not also truly shameful when we show fear on the right occasion. But it is really shameful to keep secret the help rendered to us by a wealthy person, when we were in a lowly state. 299

It is said that a tiger even at the extremity of hunger will not eat the carcass of an animal slain by itself if, by chance, that body falls to its left side. In the same manner, great persons will forego even the delights of heaven, if they are to be had at the cost of honour. 300

Chapter 31—FEAR TO ASK FOR HELP (ALMS)

Wise men will not go for monetary help to those who, priding themselves as great, think and declare—"This poor man has become rich, only due to me. He is incapable of earning anything by his own efforts". 301

It is better by far to die without doing a base act, than to get the belly filled by doing it. This is because, in an instant-within the batting of an eye-lid-a dead man will be re-born with a new body. So, why lose irretrieveable honour? 302

When dire poverty strikes, it may be impossible to consider and refrain from asking for aid. Still, noble men will go for food, only to the house of a person who lovingly invites them to do so. 303

A noble person may lose the support of Providence and the grace of the Goddess of Prosperity as well. Even then, he will be furiously conscious of his glorious heritage; he will not therefore demean himself to revere with bent head, a base individual who has amassed riches through selfishness. 304

To live without asking for aid, even from good persons who show love and friendliness and give what they have is truly noble. The mind burns at the very thought of begging. Who knows how that mind will suffer, if forced to beg? 305

Let misery come and happiness go!—If thinking thus, the mind gets contented, poverty will vanish of itself! Then why pine, grow pale and stretch your hand for aid before another? 306

Oh Ruler of the region from whose mountains rush down rills bearing gold! In the world, persons are being born every day. Of these, only the rare individual who despises not a poor man will attain salvation, free from re-birth. 307

If with a faded body evidencing poverty, losing good sense and overwhelmed by folly, one approaches a rich man with a plea for alms and meets with a rebuff, will he not fall dead at the very place? 308

There is nothing wrong in a poor person seeking a rich man and serving him. But if that man of riches does not cognise the need by himself, should one ask for aid openly, forsaking all shame? It would be more joyous to continue in dire poverty! 309

When an acquaintance comes, help should be extended to him unsought by a friend. Else, it would turn to a constant reging flame in the mind of the visitor! 310

V - GENERAL

Chapter— 32—NATURE OF AN ASSEMBLY

One should enquire and learn good things from an assembly of wise persons. Without doing this, fools may utter senseless words and try to establish their own views. Before such persons, the wise will refrain from giving good counsel. 311

Some persons will put on a cloak of wisdom, uttering irrelevant words as they please; the wise will not speak anything before them. This is because the so-called learned man will stoop to besmirch the heredity of the wise men or challenge them to a fight, with effrontery. 312

Without realising the opponent's intellect and capacity to expound and not having the skill to put across clearly what he himself knows and not knowing the secret of defeating the opponent, many persons desirous of debate, come forward to speak at length and purposelessly, before an assembly. (Strange!). 313

The foolish person will, without learning from a preceptor, but by merely listening to the text which fellow-students repeat in order to learn it by rote, mug up the words and repeat them shamelessly before an assembly, thus betraying his ignorance! 314

There may be persons who do not know the real purport of anything, but intent on merely scoring a victory, rise up in anger and speak passionately in an assembly. If then, noble persons try to prove their superior skill in debate, they will meet with grievous mishap-their teeth, like the seeds of a water-gourd, will be knocked out and fall into their own palms! 315

Foolish persons will repeat like a parrot, texts without understanding the meaning and speak indecently, so as to hurt the feelings of others. Noble persons of renown will ignore such talk, mindful of the hurt they may cause to the feelings of the mothers concerned, 316

Money can purchase anything easily; like the shoulders of harlots, the common truths of *shastras* will be clearly available to all persons setting out to learn them. But the subtle inner truths will be elusive, like the hearts of fair women, which cannot be cognised. 317

Those who fill their houses with books, without understanding them, can never become true scholars. Only persons who study the books, understand their purport and expound them to others, will be considered real scholars. 318

Oh Ruler of the region bounded by mountains abounding in wild cows! The exposition of a text by a person who has not compared four different commentaries and made deep enquiry, will not be a true guide to the understanding of the text. 319

Persons deeply learned in the *shastras*, but not born of a noble family will not endure the blemishes in the speeches of others before an asembly. But persons of noble parentage and real scholarship, will ignore the erroneous talks of those not learned in the *shastras*. 320

VI ILL-WILL

Chapter 33 - FRAUDULENT SCHOLARS

Learned persons will accept as beneficial, instructions offered in compassion by dear ones. But a fool not realising the good in such words, will despise them, like the ladle that does not know the taste of the milk-pudding in a pot, though always stuck in it. 321

The fool will not even listen in patience to the whole -some counsel of good persons. How will the dog, bred in the love of a lowly person and used to feed on carcases, know the taste of a milk-pudding? 322

Though knowing in many ways that life may vanish in just an instant, there are fools-shameless in their nature, who do not do even the least good. Nothing is lost if they die! There is also no benefit by their living. 323

Life is of short duration; this cannot be helped. Even so, one may have to put up with scandals. So, in the brief span of life, one should associate with all others and live happily in unison. What is the use of creating ill-will towards all and living alone? 324

When a fool talks disparagingly of another before an assembly, if the person insulted keeps quiet, it is certain that the insulter will come to grief. It would be strange indeed, if this does not happen! 325

The person who before the onset of old age does not engage himself interestedly in righteous acts, will in his last days be the target of abuse by even a servant-maid- "get out of the house; take yourself elsewhere!" He will thus have to pine away in his own house. 326

Persons of little understanding will spend their lives in vain, being drowned in their wealth, not enjoying it themselves or giving it to the deserving or taking steps for welfare in the next birth; their intellect is blunted indeed! 327

Foolish persons who neglect in their youth to gather the food-store for the next birth, namely charitable bequests, considering that it can be attended to later, will in the end lose their power of speech having to make known their needs only by signs and getting foiled therein too ! 328

The man of little understanding thinks of doing charity, when he becomes a victim of hunger and disease. But when these two are relieved, he does not think of doing charity, even to a tiny extent. 329

Persons of little understanding, when they are strong in body to be able to do charitable acts, spend their lives without even thinking about charity. They behold directly their dearest kinsfolk being in the clutches of the Lord of Death; yet they learn no lesson from it! 330

Chapter 34-UTTER IGNORANCE

When death, the murderer, is waiting to take away life, the man caught in the snare of being remains happy. This is like a tortoise placed by a killer inside a pot of water, set to boil over an oven, gambolling in that water itself, 331

A person thinks that he might think of charitable acts, after all the needs of his family have been met. This is just like a man waiting on the sea-shore for the sound of the waves to be quietened, before he could bathe in the water. 332

If one has the five glorious attributes of learning, age, austerities, wealth and heritage and yet lacks the most

valuable knowledge about heaven, it would be like a milk-pudding without ghee-a vain life indeed! 333

A rock cannot understand the words of any one. Yet if affords facilities for the person approaching it to stand, sit or lie down. The rock is thus better in many ways than the base person, who is of no use to anybody. 334

Fools, for no purpose, will, in regard to good persons, accumulate evil words and fling them in anger, trying to expound them too. Else, the itch in their tongue will not be relieved! 335

Oh Ruler of the sea-shore where the *Punnai* flowers blossom in abundance! To attempt to make a person lacking in good-will, friendly, is like pricking a rock and getting pain thereby. 336

Even knowing full well that the ghee inside a pot is out of its reach, an ant will continue going around the pot. Likewise, ordinary people will ever be around a miserly rich person. 337

The fool does not go to the assembly of the wise; he does not also do acts of righteousness. He does not help the poor. He does not enjoy the company of a cultured wife. He does not also seek a life of renown. Even so, his life does not prove distasteful to him. The reason for this is a mystery! 338

A fool wlll spurn the good persons, who of their own accord, praise him. Friendship with such a fool will not be pleasing, even if the whole sea-girt world is to be the reward. 339

There is nobility only when a person praises the good qualities of another—learning, culture, noble birth and so on. Bnt a person indulging in self-praise will be despised by the people as being incurably mad. 340

Chapter 35-ACTS OF THE IGNOBLE ONES

A fowl will not cease to poke into rubbish, even when plenty of broken rice is available for it to peck at. In the same manner, an ignoble person will resort to some despicable act, even after learning the purport of scriptures in full from great men. 341

A base man will ignore the call of his friends "Come, let us go to the good ones, free from any blemish and learned in the scriptures" and take himself to sleep. He will find some worthless justification for this too! 342

Oh Ruler of the region abounding in rills! Good persons wlll remain unchanged in their nature, even when prosperity comes to them. But a base person's nature will changc completely with riches—he will be a new man indeed! 343

The great ones will make much of even a tiny help rendered by another. They will make a mountain of a mole—hill and feel happy! But an ungrateful person will ignore even the greatest help rendered to him 344

The dog which has been fed on good food from a gold cup, will be waiting to eat the leavings thrown in the street. In the same way, an ignoble person even when he gets many glorious things will try to do only the things which will bring discredit to him. 345

Even when they get wealth enough to rule the whole world, great persons will not cross the bounds of propriety. But the base person will deem himself to be the lord of heaven, when a little wealth accrues to him. 346

Even a shoe made of gold studded with diamonds, can serve only the purpose of being worn on the feet. Likewise, an ignoble person, even when rolling in wealth, should be deemed to be on the lowest level, with reference to his acts. 347

The characterities of base persons are: harsh words, cruelty, delight in the sorrows of others, frequent fits of anger, purposeless travel and despising of others. 348

Oh Ruler of the cool coastal region, abounding in honeyed blue lilies! The noble person wiil be loving towards a man who has chanced to come near him just for a day, like one of long aquaintance. But on the other hand, a base person will spurn even a man of long aquaintance. 349

A bull bred on tender grass will not beoome fit to draw a chariot. Just so, a base person getting great wealth will not rise in stature by his acts. 350

Chapter 36–BASENESS.

The wise ones will, in their youth, control their senses, preventing them from pursuing objects of pleasure and thus derive real joy. But the foolish ones will resort to evil deeds even in old age and suffer without attaining happiness. 351

The filth on the body of the frog is not wiped out, even though it is ever sunk in a tank full of water. Likewise, a person who has studied many good works will not be able to enquire and realise the truth, if he lacks common sense. 352

Oh Ruler of the mountainous Region! Even to praise a person for his good qualities behind his back., the tongue does not rise up in the case of many individuals. But a base person's tongue dares to publicise openly another's blemishes overlooking his good qualities. Of what material such a tongue is constituted, is a mystery! 353

Fair and chaste housewives do not know how to set off their feminine charms like harlots who resort to make-ups for increasing their appeal and find pleasure in freely mixing with men. Similar is the case with good and bad persons. 354

Base persons incited by others will stoop to anything. But they will not in any way help the great ones, who have service to fellowmen as their ideal. They will, however, rush to render help in many ways to those that do harm to them. 355

The hunter will ever remember the fertility of the mountain which is his abode. The tiller will remember the field full of crops that has given him his livelihood. Likewise, the great ones will ever remember the help rendered by others. But the base ones will remember only the chance insult offered to them by another. 356

Good persons will put up with a hundred evils done to them by another, remembering a single help received earlier. But base persons will forget even seven hundred good things done by another, remembering only a single harm done earlier. 357

Oh lady with eyes sharp like a sword! Even if it gets its teech richly adorned, a pig cannot have the fighting valour of a tusker. Likewise, what good the noble ones do even in poverty, will not be done by the base ones even in prosperity. 358

There have been many persons who hoped and declared that prosperity would come soon or late, only to get finally frustrated and destroyed like a lotus leaf in its own place. 359

The core of a green reed growing in the water does not get wet. In the same way, there are many persons living in the world with stony hearts, in which pity does not enter, even in great prosperity. 360

VII. MISCELLANEOUS

Chapter37-SUNDRY MORALS.

What if there are cloud-kissing towers, with adequate security therefor, and maidens adorned with jewels glowing like a lamp? The essential thing for them is loving nature and culture; lacking this, the house would be like a crematorium. 361

If women go astray even when guards with unsheathed swords stand around, we can conclude that such sweet

speaking ladies would have more often gone wrong than otherwise This is because there is a chance of mental aberration despite strict vigilance. 362

The wife who challenges her husband to strike her is verily death to him. The wife who does not enter the kitchen in the morning is like an incurable disease. She who eats without giving anything to the husband is a devil. These three classes of women are deadly foes to their husbands. 363

A person may have been counselled to give up the household life; he may have often heard also the beat of the death-drum; but without realising the truth, he would get married a second time and live in pleasure. The delusion of such a person is like that of one who throws down a stone on his own head. 364

It is best for one deliberately to live in asceticism. Next to it is the life of a householder with a cultured wife. But for a person to stand behind one who knows not his worth, for the sake of money alone is base indeed! 365

Noble persons spend their time studying good books. The average man enjoys life with the available resources. Those who pine in vain for more and more food and wealth and so get frustrated and angry, passing sleepless nights, are base men indeed! 366

The sprout of the paddy stalk planted in a field grows up and yields grain Oh Ruler of the region surrounded by such fields! A son inherits the wisdom of the father.

Likewise, we may cognise the worth of a basic material from the quality of its product. 367

The hereditary rich persons and men of good culture, live in the world, losing their status. Bastards and ignorant base men are esteemed on account of their wealth. Thus the world seems upside down like the stick (handle) of an umbrella. 368

Oh Ruler of the mountainous region with rills bearing gems! Even knowing the grief of a dear friend, a stony-hearted person has no mind to alleviate it. It is better by far for such persons to die by throwing themselves down from the top of a mountain, than to live on. 369

If deeply pondered, freshes in a river and the heart of a harlot will be found to be similar. When the rain abates, will there be flood? When gain diminishes, will there be love in harlots? 370

NALADIYAR

PART III

ON LOVE

I JOY AND SORROW

Chapter 38 – HARLOTS

If quietly considered, the 'love' of the harlots is just the same as the light of a lamp. When the ghee (or oil) diminishes, the glow of the lamp gets dim; likewise, when the gain or income lessens, the love of the harlots decreases. 371

Once the harlot, when receiving money, declared in false love-"If by some mischance we become poor, let us both fall down a hill!" But now when indeed poverty has struck and she is asked to fulfil her word she declines in brazen falsehood—"Alas I am now a paralytic, unable to walk!" 372

Even if the visitor be Lord Vishnu Himself, adored by the celestials, if He lacks money, the harlots, fair like tender shoots, will pay mock obeisance to Him and send Him away! 373

The love-less harlots with lily-blue eyes will reject in scorn the poor man, like poison. But though the visitor be one who makes a living, drawing the oil press, if he has money, the harlots will desire and welcome his company like tasty sugar! 374

The eel has the skill to appear in shape like a snake before the serpent coming to swallow it and like a fish before another fish. Likewise, harlots will suit their 'love' to the nature of their visitors. Only persons lacking in sense will desire to clasp their shoulders! 375

Once, when money was available, the harlot declared to her visitor—"We will be entwined like thread and gems or like two loving curlews". But today when he has become poor, she is like the battling horn of a ram-what a change! Oh mind, now tell me-will you still be with her or come back to me?" 376

Harlots will first be like a licking cow and delude a man to get his money. But when the need arises for some aid to the man, they will change to a bullock that falls to the ground to evade being harnessed to the plough. The person who believes the love of such harlots as true will surely be scorned by the public. 377

The nature of a harlot is to feign love, when the lover gives her money and to deceive him as soon as all the money is got. Good persons who wish to walk the path of righteousness will not let themselves be lured by her winsome breasts. 378

The will to harm will be latent, but outwardly, the words will appear trustworthy. Deluded by such words of a harlot with fair brows, many will hold her—"Ah, this woman is my own beloved". Let them do so! In truth, the harlots belong to none but themselves. 379

The fair-browed harlot will be thinking of one man, but she wlll act as though she loves another. A man should enquire deeply about this. But evil destiny does not permit him to realise the truth! 380

II Joy or Happiness

Chapter 39-CHASTE WOMEN

Only the fair-browed women firmly chaste like *Indrani*, who do not encourage even a whit the advances made by lustful strangers will be true helpmates to their husbands. 381

Even in a state of utter poverty, when drinking water has to be shared, she will not fail in her duty to gathering kinsfolk; she will remain cultured and soft-spoken. Only such women are fit for a household life. 382

The house is open to all the four quarters; it will also let in the rain water from the roof, to spread everywhere. Even with such a small house, the housewife wil! not fail in her duty to her husband and will thus earn the praise of the public. Only the house with such a chaste woman isworthy to be called a home. 383

The characteristics of a true wife are:—charming appearance, make-up according to the liking of the husband, fear (of wrong), helping kinsfolk, behaving with inner anxiety to delight the husband by exhibition of love or sulking, as the need may be, and sweet speech. 384

A housewife wonders:—"Though I have given myself to enjoyment with my husband many times, yet, shyness overcomes me on each new occasion. But the harlots who keep company with many men for the sake of money, behave passionately with the husbands of other women! What a mystery is this?" 385

The glory of modest housewives shines like the scripture learnt by a person of good intellect, the wealth iu the hands of a benevolent person, and the sword in the hands of a hero. 386

"A village boor knowing not the difference between red gram and black gram, bought the same measure of each for the same price! Likewise, my husband, not being able to discriminate between me and a, harlot, after cohabiting with a herlot, comes seeking me, with his soiled breast, even without bathing. (This is the portrayal by a betrayed housewife of her inconstant husband). 387

"Only the right side is important in the case of a drum the left side is not so regarded. We remain frustrated like the left side of a drum, separated from the husband. Oh, bard, do not come here mocking our husband and in vain enhance our unhappiness! Go back your way! If you like go to the harlot who is being used by my husband like the right side of the drum and speak to her mockingly about him". (This portrays a lady who will not suffer the ridicule of her inconstant husband even.) 388

"Once I could not bear even a female fly sitting on the body of my husband. But today, I patiently endure the sight of the breast of my husband soled with sandas paste of a harlot whom he had enjoyed!;' (This portrays the state of the mind of a housewife as expressed to her maid on the return of an erring husband). 389

"Oh Bard! Do not give me the false hope that my garlanded husband will return to me! I have become tasteless like the tip of the sugar-cane! Well, go and tell

your news to the horlot who is sweet to him like the middle part of the sugarcane" (This expresses the wrath of a betrayed housewife at the words of a bard). 390

Chapter-40 LOVE'S RELISH

Oh Ruler of the sea-coast cool with waves! When lovers are separated, the body compiexion will change. But if lovers are always together. enjoyment will lose its savour. So alternating union and separation is the best means for increasing the relish of love. (This portrays the thought of a lover who has rejoined his beloved, after separation for a time). 391

To the ear of the maiden who has not got a lover to embrace her joy!ully with his wide garlanded breast; the roar of clouds raining pell-mell all around, with flashing light, will sound like a death-knell! (This portrays the state of a lady whose lover has not returned to her in the rainy season, as promised). 392

The lady began to string a garland with select flowers in the evening. But in an instant, feeling the futility of the garland in the absence of her lover, she let it drop and gave way to sorrow. (This is the report given to a lover by the lady's maid to indicate the sorrowful state of the lady in separation). 393

"Will my beloved be feeling unhappy, recalling my lapse in ignoring her plea to stay, when lying down on the bed with her hand for a pillow, she recounted how, wiping the gathering tears from her eyes at the sight of

the setting sun, she had kept a tally of the days of her separation from me?" (This portrays the expression of a lover to his friend of the state of his beloved in separation). 394

The kingfisher (bird) mistook the eye of my beloved for a fish and pursued her to get it. But beholding the bow of her brow, it kept quiet"! (This is the statement of a lover to his friend, praising the beauty of the eyes of his beloved). 395

"My tender daughter with rosy lips and slender waist will feel hurt, unable to bear even the painting of her feet with red cotton-juice. Alas, how would her slim and tender feet have trodden the gravelled jungle, along with her lover! (This shows the state of mind of a nurse at the elopement of a maiden with her lover). 396

It was the quiet crimson evening twilight, when accountants rest from their day's labour. Then the maiden thinking of her absent lover, picked and threw away the garland worn by her and began to wipe out the sandal paste on her breasts. (A lady's maid cognising the lover hiding nearby, portrays the state of the lady, so as to fall in his ear!) 397

Oh, companion! You ask me whether I would be prepared to go with my lover to the forest on the morrow. Look, does not a man purchasing a horse know at once to ride it?" (This expresses a maiden's response to her anxious maid). 398

My daughter pressed me close with her pearl-necklace and pointed breasts. I did not understand the reason for it then. But now I feel that she wanted me to realise that she was going on a trip to the forest full of lions chasing the deer". (This portrays the state of a mother's mind, at the elopement of her daughter). 399

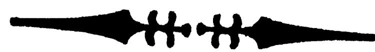
Oh maiden, with breasts pointed like buds! There is no point in my mother blaming the three-eyed Lord or Rahu the serpent. Only the wide path on whioh my lover set out to gain wealth is to be blamed". (This portrays a maiden's sorrow at the lover's separation, as told to her maid). 400

NĀLADIYĀR

THE END

நாலடியார்-தெளிவுரை

பொருளடக்கம்

நாலடியார்

அறத்துப்பால்

தெளிவுரை

I. துறவறவியல்

அதிகாரம்-1 நிலையற்ற செல்வம்

மனைவி அருகிலமர்ந்து அன்போடு அறுசுவையிலான உணவை வாயில் ஊட்ட, ஊட்டிய பலவகை உணவுப் பொருள்களுள் முதல் கவளத்தை மாத்திரம் உ களித்த செல்வச் சீமான்களும் ஒரு சமயம் வறுமைக்கு உள்ளாகி மாற்றான் வீட்டு வாயிலை அடைந்து கூழுக்காகப் படிகிடந்து பிச்சை எடுக்கும் நிலையை அடைகிறார்கள். இந்நிலையைக் கண்ட பிறகும் செல்வத்தை நிலையானதென எவ்வாறு சொல்ல முடியும்? 1

செல்வம் ஒருவனிடம் நிலைபெறாமல் வண்டிச்சக்கரம் போல் தலைகீழாய் மாறி மாறி ஓடிக் கொண்டிருக்கும். எனவே பெருஞ்செல்வம் கிட்டும் பொழுது உடனே எருமை மாடுகள் உழுது கிடைத்த உணவை உறவினர்களுடனும் விருந்தாளிகளுடனும் சேர்ந்து தானும் உண்டு களிக்க வேண்டும். 2

ஒளிமிக்க யானையின் பிடரிமேல் வெண்குடை நிழலின் கீழ் அமர்ந்து சதுரங்க சேனையுடன் வீதியிலே பவனி வந்த மன்னர்களுக்கும் தீவினையால் செல்வம் பறிபோகும் போது, பகைவர்கள் தம் மனைவியைக் கவர்ந்து செல்வதைக் கண்டு தலை குனிய வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. 3

வாழ்நாட்கள் கழிந்து கொண்டே போகின்றன. சினம் கொண்ட காலன் தொடர்ந்து வந்துகொண்டேயிருக் கிறான். உள்ள செல்வங்கள் யாவும் நிலையற்றவை என அறிந்து நிலையான தருமங்களை விரைவாகச் செய்ய முன் வர வேண்டும். 4

ஒரு பொருள் கிட்டிய பொழுது 'பிறகு பார்க்கலாம்' என எண்ணுமல் உடனே தானம் செய்ய வேண்டும். பட்சபாத மற்ற கொடிய எமன் பாசக்கயிற்றால் கட்டி முட்காட்டில் இழுத்துச் செல்லும் பொழுது தானம் செய்தவனை அத் தான புண்ணியம் அக்கொடிய பாதையிலிருந்து தப்பிக்கச் செய்துவிடும் 5

தலையெழுத்தை மீறி அதிக நாட்கள் உலகில் எவராலும் வாழவே முடியாது. சமயம் வரும்போது எமனுடைய பிடியிலிருந்து தப்பிப் பிழைக்கவும் இயலாது. சேர்த்து வைத்த செல்வம் கையில் இருக்குமாயின் உடனே தானம் செய்துவிடுங்கள். இறந்தவர்கள் வீட்டில் அடிக்கும் சாவுத் தப்பட்டையின் "தண், தண்" என்ற ஒலியை நாளைக்கே நீங்கள் உங்கள் வீட்டில் கேட்க நேரிடலாமன்றோ? 6

நாள்தோறும் தோன்றும் கதிரவனை, அளக்கும் கருவி யாகக் கொண்டு உங்கள் வாழ்நாளாகிய உணவை அளந்து எமன் தினந்தோறும் உண்டு வருகிறான். எனவே அளவற்ற தர்மங்களைச் செய்து மக்களிடம் அன்பு செலுத்துங்கள். இல்லையேல் நீங்கள் உலகில் மனிதராய்ப் பிறந்தும் பிறவா திருத்தலுக்கு ஒப்பாகக் கருதப்படும். 7

நம்மிடம் செல்வம் செழித்திருக்கிறது என்று மகிழ்ந்து வறுமையில் தமக்கு வரப்போகும் அவல நிலையை அற்ப புத்தி யுடையவர்கள் நினைத்துப் பார்க்க மாட்டார்கள். ஆனால் இரவில் மேகமூட்டத்தில் தோன்றி சில நொடி நேரமே நின்று பிறகு வந்த இடந்தெரியாமல் மறைந்து போகும் மின்னலைப் போல் அவர்கள் செல்வம் யாவும் அழிந்து விடும். 8

ஒருவன் தன்னிடமுள்ள செல்வத்தைத் தானும் அனுப விப்பதில்லை; மதிப்பையும் காப்பாற்றிக் கொள்வதில்லை, புகழையும் தேடிக் கொள்வதில்லை. ■

யும் தீர்ப்பதில்லை. பலன் எதிர்பாராமல் தானமும் செய்வதில்லை. அம்மனிதன் உள்ள செல்வத்தைப் பூட்டி வைத்து அடைகாத்து வருவான். ஐயோ, பாவம்! செல்வமிருந்தும் இவனைச் செல்வமற்றவனாகவே உலகம் எண்ணுமல்லவா? 9

வானளாவிய மலைகள் நிரம்பிய பாண்டிய நாட்டுத் தலைவனே! நல்ல உடை உடுக்காமல் நல்லுணவு அருந்தாமல் உழைத்தும் நல்ல தருமங்களைச் செய்யாமல் ஏழைகளுக்கு உதவாமல் பணத்தைச் சேர்த்து வைத்தும் மேன்மேலும் அதை ஈட்டுவதிலேயே சிலர் கவனம் செலுத்துகின்றனர். இவர்களுடைய செல்வத்தைத் தேனீக்களால் சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்து வைத்த தேனைப்போல் ஒருநாள் எவனோ ஒருவன் எடுத்துச் செல்வது திண்ணம். 10

அதிகாரம் 2. நிலையற்ற இளமைப் பருவம்

பிற்காலத்தில் வரும் முதுமையை எண்ணிப் பார்த்து இளமையிலேயே பற்றில்லாதிருப்பது விவேகிகளுக்கு அடையாளம். துன்பமயமான நிலையற்ற இளம் வயதிலே இன்பம் காணும் புல்லறிவாளர்கள் ஒருநாள் நிச்சயம் நடந்து செல்ல முடியாமல் ஊன்றுகோலை ஏந்தித் துன்பத்திற்குள்ளாவது 'ச்சயம். 11

இளமையைப் பெரிதென நினைத்து அன்று இன்பங்களை அனுபவித்தாயே, இன்றுமுதுமையில் அதனால் என்ன சுகங் கண்டாய்? நண்பர்களுடனுள்ள உறவு அற்றுப் போயிற்று. பெண்களுக்கும் உன்னிடம் அன்பு குறைந்துவிட்டது. சுற்றத்தாரின் பாசமும் பறி போயிற்று. இதுதான் அன்று நீ கண்ட இன்பத்தின் விளைவு. கடலில் மூழ்கித் தத்தளிக்கின்ற படகில் உள்ளவனின் பரிதாப நிலைதான் இன்று உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. 12

கையில் கோலேந்தி, பேச்சிலே தெளிவு குன்றி, பற்கள் விழுந்து, நடை தளர்ந்து பலர் பார்த்துப் பழிக்கும் நிலையிலும் புவியில் காம இன்பத்தை நுகர்வதிலேயே நாட்டங்கொண்ட மனிதன், முக்தி மார்க்கத்திலே எங்கு கவனம் செலுத்தப் போகிருன்? 13

ஒருத்தி இளமையில் கட்டழகியாய் இருந்த போது அவளிடம் மனிதன் மனதைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் காதல் கொள்கிருன். அவளே உடல் கூனி இளைத்து தலை ஆட, கோலூன்றி ஆடி விழுந்து மரண வேதனைப்படும் நிலையில் இன்று காட்சி தருகிருள். 14

என் தாய் என்னை ஈன்று இப்புவியில் வைத்து விட்டு தனக்கொரு தாயைத் தேடிக்கொண்டு அவள் வயிற்றிலே சென்று புகுந்தாள். அவள் தாயும் அவ்வாறே தன் தாயின் வயிற்றை அடைந்தாள். எனவே உலகமக்கள் யாவரும் தனக்கென ஒரு தாயைத் தேடிக்கொண்டு போய் அவள் வாயிலாக மறுபடியும் புவியில் பிறப்பது தொன்று தொட்டு இருந்து வரும் நியதியாகும். 15

ஒரு கையில் வேலையும், மற்ருெரு கையில் தளிர்கள் இடையிடையே கட்டப்பட்ட பூமாலையும் கொண்டு பலியிடு மிடத்தில் ஆவேசங்கொண்டு பூசாரி தெய்வக் கூத்தாடும் போது அங்கு பலியிடுவதற்காகக் கட்டப்பட்டு இறக்கும் தறுவாயிலுள்ள ஆடு, அம் மாலையிள்ள தளிர்களை உண்டு களிப்பதும், அறிவில்லாத மனிதன் இளமை இன்பம் கண்டு களிப்பதும் ஒருவகையைச் சார்ந்ததே. ஆனல் பகுத்தறிவாளன் நிலையில்லாத இவ்விளமை இன்பத்தைக் கண்டு ஒரு போதும் ஏமாறமாட்டான். 16

வேலொத்த கூரிய பார்வையுடையாள் இவள் என்று இளமையில் அதிகம் புகழ வேண்டாம். குளிர்ந்த சோலையில் பழங் குலுங்கக் காட்சி தரும் அதே மரங்கள்

யும் தீர்ப்பதில்லை. பலன் எதிர்பாராமல் தானமும் செய்வதில்லை. அம்மனிதன் உள்ள செல்வத்தைப் பூட்டி வைத்து அடைகாத்து வருவான். ஐயோ, பாவம்! செல்வமிருந்தும் இவனைச் செல்வமற்றவனாகவே உலகம் எண்ணுமல்லவா? 9

வானளாவிய மலைகள் நிரம்பிய பாண்டிய நாட்டுத் தலைவனே! நல்ல உடை உடுக்காமல் நல்லுணவு அருந்தாமல் உழைத்தும் நல்ல தருமங்களைச் செய்யாமல் ஏழைகளுக்கு உதவாமல் பணத்தைச் சேர்த்து வைத்தும் மேன்மேலும் அதை ஈட்டுவதிலேயே சிலர் கவனம் செலுத்துகின்றனர். இவர்களுடைய செல்வத்தைத் தேனீக்களால் சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்து வைத்த தேனைப்போல் ஒருநாள் எவனோ ஒருவன் எடுத்துச் செல்வது திண்ணம். 10

அதிகாரம் 2. நிலையற்ற இளமைப் பருவம்

பிற்காலத்தில் வரும் முதுமையை எண்ணிப் பார்த்து இளமையிலேயே பற்றில்லாதிருப்பது விவேகிகளுக்கு அடையாளம். துன்பமயமான நிலையற்ற இளம் வயதிலே இன்பம் காணும் புல்லறிவாளர்கள் ஒருநாள் நிச்சயம் நடந்து செல்ல முடியாமல் ஊன்றுகோலை ஏந்தித் துன்பத்திற்குள்ளாவது சசயம். 11

இளமையைப் பெரிதென நினைத்து அன்று இன்பங்களை அனுபவித்தாயே, இன்றுமுதுமையில் அதனால் என்ன சுகங் கண்டாய்? நண்பர்களுடனுள்ள உறவு அற்றுப் போயிற்று. பெண்களுக்கும் உன்னிடம் அன்பு குறைந்துவிட்டது. சுற்றத்தாரின் பாசமும் பறி போயிற்று. இதுதான் அன்று நீ கண்ட இன்பத்தின் விளைவு. கடலில் மூழ்கித் தத்தளிக்கின்ற படகில் உள்ளவனின் பரிதாப நிலைதான் இன்று உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. 12

கையில் கோலேந்தி, பேச்சிலே தெளிவு குன்றி, பற்கள் விழுந்து, நடை தளர்ந்து பலர் பார்த்துப் பழிக்கும் நிலையிலும் புவியில் காம இன்பத்தை நுகர்வதிலேயே நாட்டங் கொண்ட மனிதன், முக்தி மார்க்கத்திலே எங்கு கவனம் செலுத்தப் போகிறான்? 13

ஒருத்தி இளமையில் கட்டழகியாய் இருந்த போது அவளிடம் மனிதன் மனதைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் காதல் கொள்கிறான். அவளே உடல் கூனி இளைத்து தலை ஆட, கோலூன்றி ஆடி விழுந்து மரண வேதனைப்படும் நிலையில் இன்று காட்சி தருகிறாள். 14

என் தாய் என்னை ஈன்று இப்புவியில் வைத்து விட்டு தனக்கொரு தாயைத் தேடிக்கொண்டு அவள் வயிற்றிலே சென்று புகுந்தாள். அவள் தாயும் அவ்வாறே தன் தாயின் வயிற்றை அடைந்தாள். எனவே உலகமக்கள் யாவரும் தனக்கென ஒரு தாயைத் தேடிக்கொண்டு போய் அவள் வாயிலாக மறுபடியும் புவியில் பிறப்பது தொன்று தொட்டு இருந்து வரும் நியதியாகும். 15

ஒரு கையில் வேலையும், மற்றொரு கையில் தளிர்கள் இடையிடையே கட்டப்பட்ட பூமாலையும் கொண்டு பலியிடுமிடத்தில் ஆவேசங்கொண்டு பூசாரி தெய்வக் கூத்தாடும் போது அங்கு பலியிடுவதற்காகக் கட்டப்பட்டு இறக்கும் தறுவாயிலுள்ள ஆடு, அம் மாலையிலுள்ள தளிர்களை உண்டு களிப்பதும், அறிவில்லாத மனிதன் இளமை இன்பம் கண்டு களிப்பதும் ஒருவகையைச் சார்ந்ததே. ஆனால் பகுத்தறிவாளன் நிலையில்லாத இவ்விளமை இன்பத்தைக் கண்டு ஒரு போதும் ஏமாறமாட்டான். 16

வேலொத்த கூரிய பார்வையுடையாள் இவள் என்று இளமையில் அதிகம் புகழ வேண்டாம். குளிர்ந்த சோலையில் பழங் குலுங்கக் காட்சி தரும் அதே மரங்கள்

ஒரு சமயம் பழங்கள் உதிர்ந்து பட்டுப் போவது போல் இவளுடைய இளமையும் அழியக் கூடியதே. பிறகு உடல் கூனி கைத் தடியைக் கண்ணுக்குப் பதிலாகப் பயன்படுத்தி நடக்க வேண்டிய நிலை இவளுக்கு ஏற்படுவது உறுதி. 17

வயது எத்தனை கழிந்தன? பற்கள் வலுவாய் கின்றனவா? இரண்டு வேளையும் உணவு அருந்துகிறீர்களா? என்ற கேள்விகள் முறையே ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் உதிக்கின்றன. இப்படிக் கேள்விக்குறியாய் நின்ற, நிலையற்ற இளமையை அறிவாளிகள் ஒரு போதும் மதிக்க மாட்டார்கள். 18

பேய்க் காற்றால் மரத்திலுள்ள பழங்களோடு பிஞ்சும் காய்களும் சேர்ந்து உதிர்வதே போல் இளமையிலேயும் மரணம் ஏற்படும் வாய்ப்புண்டு. எனவே பிறகு என்று எண்ணாமல் கையில் பொருள் கிடைக்கும் போது கஞ்சத் தனமின்றி, வருவதை நினைத்து தர்ம காரியங்களைச் செய்து முடியுங்கள். 19

ஆயுள் தீர்ந்து போன மனிதன் எங்கு எப்போது கிடைப் பான் என உலகெங்கும் தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கிறான் காலன். அவன் உங்களிடமும், வரக்கூடும் வயிற்றிலுள்ள பிள்ளை அரை குறையாய் வளரும் போது கருப்பச் சிதைவு செய்து தாயையும் கதறச் செய்து கவர்ந்து செல்லும் கயவன் காலன் என்பதை நன்கு தெளிவாய் நினைவில் வைத்துக் கொள்வது நலம். 20

அதிகாரம் நிலையற்ற உடல்

மலையுச்சியில் முளைத்த பூரண சந்திரன் போல் பட்டத்து யானை மேல் அமர்ந்து வெண்குடை தலைமேல் விரிந்து நிற்க பவனி வந்த அரசர்களும் இப்புவியில் மரண

மெய்தினர் எனப் பலர் ஏளனமாய்ச் சொல்லத்தான் கேட்டிருக்கிறோம். ஆனால் அம்மரணப் பிடியிலிருந்து தப்பி நிலைத்து நின்ற ஒருவனைப் பற்றியும் நாம்இதுவரை கேட்டது இல்லை. 21

தலைவிதிப்படி நீ வாழ வேண்டிக் குறித்த நாட்கள், முறைப்படி நடந்து வரும் சூரியோதயத்தின் வாயிலாகக் கழிந்து கொண்டே போகின்றன. எனவே அவை கடந்து போகும் முன்பாகப் பிறருக்குத் தானம் செய்யுங்கள். தலை விதியை மீறி ஒருநாள் கூட அதிகமாக உலகில் எவரும் வாழ்ந்து கேட்டதில்லை. 22

முற்பகலில் ஒருவனுடைய திருமணத்திலே சபை அதிரும்படி ஒலித்த மங்கல வாத்யம் அன்றே அதே வீட்டில் பிற்பகலில் அவனுக்குச் சாவுத் தப்பட்டையாய் மாறி ஒலிப்பதை உலகில் நன்கறிந்த விவேகிகள், தம் மனதை நற்கதிக்குச் சாதனமான துறவறவழியிலேயே செலுத்துவார்கள். 23

இறந்த வீட்டிலே பிணத்தின் அருகில் சென்று ஒரு முறை சாவுத் தப்பட்டையை அடிப்பார்கள். சற்று நின்று இரண்டாவது முறையாக அடித்து ஓய்ந்த பிறகு மூன்றாவது முறை அதை அடிக்கும் போது, இன்று இறந்தவர்களை பிறகு ஒருக்கால் இறக்கப் போகிறவர்கள் துணியால் மூடித் தோளில் ஏந்தி நெருப்புச் சட்டியைத் தாங்கி எரிக்கச் சுடு காடு கிளம்புவர். இந் நிகழ்ச்சியைப் பார்த்தாலே உண்மை நன்கு புரியும். 24

உறவினர்கள் ஓவென வாய்விட்டு அலற, பிணத்தைச் சுமந்து சுடுகாட்டுக்குச் செல்பவர்களைப் பார்த்து காயத்தின் நிலையின்மையை அனைவரும் ஒரு சமயம் உணர்கிறார்கள். மற்றொரு சமயம் இதற்கு மாறாக மணம் செய்து கொண்டு அதில் இன்பம் உண்டென்று புல்லறிவாளர்கள் மயங்குவர்.

"டொண், டொண்" என்று சாவு வீட்டில் அடிக்கும் தப்பட்டை, மயங்கிய அவர்களுக்கு நிலையற்ற உடலின் தன்மையை உணர்த்துவது போல் அமைந்துள்ளது. 25

உயிரென்னும் கூத்தாடி, உடலென்னும் தோற்பைக்குள் புகுந்து பல காரியங்களைச் செய்து பல நன்மைகளை அடையச் செய்கிறான். அவன் அதை விட்டு வெளியேறிய பிறகு உயிரற்ற உடலைக் கயிற்றால் கட்டி இழுத்தாவது செல்லட்டும்; அதை நன்கு நீராட்டி அழகாய் அடக்கமாவது செய்யட்டும். கண்ட இடத்தில் தூக்கியாவது எறியட்டும். பலர் கண்டாவது பழிக்கட்டும். எதைச் செய்தாலென்ன? உயிரற்ற கட்டைக்கு என்னதான் தெரியப் போகிறது? 26

நீர்க்குமிழி போல் உடல் அடிக்கடி அழியும் தன்மை வாய்ந்தது. இந்த உண்மையை நன்கு உணர்ந்தால் பிறவி மயக்கம் சுலபமாய் நீங்கி விடும். ஆனால் இவ்வுண்மை அறிந்து மயக்கம் தீர்ந்த ஞானிகளைப் போன்ற பலரை இவ்வுலகில் காண்பதரிது. 27

மலைமேல் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் மேகங்கள் முதலில் நம் கண்ணுக்கு அகப்பட்டு மறுகணமே மறைந்து விடுவது இயல்பு. அது போல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே உடலும் உயிர் நீங்கி மறையும் தன்மை பெற்றிருப்பதால் பூர்வ புண்ணியத்தின் பயனாய் உடலில் சக்தியிருக்கும் போதே அவ்வுடலைக் கொண்டு பெறுதற்கரிய நற்கதியைப் பெற முயல வேண்டும். 28

ஒருவன் நின்றுகொண்டிப்பதை இப்போதுதான் பார்த்தேன். உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பதையும் கண்டேன். படுத்துறங்குவதையும் பார்த்தேன். மறுகணமே அவன் உறவினர்களைத் துயரத்தில் ஆழ்த்தி விட்டு இறந்து விட்டான் என உலகில் பலர் சொல்லக் கேட்டேன். ஆகவே இதனால் புல்லின் மேல் படிந்த பனி போல் உடல் நிலையற்றதென்

பதை நன்குணர்ந்து தரும காரியத்தை அனைவரும் செய்ய வேண்டும். 29

பறவைகள் மரங்களில் கட்டியுள்ள கூடுகளை விட்டு விட்டு சொல்லிக் கொள்ளாமலேயே வெகு தூரம் ஆகாயத்தில் பறந்து செல்வது இயல்பு. அது போல் மானிடர்கள் யாரையும் கேட்காமல் வலிய, தாகைவே வந்து ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்து சிறிது காலம் வாழ்ந்து தம் உடல்களைக் களைந்து உறவினரிடம் வைத்து விட்டு சொல்லிக் கொள்ளாமலேயே இறந்து மறைந்து விடுகிறுர்கள். 30

அதிகாரம் 4. தருமத்தின் சிறப்பு

முற்பிறவியில் தருமம் செய்து அடுத்த பிறவியில் அதைச் செய்யாதவர் மறுபிறப்பில் வறுமைக்குள்ளாவார்கள். அதன் பயனுய் சீமான்களின் மாட மாளிகைகளை அண்ணுந்து பார்த்துப் பிச்சையெடுக்க அவரில்லம் புக, காவலர்களால் விரட்டப்பட்டு வீட்டு வாசலில் நின்று வருந்துவார்கள். 31

ஓ அற்பமனமே! "பொருளாசையால் ஏராளமாகப் பொருளீட்ட வேண்டும்; யாசகர்களுக்கு அதிகம் தானம் செய்து அதை இழந்து விடக் கூடாது" என்று எண்ணி ஓயாமல் முயன்று அலைந்து திரிந்து செல்வத்தைச் சேர்த்து வைத்து வாழும் உனக்கு அலைவதிலேயே உன் வாழ் நாட்களில் பாதி கழிந்து விடுகின்றன. பிறகு நல்லறம் செய்ய நேரமெங்கே! சொல். 32

முற்பிறவியில் செய்த தீவினைப் பயனுய் துன்பம் நேரும் போது அவ்வுண்மையை உணராமல் பெருமூச்சு விடுவது அறிவிலிகள் இயல்பு. துயரம் நேரும் போது அது வினைப் பயன் என உணர்ந்தவர்களை வாழ்க்கைத் துயரம் ஒரு போதும் தீண்டுவதில்லை. 33

கரும்பு, தன்னை ஆலையில் போட்டுப் பிழிகின்றவனுக்குச் சாற்றை அளித்துவிட்டுச் சக்கையாகி அழியும். அது போல் மறுமைக்குத் தேவையான தருமபலனைச் செய்து விட்டு உடல் அழியட்டும். அதாவது, கிடைத்தற்கரிய மனித உடல் கிடைத்தவுடன் மனிதன் அதன் மூலம் மறுமைக்குத் தேவையான தருமத்தை அதிகம் செய்து சேமித்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். 34

கரும்பை ஆலையில் போட்டு ஆட்டி அதன் மூலம் வெல்லத்தைப் பெற்ற பிறகு பயனற்ற சக்கையை நெருப்பி லிட்டு எரிப்பதைக் கண்டு எவனும் வருந்துவதில்லை. அதே போல் விரதம் முதலியவற்றால் உடலை வருத்தி, தரும காரியங் களைச் செய்து சேகரித்து வைத்த பிறகு காலன் உயிரை எடுத்துச் செல்லும் போது பயனற்ற உடலின் அழிவைக் க எவனும் வருந்துவதில்லை. 35

காலன் நம் உயிரை உண்பதற்கு இன்று வருவானோ அன்று வருவானோ என்றுதான் வருவானோ என்றெல்லாம் ஐயங்கொள்ள வேண்டாம். எக்கணமும் நம் உயிரைப் பறிக்க அவன் பின்புறம் என்றும் நின்று கொண்டிருக்கிறான் என எண்ணுங்கள். பாவ காரியங்களைச் செய்யாமலிருங்கள். பெரியோர்கள் நூல்களில் கூறிய நல்ல காரியங்களை முடிந்த வரை செய்ய முயலுங்கள். 36

மானிடப்பிறவியில் இங்கு எத்தனையோ நன்மைகள் கிடைக்கின்றது என்பது ஆராய்ந்து பார்த்தால் நன்கு தெரி கிறது. அதற்காக இங்கு உடலை வளர்ப்பதிலேயே மனிதன் காலம் முழுவதையும் வீணடிக்கக்கூடாது. இவ்வுடலை வைத்து மேலுலக இன்பத்தைப் பெறத் தேவையான தருமத்தைச் செய்வதிலேயே கருத்துச் செலுத்த வேண்டும். 37

ஆலவிதை, பார்க்க மிகச் சிறியதாயினும் ஓங்கி வளர்ந்து பரவலாக நாற்புறமும் நிழலைத் தருவது போல் தானமாகக்

கொடுக்கப்படும் பொருள் அளவில் சிறியதாயினும் அது நல்லவனை அடைந்தால் அதிகமாக பலனைத் தரும். 38

தினந்தோறும் பொழுது கழிந்து கொண்டே போகிறது. அத்துடன் சேர்ந்து பின்னிப் பிணைந்திருக்கும் நம் வாழ் நாட்களும் அதோடு கழிந்து கொண்டே போகின்றன. இவ் வுண்மையை மக்கள் அறிவதில்லை. இந்நிலையைக் கண் கூடாகப் பார்த்தும் அறம் செய்ய முன்வருவதில்லை. மாருக நாள்தோறும் தொடர்ந்து வாழ்நாட்கள் கடந்து செல் கின்றன என எண்ணி மகிழ்கிருர்கள். 39

மிக மட்டமான தொழில் செய்து அதனுல் அழியக் கூடிய உடலை வளர்க்கிருர்கள். அப்படி வளர்க்கப்பட்ட உடலும் பலம் குன்ருமல் வெகுகாலம் நிலைத்து நிற்பதைப் பார்த்திருக்கிரும். அப்படியிருக்க மனிதனுக்கு அணிகல மாய் அமைந்த மானத்தை விட்டு பிச்சையெடுத்தாகிலும் ஏன் நிலையான உயிரைக் காப்பாற்றக்கூடாது? எப்படியாகி லும் உயிர் வாழ்ந்தால் தானே நல்லறங்களைச் செய்து அடைய முடியும். 40

அதிகாரம் 5 தூய்மையின்மை

.லில் ஈயின் சிறகளவு சிறியதோர் தோல் அறுபட்டுப் புண்பட்ட பகுதியைக் குத்தித் தின்பதற்கு ஓடி வரும் காக்கைகளை, கோலெடுத்து ஓட்டவேண்டி வரும். இப்படி மிக மட்டமான உடலின் தன்மையை உணராத பெரியோர் கள் கூட ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து அழகும் ஒளியும் இளமை யும் நற்குணமும் பொருந்தியவளே ! என்றெல்லாம் வாய் விட்டுப் புகழ்கிருர்கள். 41

தோலென்னும் போர்வையால் மறைக்கப்பட்ட லில் மலத்தை வெளியேற்றும் நவத்துவாரங்கள் பொருந்தப்

பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் மலத்தால் அழுக்குடைய தாகக் காணப்படும் மலக்குழிகளைக் கொண்ட இவ்வுடலைத் துணிகளால் மறைத்து அங்கு அழகைக் காணுமல் அழகிய பையின் உட்புறத்தை ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். அப்போது உள்ளே கிடக்கும் அசுத்தங்கள் நன்கு புலனுகும். 42

உணவருந்திக் கொண்டிருந்தால்தான் உடல் நிலைத்து நிற்கும் என்பதை அறிஞர்கள் நன்கு அறிந்து, இதை வெறுத்துத் தள்ளி விட்டார்கள். இப்படி வெறுக்கப்பட்ட சோற்ருலடித்த சுவராகிய உடலின் துர்நாற்றத்தை கற்பூரம், வால் மிளகு, ஜாதிக்காய் இவைகளை மென்ருே கூந்தலைப் பூவால் அலங்கரித்தோ ஒருக்காலும் போக்கிவிட முடியாது. 43

நுங்கைத் தோண்டி எடுத்த பனங்காய் போல் நீரைக் குத்தியெடுத்த பிறகு கண்கள் பள்ளம் விழுந்து காணப்படும். இவ்வுண்மையை யான் நன்கறிவேன். இவ்விதக் கண்களைப் பார்த்து "இவை கூரிய வேலை ஒத்தவை, கயல் மீன்களைப் போன்றவை, நீலோத்பலத்தை ஒத்தவை" என்றெல்லாம் புல்லறிவாளர்கள் சொல்லுவதைக் கேட்டு மனம் மாறி, யான் பற்றிய துறவறப் பாதையில் இருந்து ஒரு போதும் விலகிச் செல்ல மாட்டேன். 44

முல்லை மொட்டையும், முத்தையும் ஒத்த பல்லுடை யாளெனப் பெண்ணைப் பார்த்துக் கல்லாதவர்கள் கற்பனை செய்கிருர்கள். அதே பெண் இறந்த பிறகு அவளுடைய பற்களாகிய நரம்புகள் ஊர் வெளியேயுள்ள சுடுகாட்டில் பலர் பார்க்கும்படி சிதறிக் கிடப்பதை யான் பார்த்திருக் கிறேன். எனவே பெண்ணைப் புகழ்வோரின் பேச்சால் மனம் தளர்ந்து ஒருபோதும் நான் கைக் கொண்ட துறவறத்தைக் கைவிடமாட்டேன். 45

குடல், கொழுப்பு, இரத்தம்; எலும்பு வரிசையாயுள்ள நரம்புகள் இவற்றின் மேல் போர்த்த தோல், எலும்பு நரம்புகளுக்கிடையேயுள்ள சதை, இவைகளின் கூட்டம் தான் ஒரு பெண்ணின் உடலாகும். மாலை அணிந்த மங்கை யின் உருவத்தை மேற்கூறிய எந்தப்பகுதியிலே வைத்துப் பார்ப்பது பொருந்தும்? 46

நவத்துவாரங்கள் மலத்தை எப்போதும் வெளியேற்றிக் கொண்டே இருக்கும். வெறுக்கத்தக்க இவ்வித ஒன்பது ஓட்டைகளால் அமைந்தது பெண்களின் உடலென்னும் ஓட்டைப்பானை. அழகிய தோலால் போர்த்தப்பட்ட அப் பானையின் பளபளப்பிலே மயங்கி அறிவற்றவர்கள், பெரிய தோள்களை உடையவளே! வளையணிந்தவளே! என்று சொல்லிப் போற்றுகிறார்கள். 47

இழிவான உடலின் தன்மையை உணராமல் சந்தனம், பூ இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட உடலைக் கண்டு சிலர் மயங்குகிறார்கள். அச்சாணிமுறிந்த வண்டிபோல் உயிரி ழந்த உடலைக் கழுகுகள் ஆணும், பெண்ணுமாக வந்து இழுத்துக் குத்தித் தின்பதை இவர்கள் கண்டிருந்தால் இப்படிப் புகழ்ந்து பேசியிருக்க மாட்டார்கள். 48

சுடுகாட்டிலே பிணத்தின் தலைகள் உருண்டு கிடக்கும். அதிலே ஆழமான கண்களின் தோற்றம் பார்ப்பவர்களுக்கு அச்சத்தை அளிக்கும். "உங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங் கள், துறவற வழியிலே செல்லுங்கள். இவ்வுடலின் நிலை இவ்வளவு தான்" என்று மக்களைப் பார்த்துச் சொல்வது போல் அமைந்துள்ளது இம்மயானக் காட்சி. 49

இடுகாட்டில் கிடக்கும் இறந்தவர்களின் பயங்கரமான பெண் தலைகளின் தோற்றம், உலக இன்பத்தில் மிதந்து கிடப்பவர்களின் களிப்பை அகற்றி விடும். களிப்பை விட் டொழித்த அவர்கள் அத்தலைகளைக் கண்டு உடலின் நிலை

இவ்வளவுதான் என்று உணர்ந்து தங்கள் உடலை ஒரு பொருளாகவே மதிக்க மாட்டார்கள். 50

அதிகாரம் 6. பற்றற்ற நிலை

விளக்கேற்றி வைத்த இடத்தில் முன்பு அங்கு இருந்த இருள் தானுக விலகிவிடுவது போல் தவத்திற்கு எதிரில் பாவம் நில்லாது விளக்கு எரிய மூலப்பொருளான நெய் நீர்ந்தவுடன் இருள் வந்து சேர்வது போல் துறவறமாகிய புண்ணியத்திற்கு எதிரில் பாவம் நிலைத்து நிற்காது. 51

செல்வம் நிலையற்றது. பிணி, கிழத்தன்மை, மரணம் போன்றவைகளால் உடல் பாதிக்கப்படும் என்பதை நன்கறிந்து மேலோர்கள் துறவறத்தைக் கைக் கொள்வர். முடிவு காண முடியாத இலக்கண நூல்கள், கணித சாஸ்திரம் இவைகளைப் படித்து உருப்போட்டுக் கொண்டிருக்கும் பைத்தியக்காரர்களைப் போன்ற அறிவற்றவனை உலகில் காண்பதரிது. 52

குடும்ப வாழ்க்கை, இளமை, அழகு, வளர்ச்சி, சொல், செல்வச் செழிப்பு, வலிமை ஆகியவற்றின் நிலையில்லாத் தன்மையை நன்கு ஆராய்ந்து உணர்ந்து, உயர்ந்தவர்கள் காலங்கடத்தாமல் நற்கதி பெற எண்ணி இவற்றிலே பற்றை அறுத்துக் கொள்வார்கள். 53

)வ்வாழ்வில் துன்பங்கள் பல நிறைந்திருந்தும் அதில் ஒரு நாளையச் சிற்றின்பத்திற்காக நல்லறிவு இல்லாதவர் நாடிச் செல்கின்றனர். அறிவும், அடக்கம் கொண்ட நல்லோர்கள், இல்லற இன்பத்தின் நிலையின்மை, அதனுல் வரும் துன்பம் ஆகியவற்றை நன்கு ஆராய்ந்து இல்வாழ்க்கையை அறவே விட்டு விடுவார்கள். 54

தைரியமாய் என்னோடு கூடி ஆராயாமல் புலன்களை நோக்கி ஓடுகின்ற மனமே! நல்ல காரியம் செய்யாமலேயே இளம் பருவம் கழிந்து விட்டது. பிணியும் முதுமைப் பருவமும் இப்போது நம்மை வந்து சேர்ந்து விட்டன. இனியாகிலும் நாம் நற்கதி பெறத் துறவற வழியைப் பின்பற்ற மாட்டாயோ? 55

நற்பண்பும், புத்திர பாக்கியமும் இல்லாத மனைவியை மணந்த பிறகு கணவன் கைவிடுவது தவறு. இல்வாழ்விலே துன்பம் நிறைந்து இருக்கும். எனவே சாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்த பெரியோர்கள் துறவற வழியில் சென்று திருமணம் செய்து கொள்வதை விட்டொழிக்கும் விதத்தைக் கூறினார்கள். 56

பெரு முயற்சியோடு நாம் எடுத்துக் கொண்ட விரதங்களை நிறைவேற்ற முயலும் போது பல துன்பங்கள் குறுக்கிட்டு அது நிறைவேறாமல் தடைப்படலாம். ஆனால் அப்பொழுது வந்த துயரங்களை உதறித் தள்ளி விரதங்களை வெற்றி கரமாக நிறைவேற்றுவதில் உறுதி வேண்டும். அவ்வித உறுதி பெற்றவர்களே தாமேற்ற துறவறத்தைக் காக்க உடையவர் ஆவர். 57

ஒரு குற்றமும் செய்யாத நம்மை ஒருவன் நிந்தித்துப் பேசினால் முதலில் அவனை மன்னித்து விடவேண்டும். இரண்டாவதாக நம்மை நிந்தித்ததின் பயனாய் அவன் எங்கு தீய நகரத்திற்குச் சென்று விடுவானோ என்று வருந்தவும் வேண்டும். இதுவே துறவிகளின் நற்பண்பாகும். 58

உடல், மூக்கு, காது, கண், வாய் என்ற ஐம்புலன்களின் வழியாக உண்டாகும் ஆசையால் மனம் கெடாதபடி அதைக் காத்துத் துறவற வழியிலே மனதை அசையாமல் நிறுத்தி வைக்கும் உறுதி படைத்தவன் முக்தி பெறுவது திண்ணம். 59

அடுக்கடுக்காய்த் துன்பங்கள் வந்த பொழுதும்)ல்லறத்தை விட்டொழிக்காமல் அதிலேயும் சிற்றின்பத்தை நாடுபவன் தாழ்ந்தவன் ஆவான். இன்பம் வரும் போதெல்லாம் அது பிறகு துன்பமாக மாறுவதை எண்ணிப் பார்த்து அவ்வின்பத்தை விரும்பாதவன் உயர்ந்தவன் ஆவான். 60

அதிகாரம் 7. கோபங் கொள்ளாமை

சிலர் நம்மிடம் மரியாதையோடு நடந்து கொள்ளலாம். சிலர் மரியாதையின்றி தரக் குறைவாகவும் நடந்து கொள்ளலாம். எப்படி இருப்பினும் சிறிய பிராணியாகிய ஈ நம்முடைய தலையில் ஏறிய பொழுது அதைப் புறக்கணித்து அதனிடம் கோபம் கொள்ளாதது போல் பிறரிடமும் கோபம் கொள்ளாதிருத்தல் சாலச் சிறந்தது. 61

ஊன்)ய காலை எடுப்பதற்குக் கூட நேரம் இல்லாமல் தொடர்ந்து துன்பங்கள் நேர்ந்த பொழுதும் சிறிதும் கலங்காமல் எடுத்த பல காரியத்தைச் செய்து முடிக்கும் தைரிய சாலிகள், கிடைத்தற்கரிய உயிரை அவமானம் தாங்காமல் கண்டபடி மாய்த்துக் கொள்ள முன் வரமாட்டார்கள். 62

வாயை அடக்காமல் ஒருவன் சொல்லும் தீய சொல் அவனுக்கே தவருமல் துன்பம் விளைவிப்பதை கண் கூடாகக் காண்கிறேம். ஓயாமல் நூல்களை ஆராய்ந்தும், பெரியோர்களிடமிருந்து உண்மைகளை கேட்டும் உணர்ந்த அறிவாளிகள், இவ்வுண்மையை அறிந்து சினங்கொண்ட தீயச் சொல்லை ஒரு பொழுதும் ஒருவர் மீதும் பயன்படுத்த மாட்டார்கள். 63

தன்னை எதிர்த்துக் கொண்டு தரக்குறைவான சொற்களை பயன்படுத்தும் கீழ்த்தரமானவர்களைக் கூட மேன்

மக்கள் மனம் குமுறி கோபித்துக் கொள்வதில்லை. அதே சொற்களைக் கேட்டு பொறுக்காமல் மனதுக்குள் நன்கு ஆராய்ந்து அதை ஊர் முழுவதும் பறைசாற்றி, சுவற்றிலே மோதி, துள்ளி எழுந்து தூணிலே முட்டிக் கொள்வர் கீழ் மக்கள். 64

இளமையிலேயேசெய்யும் புலனடக்கத்தையே உண்மை யான அடக்கம் எனவும், வருவாய் இன்றி கையிலுள்ள பணத்திலிருந்து தானம் செய்வதால் தான் உண்மையான பயன் உண்டாகும் என்றும் நல்லோர் கூறுவர். அதேபோல் உலகம் யாவையும் அழிக்கவல்ல வலிமை பெற்றிருந்தும் பிழை செய்தவனிடம் கோபம் கொள்ளாமல், செய்த பிழையை பொறுத்துக் கொள்பவனுடைய பொறுமையே உண்மையான பொறுமையாகும். 65

விபூதியை ஜபித்து மேலே தூவினால் நாகப்பாம்பு படம் எடுக்க முடியாமல் தடைப்பட்டு அடங்கி விடும். அவ்வாறே ஒழுக்க நெறியிலே செல்லும் தவசிகள் தம்மைக் குறித்துக் கயவர்கள் சொல்லும் சொற்கள் கல்லடி பட்டாற்போல் மிக்க துயரத்தைத் தந்தாலும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் பலர் முன்னிலையில் அதைப் பொறுத்துக் கொள்வர். 66

நமக்கு அபகாரம் செய்தவர்க்கு பதிலுக்கு அபகாரம் செய்யாது இருப்பதை பலஹீனமாக கற்றோர்கள் ஒரு பொழுதும் எண்ணமாட்டார்கள். எனவே பொறுமை இழந்து, துன்பம் விளைவிப்போருக்கு பதிலுக்கு துன்பம் விளை விக்காது இருத்தல் மிகமிக நல்லது. 67

அற்பர்களுடைய சினம் பல காலம் கழிந்த பிறகும் தணி யாமல் வளர்ந்து கொண்டே போகும். சூடாக்கப்பட்ட தண்ணீரில் உள்ள உஷ்ணம் முறையே தானாகக் குறைந்து விடுவதுபோல் ஒழுக்கம் உள்ள நல்லோர்களுடைய கோபம் தானாக சிறிது நேரத்தில் மறைந்து விடும். 68

செய்த உதவியை மறந்து நமக்கு ஒருவன் தீங்கு விளைவிக்கலாம். அப்படிப்பட்டவனுக்கும் தொடர்ந்து நாம் உதவி செய்து வர வேண்டும். அவன் செய்த குற்றத்திற்காக அவனுக்கு ஒருநாளும் தீங்கு விளைவிக்கலாகாது. இதுவே புகழ் மிக்க குலத்தில் பிறந்த துறவிகளின் இயல்பாகும். 69

சினங்கொண்ட நாய், கவ்விப் பிடித்து மனிதனை கடிக்கும் பொழுது மனிதன் அதை பதிலுக்குத் திரும்பிக்கடித்த செய்தியை நாம் இதுவரை கேட்டதில்லை. அவ்வாறே பண்பின்றி தரக்குறைவான சொற்களைக் பயன்படுத்திய அற்பர்கள் விஷயத்தில் அதே சொற்களை நல்லோர் திரும்பிப் பயன்ப மாட்டார்கள். 70

அதிகாரம் 8 இல்லறவியல்

மாலை போல் வளைந்த அருவிகளும் குளிர்ச்சியும் பொருந்திய பல மலைகள் கொண்ட பாண்டிய நாட்டின் தலைவனே! அறிவில்லாதவனோடு எந்த விஷயத்தையும் பேசாதே. தவறிப் பேசினால் அவன் வரம்பின்றி ஏசுவான். எனவே முடிந்தவரை அவனுடன் தொடர்பை அறுத்துக் கொள்வது மிகச் சிறந்த வழியாகும். 71

தனக்குச் சரிசமம் இல்லாத கீழ்மக்கள் பேசும் தகாத சொற்களை பொறுத்துக் கொள்ளுதல் மேலோர்களின் பண்பாகும். அவ்வாறின்றி அதே தகாத சொற்களைக் கூறுவதால் புகழ் கிட்டுவதற்குப் பதிலாக பழிதான் வந்து சேரும். ஆழமான கடல்சூழ்ந்த மண்ணுலகில் வாழும் பெரியோர்கள் இதையே கூறுகிறார்கள். 72

வண்டுகள் நிரம்பி பூக்கள் பூத்துக் குலுங்க, குளிர்ந்த கடற்கரையை உடைய மன்னனே! நல்லது கெட்டது அறிய

உதவும் பகுத்தறிவு கொண்ட அன்பர்கள் சொல்லும் கடினச் சொற்கள், பகைவர் கூறும் இனிய சொற்களைப் போல் தீமை பயக்க மாட்டா; மாறாக நன்மையையே தரக் கூடியவை. 73

அறிய வேண்டியவற்றை யெல்லாம் அறிந்து கொண்டு பொறுமையோடு இருக்க வேண்டும். பழி பாவங்களுக்கு அஞ்சி உலகத்தார் போற்றும்படி காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். அதன் பயனாய் இன்பம் பெற்று வாழ்கிறவர்கள் ஒரு பொழுதும் துன்பம் பெற மாட்டார்கள். 74

ஒற்றுமையாய் அன்போடு கலந்து பழகும் இருவர்களுள் ஒருவன் தீய ஒழுக்கம் உள்ளவனாகில், மற்றவன் அவனுடைய நடத்தையை முடிந்தவரை பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். பொறுக்க முடியா விடில் அவனுடைய தீய ஒழுக்கத்தை வெளியில் சொல்லலாகாது. அவனுடன் நட்பை வேண்டுமானால் அறுத்துக் கொள்ளலாம். அது தவறில்லை. 75

காடுபடர்ந்த நாட்டின் தலைவனே! நண்பன் நமக்குத் தீமையைச் செய்தாலும் அது நன்மையாகவே முடிய வேண்டும் என்று எண்ணி, தான் செய்த பாவத்தின் பயனே என்றெண்ணிக் கொள். அண்டிப் பழகிய நண்பனோடு உறவை அறுத்துக் கொள்ளாதே. நட்பு கொண்ட பிறகு அதை முறித்துக் கொள்ளும் பழக்கத்தை பகுத்தறிவற்ற மிருகங்களிடத்தேயும் காண முடியாதன்றோ? 76

ஓவென ஓசையோடு பெருகி வரும் அருவிகளை பெருக்கும் மலை நிறைந்த நாட்டின் தலைவனே! தாம் செய்த பிழையையும் பொறுத்துக் கொள்வர் என்ற எண்ணத்தினால் தான் ஒழுக்கம் நிறைந்த பெரியோர்களோடு மக்கள் அனைவரும் நட்புக் கொள்ள விரும்பி முன் வருகிறார்கள். நல்ல காரியங்களைச் செய்பவரோடு நட்புக் கொள்ள முன் வருகிறவர்களை உலகில் ஏராளமாகக் காண்கிறோம் அல்லவா? 77

.டல் உலர்ந்து கொடிய பசி உண்டாகி, உயிர் போகும் நிலை ஏற்படினும் தனது துயரத்தை பண்பில்லாதவர்களிடம் சொல்லலாகாது. வறுமை நிலையிலும் உயிரைத் துறக்க விருப்பமின்றி உயிர் வாழ விரும்புகிறவர்கள், தமது வறுமையைத் தீர்க்கவல்ல நல்ல நண்பர்களிடமே அதைச் சொல்ல முன் வருவார்கள். 78

உயர்ந்த நீரருவி நிறைந்த நாட்டின் தலைவனே! நாம் செய்யும் ஒரு காரியம் இன்பத்தோடு சிறுமையையும் கலந்து அளிக்க நேரிடலாம். அப்பொழுது இன்பத்தை நீ விரும்பினாலும் சிறுமை கலக்காத இன்பத்தைப் பெறவே முயல வேண்டும். 79

தனக்குத் தீங்கு நேரிடினும் அதற்காக நல்லவர்களுக்குத் தீங்கு செய்ய எண்ணலாகாது. பசியால் உடல் உலர்ந்து இளைத்துப் போன பிறகும் தகாதவர்கள் கையால் இட்ட உணவை அருந்தலாகாது. வானம் சூழ்ந்த உலகம் முழுவதும் கிடைக்க வாய்ப்பு நேரிட்டாலும் அதற்காகப் பொய் கலந்த பேச்சைப் பேசலாகாது. 80

அதிகாரம்--9. அயலான் மனைவியை விரும்பா திருத்தல்

அயலான் மனைவியைப் புணர்வதால் வரும் இன்பத்தைக் காட்டிலும் புணரும்பொழுது கணவன் வந்து விடுவானோ என மனதுக்குள் உண்டாகும் பயம் அளவிலே மிகப் பெரியது. உண்மையை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அயலான் மனைவியைப் புணர்வதால் அரச தண்டனை இம்மையில் கிடைக்கும். மறுமையில் கும்பீபாகம் என்ற கொடிய நரகத்திற்கு வழிகோலும் பாவம் உண்டாகும். எனவே பழிபாவங்களுக்கு அஞ்சுகிறவர்கள், அயலான் மனைவியை மனத்தாலும் எண்ணாதிருக்கல் வேண்டும். 81

மாற்றான் மனைவியை விரும்பிச் செல்லுகிறவர்கள் தர்மம், கீர்த்தி, நட்பு, மரியாதை ஆகிய நான்குவித நன்மைகளை அடைய மாட்டார்கள். அதற்கு மாறாக விரோதம், பழி, பாவம், பயம் ஆகிய நான்கு தீமைகளை அவர்கள் அடைவார்கள். 82

மாற்றான் மனையாளைப் புணர அவள் வீட்டில் புகும் பொழுதும் பயம். திரும்பி வரும் போதும் பயம். அவளைப் புணரும் போதும் பயம். இச் செய்தி வெளி வராமல் உள்ளே மறைக்க முயலும் போதும் பயம் உண்டாகிறது. எனவே எல்லா வகையிலும் அச்சத்தை அளிக்கும் இக் காரியத்தை தைரியமாய் மனிதன் எதற்காகச் செய்யத் துணிகின்றானோ தெரியவில்லை. 83

மாற்றான் மனைவியிடம் இன்பம் அனுபவிக்கும் பொழுது விஷயம் ஊராருக்குத் தெரிந்து விட்டால் குடும்ப கௌரவம் பறி போய்விடும். கையில் அகப்பட்டால் கணவன் காலை வெட்டி விடுவான். பண்பில்லாத இச் செயலைச் செய்யும் பொழுது உனக்கே உள்ளூர பயம் ஏற்படும். அத்துடன் வெகு காலம் அனுபவிக்கக் கூடிய நரகமும் கிட்டும். தீய நடத்தை உடையவனே! இதில் எத்தனை சுகம் கண்டு விட்டாய்; அதை எனக்குச் சொல். 84

பழி பாவங்களுக்கு அஞ்சாமல் நீச சகவாசத்தின் பயனாய் அழகிய மார்பகத்தை உடைய பெண்களைச் சேர விரும்பி, இளமைத் துடிப்புடன் மாற்றான் மனைவியை முற்பிறவியில் புணர்ந்தவர்கள், இப்பிறவியில் நபும்ஸகர்களாய்ப் பிறந்து கூத்தாடித் தொழில் செய்து வாழ்க்கை நடத்தும் நிலையை அடைவார்கள். 85

நல்ல நாள் பார்த்து பலர் அறிய மேளம் கொட்டி ஒருவளை மணம் புரிகிறான் மனிதன். வந்தவளும் அடங்கி நற்பண்பும், அன்பும் கொண்டு வீட்டில் வாழ்கிறாள்.

அப்படி இருக்க, அவன் மாற்ருன் மனையாளை விரும்புவது எதற்காகவோ தெரியவில்லையே! 86

பிறன் மனையாளை இரகசியமாய்ச் சேர்ந்து புணர்ந்தால் பிறர் ஏசுவார்கள். அதைக் கேட்டு இவனுக்கு என்ன கேடு நேரிடுமோ என உறவினர் பயப்படுவார்கள். மனதில் அமைதியின்றி அனுபவிக்கும் சுகானுபவம், பாம்பின் தலையைத் துணிந்து நாவால் நக்கும் தொழிலைப் போல ஆபத்தை விளைவிக்கும் தன்மையுடையது. 87

புத்திமான்களுக்கும் ஒரு சமயம் காமம் ஏற்படுவது உண்டு. அவர்கள் பிறரைக் கண்டு நாணும் இயல்புடையவராதலால் அவர்களுக்கு ஏற்படும் காமநோய் பரவுவதில்லை. வெளிப்படையாகத் தெரிவதும் இல்லை. உள்ளேயே அடங்கி இருந்து மன வேதனையைத் தருவதால் மிகமிகக் கொடியது இது. 88

பாணம், தீ, கிரணங்களைக் கொண்ட சூரியன் ஆகியவைகள் வெப்பத்தால் உடலைத்தான் தாக்கக் கூடியவை, உள்ளத்தை அல்ல. பெண்ணாசையாகிய தீ உள்ளத்தையே தனது வெப்பத்தின் மூலம் கொளுத்துவதால் கீழ்க் கூறிய மூன்று பொருள்களைவிட காமத் தீயைக் கண்டுதான் மிகவும் அஞ்ச வேண்டும். 89

ஊர் முழுவதும் நெருப்பு, கொழுந்துவிட்டு எரியும் பொழுது அதில் சிக்கிக் கொண்ட மனிதன், நீரில் மூழ்கி ஒருவாறு தப்பித்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் உடலுக்குள்ளே தோன்றி கொளுத்தும் காமத்தீ, மலையில் ஓடி ஒளிந்து கொண்டாலும் நீரில் மூழ்கி மறைந்தாலும் மனிதனை வருத்தாது விடுவதில்லை. 90

அதிகாரம் 10. தானம்

மனிதனுக்கு வறுமை வருவது சகஜம். அந்நிலையிலும் செல்வம் இருந்த காலத்தில் செய்தது போல் முடிந்தவரை

வறியவர்களுக்குக் களிப்போடு பொறுமையாய் தானம் செய்ய வேண்டும். அவ்வித நற்பண்பு படைத்தவனை சொர்க்க லோகம் திறந்த கதவுடன் வரவேற்கக் காத்துக் கொண்டிருக்கும். 91

மரணம், கிழத்தன்மை, உடல்வலிமையைப் போக்க வல்ல பிணி ஆகியவைகள் எதிர் காலத்தில் உனக்கு வரக் காத்திருப்பதை உன் கண் முன்னாலேயே காண்கிறாய். எனவே செல்வம் இருக்கும் பொழுது மறுபடியும் அதைத் தேடி வீணாக அலையாதே. கையிலுள்ள பணத்தை கஞ்சத் தனமாகப் பூட்டியும் வைக்காதே. உள்ள உணவை மற்றவர் களோடு பகிர்ந்து உண். பிறர் கேட்கும் பொழுது இரு ப்பதை இல்லையென்று சொல்லி மறைத்து வைக்காதே. 92

பிறருக்குக் கொடுத்துத் தானும் அனுபவித்துச் செலவு செய்தாலும், காலம் ஒத்துவந்தால் செல்வம் வளர்ந்து கொண்டே போகும். முற்பிறவியில் செய்த புண்ணியம் தீர்ந்து போன பிறகு கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டா லும் நிலைத்து நிற்காமல் செல்வம் அழிந்து போகும். இவ் வுண்மையை அறியாதவர்கள் தன்னை அண்டியவர்களின் துயரத்தைத் துடைக்கத் தகுதியற்றவர் ஆவர். 93

ஏழைகளுக்குக் கொடுக்காமல் புசித்தால் ஆழமான கடல் சூழ்ந்த மண்ணுலகில் பிறந்து, அடுப்பு மூட்டி சமைக் கூடத் தகுதியற்ற ஏழைகள், அவர்களைக் கஞ்சர்கள் எனத் தூற்றுவார்கள். ஆகையால் அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்றவாறு இம்மியளவு அரிசியாவது கொடுத்துப் பிறகு உணவு அருந்த வேண்டும். 94

இம்மை, மறுமையென இருவிதப் பயனைக் கருதி, பிற ருக்கு முடிந்த வரையில் தானம் செய்ய வேண்டும். தானம் செய்யத் தகுதியில்லையேல் பிறரிடம் சென்று இரக்காமல் இருத்தல் நலம். அதுவே கொடுப்பதைவிட இருமடங்கு பயன் தர வல்லது. 95

ஊருக்கு உதவும் நல்லோர்கள், ஊர் நடுவே திண்ணை நாற்புறமும் சூழக் காய்த்துக் குலுங்கும் பெண் பனைமரத்தைப் போன்றவர். செல்வம் இருந்தும் பிறருக்கு அளிக்காமல் தானும் உண்ணுமல் வாழ்கிறவர்கள் சுடுகாட்டில் காய்க்காத ஆண் பனை மரத்தைப் போல் பயனற்றவர் ஆவார்கள். 96

அலை மோதும் குளிர்ந்த கடற்கரையிலே பூத்திருக்கும் புன்னை மலர்கள் மீன்களின் புலால் நாற்றத்தைப் போக்குகின்றன. அப்படிப்பட்ட நாட்டின் தலைவனுன பாண்டியனே! காலத்தில் மேகங்கள் நீரைப் பொழியாமல் போனுல், நல்லோர் தக்க காலத்தில் தானம் செய்யாது போனுல், உலக மக்கள் வாழ்வதே அரிதாகி விடும். 97

குளிர்ந்த கடற்கரைக்குரியவனே! பதில் உபகாரம் செய்ய வல்லவர்களுக்குத் தானம் செய்வது, கடன் கொடுப்பதற்கு ஒப்பாகும். கை நீட்டி யாசகம் கேட்கும் பொழுது இல்லையென்று கூறுமல் தன்னிடம் உள்ள பொருளைத் தனக்கென்று வைத்துக் கொள்ளாமல் திருப்பித்தர சக்தி இல்லாத யாசகர்களுக்கு தானம் செய்வதுதான் உத்தம புருஷர்களின் இலக்கணமாகும். 98

தன்னிடம் உள்ள செல்வம் சிறிதளவே என எண்ணக் கூடாது. கேட்பவர்களுக்கு இல்லையெனச் சொல்லவும் கூடாது கேட்பவர்களுக்கு எப்பொழுதும் தானம் செய்து வரவேண்டும். முறையே பல வீட்டு வாசற்படிகளை ஏறி, இறங்கிப் பிச்சை எடுக்கும் துறவிகளின் பிட்சாபாத்திரம் சிறுகச் சிறுக நிரம்பிவிடுவது போல், தானம் செய்பவனுடைய தான புண்ணியமும் முறையே வளர்ந்து வரும். 99

தடியால் அடித்து எழுப்பிய முரசின் ஒலி, காத தூரம் வரை சென்று ஒலிக்கும். மேகங்கள் கர்ஜித்து எழுப்பும் ஒலி, யோசனை தூரம் சென்று ஒலிக்கும். "இவன் யாசகர்

களுக்கு இல்லையென்னுமல் கொடுத்தான்'' என்று பெரியோர்கள் சொன்ன ஒலி, அடுக்கடுக்காய் அமைந்திருக்கும் மூன்று உலகம் வரை சென்று ஒலிக்கும். 100

அதிகாரம் 11. முன்வினை

ஆயிரக் கணக்கான பசுக்கள் கூடியிருக்கும் மந்தையிலே புகுந்த இளம் பசுங்கன்று தனது தாயை எப்படியோ தேடிப் பிடித்து சேருவதை உலகில் காண்கிறோம். அவ்வாறே முற்பிறவியில் செய்த வினைகள், கோடிக் கணக்கான ஜீவராசிகளின் நடுவிலே புகுந்து அதற்குரியவன் எவனோ அவனைக் குறி தவறாமல் தேடிப் பிடித்துப் பயனை அளிப்பதில் வல்லமை பெற்றவை. 101

அழகு, இளமை, செல்வம், கௌரவம் இவையெல்லாம் சேர்ந்து ஒரே பிறவியில் ஒரே மனிதனிடம் அமைவது அரிது. இதையறிந்து ஒருவன் ஏதாகிலும் ஒரு வழியில் சிறியதொரு நல்ல காரியத்தையாவது செய்து வைக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிடில் சிறிது காலமே அனுபவிக்கக் கிடைத்த உடலை சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாமலே வீணாக்கிக் கொள்கிறான், நிலையற்ற வாழ்க்கையிலே அவன். 102

கிளங்கனி கருக் கறுமை நிறமும், விளாங்காய்க்கு உருண்டை உருவமும் இயற்கையாய் அமைந்தவை. அதை அவ்வாறு எவனும் முன்பு திட்டமிட்டு ஆக்கி வைக்கவில்லை. அதே போல் ஒருவனுடைய சுகானுபவங்களும் அவனுடைய வினைக்கு ஏற்றவாறு முன்பே அளவு செய்து வைக்கப்பட்டு இருகின்றன. அதன்படிதான் நடக்கும். ஆனால் செல்வத்தால் சுகபோகங்கள் கிட்டும் என அனைவரும் ஆசைப் பட்டு வீணே ஏமாறுகிறார்கள். 103

பொழியாத மழையைப் பொழிய வைக்கவோ, அதிகமாகப் பெய்யும் மழையைத் தடுத்து நிறுத்தவோ முனிவர்

களாலும் முடியாது. அவ்வாறே வினைப்பயனால் வர வேண்டிய தீமைகளைத் தடுத்து நிறுத்தவோ, வர வேண்டிய நன்மைகளை வராமல் தடுக்கவோ முனிவர்கள் முயன்றாலும் முடியவே முடியாது. 104

பல பெரியோர்கள் சிறுகச் சிறுக மதிப்பை இழந்து, சிறுமைக்கு உள்ளாகி ஒளி மயங்கி உலகில் உயிர் வாழ்வதைக் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். முற்பிறவியில் செய்த தீவினையைத் தவிர வேறு எதையும் இதற்குக் காரணமாகக் கூற முடியாது. 105

பலவாறு பலரிடமிருந்து பல விஷயங்களைக் கேட்டு அறிவு பெற்று வாழ்க்கையின் ரகசியத்தை நன்குணர்ந்த அறிஞர்கள் விரைவில் மரணமடைகிறார்கள். படிக்காத அறிவிலிகள் வெகு காலம் உலகில் உயிர் வாழ்கிறார்கள். அறிவில்லாத மனிதனை சாரமற்ற சக்கையென்று எமன் எடுத்துச் செல்லாமல் விட்டு விடுவது தான், அறிவில்லாதவன் வெகு காலம் வாழ்வதற்கும் மற்றவன் சீக்கிரம் மறைவதற்கும் முக்கிய காரணமாகும். 106

அடுப்பம் பூக்களை அன்னப்பறவைகள் மூக்கால் குத்திக் கிழித்து விளையாடுமிடமான கடற்கரைக்குத் தலைவனான பாண்டியனே! பலர் பரிதாபப்பட்டுப் பார்க்கும்படி வீடு தோறும் சென்று வெகுநேரம் வாயிலில் நின்று சிலர், பிச்சையெடுத்துக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்கள் முற்பிறவியில் செய்த தீவினையே அதற்குக் காரணம் என்பதில் ஐயமில்லை. 107

காற்றினால் அசைந்தாடிய நெய்தல் மலர்கள் தேனைச் சொரிய. அந்தத் தேனினால் நனைந்த குளிர்ந்த கடற்கரைக்குச் சொந்தமான பாண்டிய மன்னனே! எல்லா விஷயமும் நன்கு தெரியும். அப்படி எல்லாவற்றையும் நன்கு அறிந்திருந்தும் சிலர் முற்பிறவியில் செய்த தீவினையால்

ஏவப்பட்டு பழிக்கும் படியான காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். 108

கடல் சூழ்ந்த மண்ணுலகில் "சிறிதளவு தீமை கூட வரக்கூடாது, நன்மையே வர வேண்டும்" என அனைவரும் எண்ணுகிறார்கள். ஆனால் நினைத்தபடி நடப்பதில்லை. முற் பிறவியல் செய்த வினைப்பயனாய் நன்மையும் தீமையும் தவறாமல் ஒருவனை வந்தடைகின்றன என்பதை எவனும் உணர்வதில்லை· அந்தோ பரிதாபம்! 109

மனிதன் பிறக்கும் பொழுது 'இதை அனுபவிக்க வேண்டும்' என்று அவன் தலையில் எழுதி வைத்த ஊழ்வினை கள் சிறிதளவும் குறையா; வளரவும் வளரா. முறை மாறி ஒரு பொழுதும் பயனை அளிக்கா. துயரம் வரும் பொழுது அதைப் போக்கவும் பயன்படாது. பயன் அளிக்க வேண்டிய சமயம் வந்த பொழுதுதான் பயனைத் தரும். அப்படியிருக்க தீவினைப்பயனால் தீங்கு நேரும் பொழுது மனிதன் ஏன் வருந்த வேண்டும்.? 110

அதிகாரம்-12 வாய்மை

முழுக்கடுக்காய் வளையணிந்தவளே! இதைக் கேளாய். தன்னால் கொடுக்க முடியாத பொருளை 'வேண்டும்' என்று யாசகன் கேட்கும் பொழுது, இல்லையென்று சொல்வது குற்றமன்று. இது உலக இயல்பே. ஆனால் "நாளை வா" தரு கிறேன், என்று சொல்லி அலைக்க வைத்து முடிவில் நம்பிக்கை இழக்கும்படி யாசகனை ஏமாற்றுவது, செய்த நன்றி மறப்ப தால் உண்டாகும் பாவத்தை விட மேலான பாவத்தைத் தரவல்லது. 111

யார் தின்றாலும் வெல்லக்கட்டி தன் இயல்பான இனிமைக் குணத்தை மாற்றிக் கொள்வதில்லை, தேவர்கள்

தின்றாலும் கசப்பான வேப்பங்காய் இனிமையைப் பெறாது. அதே போல் நல்லோர், தீயோர் இருவரும் யார் சொல்லியும் தங்கள் இயல்பான குணங்களை மாற்றிக் கொள்ளாமல் உள்ள நிலையிலே இருப்பார்கள். 112

குளிர்ந்த மலைகள் நிரம்பிய நாட்டின் தலைவனே! ஒருவனுக்குச் செல்வம் வந்திடின் வானத்தில் நூற்றுக்கணக்கான நட்சத்திரங்கள் திடீரெனத் தோன்றுவது போல் பலர் வந்து அவனுடன் உறவு கொண்டாடுவார்கள். மீளாத் துயரத்தை அடைந்த காலத்தில் அவனை உறவுக்காரன் என்று சொல்லி அவனுடன் நட்புக் கொள்ள முன் வரும் பண்பு சிலருக்கே உண்டு. 113

இவ்வுலகில் அறம், பொருள், இன்பம் என்ற இம் மூன்றினுள் நடுவிலுள்ள பொருளையடைந்து விட்டால் முன்னும் பின்னும் உள்ள அறம், இன்பம் இரண்டையும் எளிதில் தானாகப் பெற்று விடலாம். பொருளைப் பெற மாட்டாத ஒருவன், கொல்லன் பட்டறையில் அகப்பட்டு அடி வாங்குவதால் உண்டாகும் துயரத்தையொத்த துயரத்தை அடைவது திண்ணம். 114

உயர்ந்த பசு ஜாதியைச் சேர்ந்த கன்றுக் குட்டியும், அதிக விலைக்கு விற்பனையாவது போல் படிக்காத பணக்காரனுடைய வாய்ச் சொல்லுக்கு மக்களிடையே செல்வாக்கு அதிகம் கிடைக்கிறது. அதிக ஈரம் இல்லாத பூமியை உழுவதால் பயன் ஏதும் இல்லாதது போல் படித்த ஏழையினுடைய பேச்சு மக்களிடையே அதிக பயனைத் தராது. 115

பால், தயிர், நெய், பெருங்காயம், உப்பு எல்லாம் சேர்த்து நன்கு சமைக்கப்பட்டாலும் இயற்கையான கசப்பு குணம் பேய்ச் சுரைக்காயை விட்டு அகலுவதில்லை. அவ்வாறே இயற்கையாய் அடக்ககுணம் இல்லாதவர்கள், பல தத்துவ நூல்களை விழுந்து விழுந்து எவ்வளவு முறை

படித்தும் அடக்க குணத்தை ஒருக்காலும் பெறமாட்டார்கள். விசாலமான கண்களை உடையவளே, இவ்வுண்மையைக் கேளாய். 116

புன்னைமலர் மணம் வீசும் சோலையருகே அமைந்த கடற்கரைக்குத் தலைவனே! காரணமின்றி தன்னை ஒருவன் பழித்தால் என்ன தீங்கு நேருமோ என்று அஞ்சாமல் பழித்தவனை பதிலுக்குப் பழிப்பது தவறன்று. ஊழ்வினையின் படி அவனவனுக்கு வரவேண்டிய நன்மை, தீமைகள் எப்படியும் வரத்தான் போகின்றன. அதற்காக ஏன் பயந்து பழிக்காமல் இருக்க வேண்டும். 117

வெவ்வேறு நிறமுடைய பசுக்கள் தங்கள் நிறத்துக்கேற்றவாறு வெவ்வேறு நிறமுள்ள பாலை அளிக்காமல் யாவும் ஒரே வெண்ணிறமான பாலை அளிப்பதைப் பார்க்கிறோம். அவ்வாறே தருமத்தைப் பெற தானம், தவம் வழிபாடு போன்ற வழிகள் பல இருக்கலாம். ஆனால் எல்லா வழிகளாலும் கிடைக்கும் தருமமோ தருமப்பயனோ ஒரு பொழுதும் வேறுபடுவதில்லை. 118

நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்தால் உலகில் பழிச்சொல்லுக்கு ஆளாகாதவன் ஒருவனுமில்லை. ஏதாவது ஒரு தந்திரம் செய்யாமல் நேர்மையாய் வாழ்ந்தவனும் உலகில் இல்லை. வாழ் நாளில் இடையிடையே இன்னலின்றி வாழ்ந்தவனும் உலகில் இல்லை. கடைசி வரை ஒருவனும் செல்வத்தோடு ஒரே சீராய் வாழ்ந்து பார்த்ததும் இல்லை. 119

உடலை விட்டு உயிர் வெளியேறும் போது அவன் செய்த நல்வினை, தீவினை தவிர வேறு ஒன்றும் உடன் செல்வதில்லை. காலன் உயிரைக் கவர்ந்து செல்லும் போது அலங்காரம் செய்து பாடுபட்டுக் காப்பாற்றிய உடலே அவனுடன் செல்ல முடியாமல் பயனற்றுப் போய் விடுகிறதே; மற்றவை பற்றிக் கேட்கவா வேண்டும்! 120

அதிகாரம் 13 தீவினையைக் கண்டு அஞ்சுதல்

துறவற வழிச் செல்லாமல், இல்லறத் துன்பங்களிலே அகப்பட்டு வருந்தும் மக்களைக் கொளுத்தும் சுடுகாடு உலகி லுள்ள சுடுகாடு. புலால் உண்ணும் புல்லறிவாளர்களுடைய வயிறு பறவைகளுக்கும் மிருகங்களுக்கும், சுடுகாடாய்ப் பயன்படுகிறது. 121

வண்டுகள் நிரம்பிய காடுகளிலே சுதந்திரமாய்த் திரிந்து விளையாடும் கௌதாரி போன்ற பறவைகளைப் பிடித்துக் கூட்டில் வைத்து வளர்க்கக்கூடாது. அவ்வாறு வளர்ப்பவர் கள் மறு பிறவியில் காலில் இரும்புச் சங்கிலி அணியப் பெற்று பிறருக்கு அடிமைகளாய் நன்செய், புன்செய், நிலங் களில் வேலை செய்ய வேண்டிய நிலைக்கு ஆளாவார்கள். 122

நண்டின் காலை முறித்து முற்பிறவியில் ஆசையோடு தின்ற பாவம்தான். இப்பிறவியில் கால் விரல்கள் அழுகி தொழு நோயால் வருந்தும் நிலைக்கு மனிதனை ஆளாக்கு 123

உடலுக்கு உறுதியளிக்க வல்ல நெய், நெருப்பு சேர்ந்து உருகிய பொழுது அதே உடலைச் சுட்டுப் பிணி யுண்டாக்குவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். அவ்வாறே நல் லொழுக்கம் உள்ள நல்லோர்கள், தீயவர்களின் சேர்க்கை யால் நல்லொழுக்கத்தை இழந்து தீமையைச் செய்கிறார்கள். 124

அறிவினால் உயர்ந்த பெரியோர்களுடன் செய்து கொள்ளும் நட்பு, பிறைச் சந்திரனைப் போல் நாள் தோறும் முறையே வளர்ந்து கொண்டே போகும். அறிவினால் சிறி யவர்களான மட்டமானவர்களுடன் கொள்ளும் நட்பு, வானத்தில் செல்லும் பூர்ண சந்திரனைப் போல் தினந் தோறும் முறையே தானாக பிறர் முயற்சியின்றிக் குறைந்து கொண்டே வரும். 125

ஒருவனை நற்குணம் பொருந்தியவன் என முடிவு செய்து அவனுடன் சேர்ந்த பிறகும் அவனிடம் உள்ள நற்பண்புகளைப் பெருமல் நீ அடையும் ஏமாற்றம், வாசனைப்பொருள் உள்ளே இருக்கும் என்ற ஆசையால் ஒரு பெட்டியைத் திறந்த பொழுது அதிலிருந்து பாம்பு வெளிப்பட்டால் ஒருவனுக்கு ஏற்படும் ஏமாற்றத்திற்கு ஒப்பானது ஆகும். ஆசையோடு நட்புக் கொள்ள முன் வந்தவனே! இதைக் கேளாய். 126

சிறந்த ரத்தினங்கள் நிரம்பிய மலைகளால் சூழப்பட்ட நாட்டின் தலைவனே! கேளாய். உலகில் மக்கள் சொல்வது ஒன்று; செய்வது வேறு. எனவே ஒருவனுடைய செய்கையைக் கொண்டு அவன் எண்ணத்தை ஆராய்ந்து அறியும் திறமை பெற்றவன் எவனுமில்லை. 127

மலைகளிலிருந்து வரும் நீர்வீழ்ச்சியால் சேற்றை அகற்றிப் புனிதமாக்கும் நாட்டின் தலைவனே! பிறர் நலம் கருதாது மனப்பூர்வமாக நட்பு கொள்ளாமல் சுயநலத்திற்காக வஞ்சமாய் நட்பு செய்பவனுடைய அதிகமான நட்பு, நாளடைவில் குற்றம் தருவதாய் மறைந்து போகும். 128

பகைவர்களைக் கொல்வதற்கு அவர்கள் மேல் ஏவிய கத்தி, தவறி பகைவன் கையிலே அகப்பட்டு விட்டால் அது அவனை மாய்ப்பதற்கு மாருக, அது தன் பலத்தையே அழித்து விடுவது உறுதி. அவ்வாறே மூடர்களுக்குச் செய்யும் உதவி, இம்மையிலும் மறுமையிலும் தீமைவிளைவிப்பதால் அவர்களிடமிருந்து விலகி இருத்தல் சாலச் சிறந்தது. 129

செய்யும் தருமம் சிறிதளவாயினும் அதைத் தவிர உயிர் உய்வதற்கு வேறுவழியில்லை. அதைச் செய்து உய்ய வழி தேடாமல் ஓ மனமே! மனைவியிடம் பாசம் கொண்டு மக்களுக்காகப் பாடுபட்டு எத்தனை நாள் தான் வாழ்ந்து காலத்தை வீணுக்கப் போகிருயோ? சொல். 130

நாலடியார்

பொருட்பால்

தெளிவுரை

1. இராஜ தர்மாத்தியாயம்

அதிகாரம்-14

கல்வி

அழகிய குடுமியோ, வண்ணக்கரை புனைந்த மடிப்புடன் கூடிய ஆடையோ, சந்தனம், மஞ்சள் போன்ற பூச்சுப் பொருள்களோ மனிதனுக்கு ஒருக்காலும் அழகை அளிக்காது. உள்ளத்தில் நற்பண்பை வளர்க்கவல்ல கல்வி ஒன்றினால் தான் உண்மையான அழகைப் பெறுகிறான் மனிதன். 131

)வ்வுலகில் கற்பவனுக்கு அறிவை ஊட்டுகிறது கல்வி. பிறருக்குக் கொடுத்தாலும் செல்வம் போல் குறை யாமல் வளர்ந்து கொண்டே போகிறது. புகழை அளித்து மனிதனுக்கு விளம்பரத்தைத் தேடித் தருகிறது. மனித னுள்ளவரை அது அழியாமல் நிலைத்து நிற்கிறது. எனவே பிணியைப் போக்குவதிலே கல்வி போன்ற மற்றொரு மருந்தை உலகில் காண்பதரிது. 132

மட்டமான களர் பாய்ந்த நிலத்திலே பயிர் செய்த உப்பின் சேர்க்கையின்றி உணவு ருசிக்காது. ஆகையால் நல்ல நிலத்தில் விளைந்த நெல்லைக் காட்டிலும் உப்பை முக்கிய வஸ்துவாகக் கொள்கிறோம். அவ்வாறே கல்வி கற்று நல்லறிவு பெற்ற நீச குலத்தவரையும் மேன்மையான ஸ்தானத்தில் வைத்துக் கௌரவிக்க வேண்டும் 133

வருங்கால சந்ததியினருக்கு நிலையான ஒரு பொருளைத் தேடி வைக்க விரும்பும் ஒருவன், அதற்காக அவர்களுக்கு நல்ல கல்வி கற்க வசதி அளித்தாலே போதுமானது. பணத்தைச் சேர்த்து வைக்கத் தேவையில்லை. ஏனெனில் இருந்த இடத்தை விட்டுக் கல்வியை எவரும் எடுத்துச் செல்ல முடியாது. பிறருக்குக் கொடுத்தாலும் குறை

யாது. இச்சிறப்பு வாய்ந்த கல்வியைக் கோபங்கொண்ட அரசனும் பறித்துச் செல்ல முடியாதன்றோ! 134

படிப்புக்கு முடிவே கிடையாது. படிப்பவருடைய வாழ் நாளுக்கோ முடிவுண்டு. குறுகிய காலத்திலும் கற்க முடியாமல் அவனைப் பிணிகள் வாட்டுகின்றன. எனவே தண்ணீரிலிருந்து சாரமான பாலைப் பிரித்துண்ணும் அன்னப்பறவை போல், நூல்களின் தன்மை அறிந்து ஆராய்ந்து சாரமான நூல்களை மாத்திரம் தேர்ந்தெடுத்துக் கற்க மனிதன் முன் வரவேண்டும். 135

படகோட்டி கீழ் ஜாதிக்காரனானாலும் அதை மறந்து படகேறி அவன் உதவியால் நதியைக் கடப்பது போல் சாஸ்த்திரங்களைக் கற்று உணர்ந்தவன், கீழ் ஜாதியைச் சேர்ந்தவனானாலும் அவனை அணுகி சாஸ்த்திரங்களைக் கற்று அறிதல் சாலச் சிறந்ததாகும் 136

அறிவாளிகள், குற்றமற்ற பழமையான பல நூல்களின் சாரங்களை பலமுறை கேட்டு உணர்ந்தவர்கள். பகைமைக் குணம் இல்லாதவர்கள். கூர்மையான புத்தி உள்ளவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்களுடைய கூட்டத்திலே சேர்ந்து பழகுவதால் உண்டாகும் ஆனந்தமே உண்மையான ஆனந்தம். தேவர் வாழும் அமராவதியைக் காண்பதினாலும் அவ்வானந்தத்தைப் பெற முடியாது. 137

சத்தமிடும் குளிர்ந்த கடற்கரைக்குச் சொந்தமானவனே! நுனியிலிருந்து தொடங்கி கரும்பைக் கடித்துண்ணும் பொழுது, முறையே இனிமை அதிகரித்துக் கொண்டே போவதுபோல்,உயர்ந்த நூல்களைக்கற்றுணர்ந்த நல்லோர்களுடன் செய்யும் நட்பு வளர்ந்து கொண்டே போகும். அடியிலிருந்து தொடங்கி கரும்பைக் கடித்துத் தின்னும்போது இனிமை குறைந்து கொண்டே வருவது போல், பண்பும் அன்பும் இல்லாத தீயவர்களுடன் கொள்ளும் நட்பு குறைந்து கொண்டே போகும். 138

புதிய பானையில் போட்ட ஒளிமிக்க பழமையான பாதிரிப் பூவின் சேர்க்கையால் பானைநீர் நறுமணம் பெறுவதைப் பார்க்கிறோம். அவ்வாறே படித்தவர்களின் சேர்க்கையால் படிக்காதவர்களும் முறையே நல்லறிவைப் பெறுவர் **139**

உலகில் எவ்வளவோ சாஸ்திரங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் வேதாந்த சாஸ்திரத்தைப் படிக்காமல், தர்க்கம் போன்ற சாமான்ய சாஸ்திரங்களைப் படிப்பதினால் வீண் வாதம் செய்யும் திறனைப் பெறலாம். ஆனால் சம்சாரத் துயரைக் கடந்து கரையேற ஒரு நாளும் இதனால் முடியாது. **140**

அதிகாரம 15 யர் குலத்தில் உதித்தல்

மிருக ராஜனாகிய சிங்கம் பசியால் வருந்திய பொழுதும் தரையில் படர்ந்த புல்லைத் தின்று பசியைத் தீர்த்துக் கொள்வதில்லை. அவ்வாறே நற்குடியில் பிறந்தவர்கள் கிழிந்த உடை அணிந்து பசியால் உடல் மெலிந்த நிலையை எய்திடினும், குலகௌரவத்தை விட்டுக் கொடுக்க மாட்டார்கள். **141**

ஆகாயம் வரை உயர்ந்து மேகங்கள் படர்ந்த மலையின் தலைவனே! நற்பண்பு, பெருமை, நன்னடத்தை, ஆகிய மூன்று குணங்களையும் புகழ்பெற்ற குலத்தில் உதித்தவர்களிடத்திலே தான் காண முடியும். மற்றவர்களிடம் செல்வம் ஏராளமாக இருக்கலாம். ஆனால் அவர்களிடம் இம் மூன்று குணங்களையும் காண்பதரிது. **142**

நல்லோரைப் பார்த்தவுடன் எழுந்து நின்று கொள்வது, உபசரித்து அவர்களை அழைத்து வருவது, சிறிது தூரம் உடன் சென்று அவர்களை விடை கொடுத்தனுப்புவது போன்ற நற்பண்புகள் நல்ல குலத்தில் பிறந்தவர்களிடம்

யல்பாய் அமையும். இப்படிபட்ட உத்தமர்களை கீழ்க் குலத்தில் உதித்தவர்களுடன் சமமாக வைத்துப் பேசுவது பொருத்தமன்று. 143

நற்குடியில் பிறந்தவர்கள், நற்காரியங்களைச் செய்தால் அது அவர்களின் இயல்பு எனக் கூறி மக்கள் மதிப்புக் கொடுப்பதில்லை. தகாத காரியங்களைச் செய்தாலோ மக்கள் அவர்களை ஏசுவார்கள். மட்டமான குலத்தில் பிறந்தவர்கள் விஷயத்திலோ நேர் மாருக மக்கள் பேசுவதைப் பார்க்கிறோம். எனவே நற்குடியில் பிறந்து நற்காரியங்களைச் செய்வதால் பயன் ஏதும் இல்லை, உழைப்புத் தான் மிச்சம். 144

மேற்குடியில் பிறந்தவர்கள், தாம் கல்லாமைக்காக மிக்க வருந்துவர். கீழ்த்தரமான காரியங்களைச் செய்ய மாட்டார்கள். பொய், கோள் சொல்லுதல் எங்கு தவிர்க்க முடியாமல் போய் விடுமோ என அஞ்சுவார்கள். யாசகர்களுக்கு ஒரு பொருளையேனும் கொடுக்க முடியாமல் போனுல் அதற்காக வருந்துவார்கள். புகழற்ற, தாழ்ந்த குலத்தில் தோன்றியவர்கள் கீழ்க் கூறிய செயலுக்கு பயப்படாதவர்களாய் உணர்ச்சியற்ற மரக்கட்டைக்குச் சமமாகக் கருதப்படுவார்கள். 145

முத்து, வைரம், ஒலி இவைகள் நிரம்பிய கடலின் குளிர்ந்த கரைக்கு உரியவனுன பாண்டியனே! நல்ல நட்பு, இனிய சொற்கள், யாசகர்களுக்கு தானம் செய்தல், உள்ளத் தூய்மை போன்ற நற்பண்புகள் மேல் குலத்தில் பிறந்தவர்களிடம் இயற்கையாய் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். 146

உருக் குலைந்து செல் பிடித்த பெரிய வீட்டிலேயும் மழைக்கு ஒழுகாத ஒருப்பகுதியாவது இருப்பது கண்கூடு. அதே போல் மேற் குலத்தில் உதித்தவர்களிடம் வறுமையிலும் கடமையை ஆற்றும் நற்குணம் காணப்படும். 147

உயர் குடிப் பிறந்தவர்கள் ஒரு புறம் வறுமையால் வாடிய பொழுதும் மற்றொரு புறம் பரோபகாரம் செய்யத் தவறுவதில்லை. கிரகண காலத்தில் சந்திரன், பாம்பி ஞல் மறைக்கப்பட்டாலும் மறைக்கப்படாத மற்றொரு பாகத்தால் ஒளி வீசி உலகைப் பிரகாசப் படுத்துவதைப் பார்க்கிறோம் அல்லவா? 148

நற்குடியில் பிறந்தவர்கள் வசதியின்றி வறுமையில் வாடும் பொழுதும் நற்காரியங்களைச் செய்யத் தவறுவதில்லை. ஏராளமான செல்வம் இருந்தாலும் கீழ்க்குடி மக்கள் நற் காரியங்களைச் செய்ய முன் வருவதில்லை. சேணம் முதலிய வற்றால் மானை, அலங்கரித்துப் போருக்குத் தயார் செய்ய லாம். ஆனால் துள்ளிக் குதித்தோடும் குதிரையைப் போல் மானால் போர்க்களத்தில் நின்று ஒருக்காலும் போர் புரிய முடியாது. 149

பெரிய நதி, வெள்ளம் வரும் பொழுது மக்களுக்கு தண்ணீர் அளித்து உதவுகிறது. நீர் வற்றிய பிறகும் தோண் டிய மணலிலிருந்து வேகமாய் ஊற்றெடுத்து வந்த நீரால் மக்களுக்கு உதவி புரிகிறது. அதே போல் உயர் குலத்தில் பிறந்தவர்கள் தம்மிடம் பொருள் உள்ள போது கொடுத்து உதவுவது போல் அது இல்லாத போதும் அடைக்கலம் வந்த வர்களுக்கு ஊன்று கோலாய்த் துணை நின்று உதவி செய்வர். 150

அதிகாரம் 16 உயர்ந்தோர்

வானத்திலிருந்து நிலவைப் பரப்பி வெளி இருளை அகற் றும் சந்திரனுக்கும் அறிவால் உள்ளிருளைப் போக்கும் பெரி யோர்களுக்கும் பொதுப் படையாக இருளை அகற்றுவதிலே ஒற்றுமை இருக்கலாம். ஆனால் தன்னிடம் உள்ள களங் கத்தை (மாசை)ப் பொறுத்துக் கொண்டு வாளாயிருக்கிறான் சந்திரன். தனக்கு ஏற்பட்ட மாசைப் பெரியோர்கள் ஒருக்

காலும் பொறுத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். அதற்காக உயிரையே விட்டு விடுவர். இதுவே இவ்விருவருக்கும் உள்ள அடிப்படை வேறுபாடு. 151

எடுத்த காரியம் சுலபமாய் முடியலாம். அல்லது முடியாமலும் போகலாம். ஆனால் குற்றமற்ற பெரிய காரியத்தையே செய்ய எண்ணுவர் பெரியோர். அம்பைப் போட்டு' சிங்கத்தைக் கொல்லுவதற்காகச் செய்யும் முயற்சி தோற்றாலும், முயற்சி பெரியதாகையால் அதனால் பெரியோர் மகிழ்ச்சியை அடைவர். அதே அம்பு நரியின் உடலைப் பிளந்து முயற்சி பயனுடையதாகினும் அம் முயற்சியைச் சிறியதாக எண்ணிப் பெரியோர் இகழ்வர். 152

வின்றி உடல் நரம்பு புடைத்துக் காணும் அளவிற்கு வறுமை ஏற்படினும், மேலோர் வரம்பு மீறிய தவறுகளைச் செய்ய மாட்டார்கள். அறிவைச் சாதனமாகக் கொண்டு முயற்சி என்னும் கயிற்றினால் மனதைக் கட்டி, கையிலுள்ள செல்வத்திற்குத் தக்கபடி நற்காரியங்களையே அவர் செய்து வருவர். 153

மலை சூழ்ந்த நாட்டின் தலைவனே! தற்செயலாய்ச் செல்லும் இடத்தில் என்றாவது ஒரு நாள் சந்தித்த ஒருவனிடமும் வெகு நாட்கள் பழகியவனிடம் செலுத்தும் அன்பைச் செலுத்தி அவனை நண்பனாக்கிக் கொள்வர் நல்லோர். பல முறை நடந்து செல்வதால் முரடான மலையிலேயும் பாதை அமைந்து விடுகிறது அல்லவா? 154

இலக்கண முறை தவறிப் பயனற்ற சொல்லைப் பயன் படுத்தும் வம்பர் கூட்டத்திலே வாய்க்கு வந்தபடி ஏதாவது ஒன்றைப் பேசுவான் படிக்காத ஒருவன். நல்லோர் அதைக் கேட்டு மிக்க வருந்துவர். மறுகணமே "அறிவில்லாத இவனை நாம் உதாசினம் செய்வதைப் பார்த்து மற்றவரும் அவ்வாறே செய்வர்" என்று பரிதாபப்பட்டு அவனைத் திருப்தி

செய்வதற்காக அவன் சொல்வதையெல்லாம் பொறுமை யோடு கேட்பர் பெரியோர். 155

கரும்பை வாயால் கடித்தோ, கணுக்கள் நொறுங்கும்படி ஆலையில் போட்டு ஆட்டியோ, உலக்கையால் இடித்தோ எவ்வாறு ரசத்தை எடுத்தாலும் அந்த ரசம் இனிமையாகவே இருக்கும். அவ்வாறே தம் மேல் குற்றம் சொல்லி இடித்துப் பேசும் பிறரையும் உயர் குலத்தில் பிறந்தவர்கள் நடுநிலை வகித்து ஏசாமல் இனிமையாகவே பேசுவார்கள். 156

மாசில்லா அறிவைப் பெற்ற மேலோர்கள் திருட மாட் டார்கள், கள்குடிக்க மாட்டார்கள், சாஸ்திரங்களால் விலக்க பட்ட கெட்ட காரியங்களைச் செய்ய மாட்டார்கள். பிறரைப் பழிக்க மாட்டார்கள், மறந்தும் பொய் பேச மாட்டார்கள், வறுமையில் அகப்பட்டு வருந்திய பொழுதும் அதற்காகக் கவலைப்பட மாட்டார்கள். 157

நற் பண்புகளின் பெருமையை உணர்ந்து கொண்டு பிறருடைய ரகசியங்களைச் செவிடனைப் போல் கேட்காமலும் பிறர் மனைவியைக் குருடனைப் போல் பாராமலும் தலை மறை விலேயும் பிறரை ஊமை போல் பழிக்காமலும் ஒருவன் வாழ்ந்து வந்தால், அவனுக்கு யாரும் தர்ம உபதேசம் செய் யத் தேவையில்லை. 158

ஒருவன் நாள்தோறும் தன்னிடம் வந்து கொண்டிருந் தால் இவன் நம்மிடம் ஏதாவது ஒரு பொருளை விரும்புவான் என்று எண்ணி அவனைக் கேவலமாகப் பேசுவான் பண்பில் லாதவன். யாதாகிலும் ஒன்றை அடைய விரும்பித், தன்னி டம் வருபவனுடைய வருகையை வரவேற்று, பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் அவனுக்கு உதவி புரிவர் மேற்குலத்தோர். 159

உயர் குடியில் பிறந்தவர்களின் சேர்க்கையால் எடுக்க, எடுக்கக்குறையாத சுரங்கத்தைப் பெற்ற பயனைப் பெறலாம். சிலர் இதை அறியாமல் பணக்காரன் என்ற ஒரே காரணத்தால் பிடிவாதமாக கீழ் மக்களுடன் சேர்ந்து ஒரு பயனையும் பெறுமல் வீணே வாழ் நாளைக் கழிக்கிறார்கள். 160

அதிகாரம்-17 பெரியோரைப் பழிக்காதிருத்தல்.

ஒலி செய்யும் நீர் அருவி நிரம்பிய மலைகளுக்கு ப் பிடமான நாட்டின் நாயகனே! நம்முடைய குற்றங்களைப் பெரியோர் எப்படியும் மன்னித்து விடுவர் என்ற நிலை வந்த போதும், மாசற்ற பெரியோர்களிடம் பிழை செய்யாது இருப்பது சாலச் சிறந்தது. ஒரு வேளை வெறுப்படைந்து குற்றத்தை அவர்கள் பொறுக்காமல் போனாலும்போகலாம். அப்பொழுது வரும் தீங்கை எவராலும் தடுக்க முடியாது. 161

பொன்னைக் காணிக்கையாக அளித்தாலும் சிலரோடு சிநேகம் ஏற்படுவது மிகக் கடினம். அவர்களே வலிய பலனைக் கருதாது உறவு கொள்ளத் தம்மிடம் வரும் பொழுது அதையும் பயன் படுத்திக் கொள்ளாமல் காலத்தை வீணாக்கிக் கொள்வர் மட்ட புத்தி உள்ள கீழ்க்குடி மக்கள். 162

மதிப்பு, அவமதிப்பு இரண்டிற்கும் சமநிலை கொடுத்து மேலோர் நடந்து கொள்வர். அதே சமயம் நற்பண்பும் நற்குணமும் இல்லாத கீழ் மக்கள் செய்யும் புகழ்ச்சியையோ, இகழ்ச்சியையோ ஒரு பொருளாகவே கருத மாட்டார்கள், அறிவு நூல்களைக் கற்ற பெரியோர்கள். 163

வயலின் வெடிப்பில் பதுங்கிக் கிடக்கும் படமெடுக்கும் ஒளி மிக்க பாம்பு, வெகு தூரத்திலிருந்து வரும் கொடிய இடியின் சத்தத்தைக் கேட்டு, பயப்படுவது இயல்பு. அதே

போல் நற்குணம் உள்ள பெரியோர்களின் சினத்திற்கு இலக்கான குற்றவாளி ஒருவன், பாதுகாப்பான இடத்தைத் தேடி ஒளிந்து கொண்டாலும் அவன் சினத்திலிருந்து தப்பிப் பிழைக்க மாட்டான். 164

நம்மிடமுள்ள நற்பண்புகளைப் பார்த்து நம்மை மேலோர்கள் பெரியவன் எனப் போற்றி பெருமைப் படுத்துவதுதான் உண்மையான பெருமை ஆகும். அதை விட்டு "எனது பெருமையை நீங்கள் அறிய மாட்டீர்கள். என் போன்ற ஒருவன் உலகில் இல்லை" என்று நம்மை நாமே பெருமைப் படுத்திக் கொள்வது உண்மையான பெருமையாகாது. 165

அகன்று குளிர்ந்த கடற்கரைக்குச் சொந்தமானவனே! காலை நேரத்தில் தோன்றும் நிழலைப் போல் கீழ்த்தரமானவர்களுடன் செய்து கொள்ளும் நட்பு, குறைந்து கொண்டே போகும். புகழ் பெற்ற பெரியோருடன் செய்து கொள்ளும் நட்பு, மாலை நேர நிழலைப் போல் சுருங்காமல் மேன்மேலும் வளர்ந்து கொண்டே போகும். 166

அரசர்களின் செல்வத்தையும், பெண்களின் அழகையும் அதற்குச் சமீபத்தில் இருப்பவர்கள் யாவரும் சுலபமாய் அனுபவிக்கலாம். வேறு தகுதி எதுவும் தேவையில்லை. நெருக்கம் ஒன்றுதான் தகுதி. துளிர் விட்டுக் குளிர்ந்த தாழ்ந்த மரங்களை அண்மையில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் அணுகி பாகுபாடின்றி நிழலை அனுபவித்து இன்புறவில்லையா? 167

ஒரு பொழுதும் வற்றாத நீண்ட கடற்கரையின் தலைவனே! நன்கு ஆராய்ந்து பார்க்கும் அறிவில்லாத சாதாரண மனிதர்களுடன் பழகிவிட்டுப் பிரிந்தாலே அது வருத்தத்தை உண்டாக்குகிறது. எனவே கூடிப் பிரிவதைவிட யாருடனும் சேராதிருப்பதே சாலச் சிறந்தது. 168

சொல்லப் போனால் நல்ல பண்பாளர்கள் நல்ல நூல்களை தினமும் படித்துக் கொண்டு இருப்பார்கள். பெரியோரிடம் சென்று நல்ல விஷயங்களை எப்பொழுதும் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வார்கள். தம்மிடம் உள்ள பொருளைப் பிறருக்குக் கொடுத்து உதவுவார்கள். 169

அலட்டிக் கொள்ளாமல் அடக்கமாய் இருத்தல் பெரியோர்களுக்குப் பெருமையைப் பயக்க வல்லது. கல்வி, கலை ஏதாவது ஒன்றில் சிறந்து விளங்குகிறவர்களுக்கு மனம், மொழி, மெய்களால் அடங்கி இருத்தல் பெருமை தரவல்லது. தம்மை நாடி வருவோர்களின் துயரத்தைத் துடைக்கக் கூடிய தனவான்களே உண்மையான செல்வந்தராவர். 170

அதிகாரம்-18 பெரியோருடன் சேர்க்கை

கொளுத்தும் வெயில் பட்டவுடன் புல்லின் மேல் படிந்துள்ள பனி, தானாகவே விலகி விடும். இளமையில் தீயவர்களோடு சேர்ந்து செய்யும் பாவச் செயல்கள், நல்லோர்களுடைய சேர்க்கையால் தானாகவே விலகிப் போய்விடும். 171

தர்மவழி தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். காலனைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டும். பிறர் கூறும் கடினச் சொற்களை பொருட்படுத்தக் கூடாது. வஞ்சனைக் குணத்தை நம்மிடம் அண்ட விடக் கூடாது. தீயோருடன் நட்பை விலக்கிக் கொள்ள வேண்டும். நல்லோரின் நல்லுபதேசங்களைக் கேட்டுப் பயன் பெற வேண்டும். 172

உறவினரோடு பிரிவு, தீராப் பிணிகள், ஏனைய தீமைகள் யாவும் புவியில் பிறந்த மானிடர்களுக்கு ஒன்றுசேர வரக் கூடியவைகள். இப்பிறவி, இன்பம் தரவந்தது அன்று என்பதை நல்லோர்கள் நன்கறிவர். எனவே இப்பிறவித் துன்

பத்தை அறவே ஒழிக்க வல்ல நல்லோரையே என் மனம் என்றும் நாட வேண்டும். 173

ஆராய்ந்து பார்க்கின் பிறவி, துன்பமயமானது. எனினும் நல்லது செய்ய வேண்டும் என நல்லெண்ணம் உள்ளவர்களோடு எப்போதேனும் கலந்து வாழும் வாய்ப்பு ஒருவனுக்குக் கிட்டின், துன்பமயமான இப்பிறவியை எவனும் வெறுக்க மாட்டான். 174

ஊரிலுள்ள சாக்கடை நீர் பெருமை வாய்ந்த கடலுடன் சேர்ந்ததும், தன் முந்திய பெயரை மாற்றிக் கொண்டு புண்ணிய தீர்த்தமாகக் காட்சி தருகிறது. அப்படியே தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தவர்கள், உயர் குடிப் பிறந்தோரு சேர்க்கையால் மலைபோல் பெருமையை அடைவர். 175

இயல்பாகப் பெருமைக் குணம் அற்றவர்களும், மலை போன்ற புகழ் உள்ளவர்களின் சேர்க்கையால் பெருமை பெற்று விடுகிறார்கள். வானளாவிய ஆகாயத்திலே கிரணங்களுடன் ஒளி மயமாய் விளங்கும் சந்திரனுடன் சேர்ந்திருக்கும் முயல் எனப்படும் களங்கத்தையும் சந்திரனோடு சேர்த்து மக்கள் வணங்குவதைப் பார்த்திருக்கிறோம் அல்லவா? 176

பாலுடன் கலந்த நீர் பாலாகவே மாறி விடும். கரு நிறம் கொண்ட நீரின் தன்மையைப் பிரித்து, அதில் காண முடியாது. மேலோர்களுடன் சேர்ந்த பிறகு சிறியோர்களுடைய நீச குணம் வேறுபட்டுக் காணப்படாமல் பெரியோர்களுடைய புகழிலே ஒன்றிக் கலந்து விடுகிறது. 177

வயலில் முளைத்த புல்லை, சுலபமாய்ப் பெயர்த்து எறிய வல்ல கலப்பை, மரக்கட்டையை அடைந்த புல்லைப்பெயர்க்க

முடியாமல் போய் விடுகிறது. அவ்வாறே வலிமை பெற்ற ஒருவனை அழிக்கவல்ல பகைவனின் கோபம், நல்லோரைச் சார்ந்த பொழுது ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் பயனற்று விடுகிறது. 178

வளமான நஞ்சை நிலத்திலே உழுது பயிரிட்ட நெல், நன்கு பயிராவது போல் தாங்கள் பழகும் மக்களுடைய மேன்மையால் மனிதர்கள் உயர்வு பெறுவர். பேய்க் காற்றினால் தாக்கப்பட்ட கப்பல் கவிழ்ந்து விழுவது போல் தீயோருடைய சேர்க்கையால் மனிதருடைய நற்பெருமையும் நாசமாய் விடுகிறது. 179

மரத்தடியைப் பற்றிக் கொண்ட நெருப்பு, காடெல்லாம் பரவி ஒரு பாவமும் அறியாத மணம் மிக்க சந்தனம், வேங்கை போன்ற நல்ல மரங்களையும் எரித்து விடுகிறது அல்லவா? அதே போல் உள்ளத்தால் தூய்மை பெற்றவர்கள் சகவாச தோஷத்தால் இகழ்ச்சிக்குள்ளாகிறார்கள். 180

அதிகாரம்-19

மகிமை

கொடுக்கக் கையில் பணம் இல்லாமல் இளமையும் கழிந்து போய் விட்டால், முன்பு காதலித்த பெண்களே இப்பொழுது நினைத்துக் கூடப் பார்க்க மாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட நன்றி கெட்ட பெண்களுடன் சேர்ந்து வாழலாம் என்ற ஆசையை மனிதன் அறவே விட்டொழித்துத் துறவறம் மேற்கொள்வது சாலச்சிறந்தது. 181

இல்லறத்தில் இன்பத்தையும் நிறைவையும் பெற்றுள்ளோம் என்ற தப்பான எண்ணத்தால், வரவிருக்கும் துயரத்தையும் மூடர்கள் நினைத்துக்கூடப் பார்ப்பதில்லை. நிலையானவை போல் தோன்றி உண்மையில் நிலையற்ற இல்லற இன்பத்தின் தன்மையை உணர்ந்த அறிஞர்கள், அதைக் கண்டு ஒரு பொழுதும் வருந்தமாட்டார்கள். 182

கண்கூடாகப் பார்க்கும்பொழுதே உன் இளமை மறைந்து விடுகிறது. எதிர்பாராமல் பல இன்னல்கள் உன்னை வந்து அடைகின்றன. ஆகவே நல்லறிவு பெற்று நற் கதிக்குக் காரணமான நல்லறத்தை தயக்கமின்றி செய்து இன்பமாய் வாழுங்கள். 185

மழை பெய்து நீர் வருவாய் குறைந்த பொழுதும் தன்னி டமுள்ள ஊற்றுநீரை அளித்து வற்றிய குளம்,மக்களுக்கு உத வுகிறது. அவ்வாறே இயற்கையாய் தான குணம் படைத்த பெரியோர்கள் வறுமையிலும் சிறிதளவாவது பிறருக்கு உதவுவார்கள். கீழ்மக்கள் செல்வம் இருந்தும் உதவ முன் வருவதில்லை. 184

வெள்ளம் கரை புரண்டு ஓடும் பொழுது பலருக்குத் தானாகவே சென்று நீரை வழங்கி உதவி புரிந்த நதி, வற்றிய பொழுதும் ஊற்றெடுத்த நீரை அண்டி வரும் சிலருக்காவது அளித்து உதவும் தன்மை வாய்ந்தது. அதே போல் செல்வம் உள்ள பொழுது கேட்டவர்களுக்கெல்லாம் அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்து உதவிய நல்லோர், வறுமையில் சிலருக்காவது உள்ளதைத் தந்து உதவுவர்.

185

பெருமை பொருந்திய நாட்டின் தலைவனான பாண்டியனே! வெள்ளை எருதின் மேல் சூடு போட்ட வடு தெளிவாகத் தெரிவது போல் பெரியோர்கள் செய்யும் சிறிதளவு தீய செயல், தெளிவாகக் காணப்படும். ஜீவ ஹிம்சை போன்ற பெரிய குற்றத்தைக் கீழ்மக்கள் செய்திடி னும் அது எவனுடைய கண்ணுக்கும் அகப்படுவதில்லை.

186

நற்பண்பு இன்றி, தீயகுணம் மாத்திரம் படைத்தவர் களுடன் செய்து கொள்ளும் நட்பு தீமையையே விளைவிக்கும். விளையாட்டில் கூடத் தீயவற்றைச் செய்யாத நல்லறிவாளர் களுடன் செய்து கொள்ளும் பகைகூட பெருமையையே அளிக்கும். 187

பொறுமைக் குணம் உள்ள நல்லோருடன் பொறுமையுடனும், ஆத்திரம் கொண்ட பகைவர்களுடன் காலனையும் கலங்க வைக்கும் கோபத்துடனும், எடுத்ததற்கெல்லாம் பொய் பேசுகிறவர்களுடன் பொய்யுடனும், பண்பு உள்ளவர்களிடம் பண்புடனும் ஒருவன் உறவாடப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். 188

சினங்கொண்ட சிலர் புறஞ்சொல்லி மனதை மாற்ற முயன்றாலும் மயக்கம் கொள்ளாமல் விளக்கின் ஒளி போல் மாறாத தெளிவுடன் இருப்பர், நல்ல உள்ளம் படைத்த பெரியோர். 189

தினந்தோறும் பெரியோர்கள் தாம் உண்ணும் உணவின் முதல் கவளத்தை விருந்தினருக்கு அளித்து, பிறகு தான் உண்பர். அவ்வாறு உண்ணும் உணவு, காமம் வெகுளி மயக்கம் ஆகிய மூன்று குற்றங்களையும் அகற்றி அவர்கள் நற்கதி பெறும்வரைத் துன்பங்களிலிருந்து நீக்கிக் காத்து வரும். 190

அதிகாரம் —20 விடாமுயற்சி

நீர் நிரம்பாத குளத்தைச் சுற்றியுள்ள பயிர், நிலையான வளர்ச்சியை அடையாதது போல் பிறரை அண்டியிருக்கின்றவர்களுடைய வாழ்க்கையும் நிலையற்றதாக இருக்கும். கத்தியைக் கையிலேந்திச் சுழற்றும் பெண்ணுடைய கண்கள் தற்காப்பிற்காக நாற்புறமும் கவனமாய்ச் சுழன்று வருவது போல், விடாமுயற்சி உள்ள மனிதர்கள் நிலையான இன்பம் பெறுவர். 191

வழியிலுள்ள வஜ்ரம் பாயப் பெற்ற இளம் மரமும் யானையைக் கட்டுவதற்கு ஊன்றுகோலாய்ப் பயன்படுகிறது. அவ்வாறே தன் நிலையிலேயிருந்து சிறிதும் இறங்காமல்

முயற்சி செய்பவர்களுடைய வாழ்க்கை பயனுள்ளதாய் அமையும். 192

நல்ல மாமிசம் சமயத்தில் புசிக்கக் கிடைக்கப் பெருத வலிமையுள்ள புலி, மட்டமான தவளையைத் தின்று பசியைத் தீர்த்துக் கொள்கிறது. அவ்வாறே அறிவுக்கேற்ற நல்ல தொழில் கிடைக்காத பொழுது கிடைத்த தொழிலை ஏற்றுச் செய்தால் பிறகு ஒருவனுக்கு நல்ல தொழில் கிடைப்பது திண்ணம். 193

அலைகளால் மோதப் பெற்ற தாழம்பூவை உடைய குளிர்ந்த சோலை நிரம்பிய துறைமுகத்தின் தலைவனே! எளிதில் செய்ய முடியாத காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கி விடா முயற்சியோடு காரியம் முடியும்வரை தளர்ச்சியின்றி நிலைத்து நிற்பது ஆண்மைக்கு அடையாளம். எடுத்த காரியம் முயற்சியின்றி தானுக முடிந்து விடுமாகில் முயற்சி செய்யாத பெண்களும் உலகில் பெரும் புகழைப் பெற்று விடுவார்கள் அல்லவா? 194

உயர்ந்த குலம், தாழ்ந்த குலம் என்று பேசுவது எல்லாம் பெயர் அளவோடு சரி. இதற்குப் பொருள் ஒன்றும் இல்லை. செல்வம், தவம், கல்வி, முயற்சி இவைகளை வைத்துத் தான் குலத்தின் ஏற்றத் தாழ்வை முடிவு செய்ய வேண்டும். 195

எடுத்த காரியம் முடியும் வரை அதற்காகக் கைக் கொண்ட முயற்சியை மனதிலே அடக்கி வைத்து வெளியில் சொல்லாது இருப்பர். அத்துடன் பிறர் மன வலிமையை அங்கக் குறிப்பினுல் அறிந்து கொள்ளும் திறமை பெற்றவர் அறிவாளிகள். இவர்களுடைய குறிப்பிலேயே உலகம் யாவும் அடங்கி நிற்கும். 196

செல்லரித்து உளுத்துப் போன ஆலமரத்தை, அதில் தோன்றிய விழுதுகள் தாங்கும் தூணாய் நாற்புறமும் நின்று

அதைக் காப்பது போல், தந்தைக்குத் தளர்ச்சி ஏற்ப(போது, பெற்ற மகன் தந்தையை அழிவிலிருந்து காக்கிறுன். 197

யானையின்முகத்தைப் புண்படுத்தவல்ல கூர்மையான நகங்களையும் வலிமையான கால்களையும் கொண்ட சிங்கத்தை ஒத்த வல்லமை படைத்தவர்கள், செய்தொழில் குன்றி வருவாய் இன்றி மரணம் நேரும் தருவாயிலும் மானக் குறைவான சிறிய காரியத்தைச் செய்ய மாட்டார்கள். 198

இனிமையான கரும்பிலே பூத்து, சிங்கப் பிடரிபோல் அழகாய்க் காட்சி தரும் மலர், மணமின்மை என்ற காரணத்தால் பயனற்றதாய் விடுகிறது. அதே போல் கௌரவத்தை ஒருவனுல் சம்பாதித்து க்கொள்ள முடியவில்லையேல் அவன் நற்குடியில் பிறந்தும் பயன் இல்லை. 199

தனவான்கள் அன்போடு கறிகாயுடன் சேர்த்து அளித்த சோற்றை, சுய முயற்சியால் அதை அடையப்பெற முடியாத சோம்பேரிகள்தான் விரும்பி உண்பர். பிறரோ, கறிகாய் கலக்காத தண்ணீர் கலந்த வெட்டிச் சோருயினும், சுய முயற்சியால் கிடைக்கப் பெற்ருல் அதை அமுதத்துக்குச் சமமாக எண்ணி உண்பர். 200

2. நட்பியல்

அதிகாரம் 21 உறவினருடன் கூடியிருத்தல்

கருவைத் தாங்குவதாலும், குழந்தையைப் பெற்றெடுப்பதாலும் பெண்களுக்கு உள்ள துயரங்கள் யாவும் பிறந்த குழந்தையை மடியில் கண்ட மாத்திரத்தில் மறைந்து விடும். அதேபோல் தளர்ச்சியால் ஒருவனுக்கு வரும் துயரங்கள் யாவும், தனக்கு நன்மையையே விரும்பும் உறவினர்களைக் கண்டவுடன் பறந்து போய்விடும். 201

வெயிலில் வாடி வருந்தி வரும் யாவர்க்கும் நிழல் தந்து பாகுபாடின்றி தன்னை அண்டிய யாவர்க்கும் உதவி செய்யும் மாம்பழத்தை, பிறர்க்களிக்கும் மாமரம் போல் பிறருக்கு உதவி செய்து, தான் மட்டும் வறுமையில் வாடுகின்ற மானிடர்கள் மனிதர்களுள் உயர்ந்தவர் ஆவர். 202

அடுக்கடுக்காய்க் காய்த்துக் குலுங்கும் பெரிய காய்களை மெல்லிய மரக் கிளைகளால் என்றாவது தாங்க முடியாமல் போனது உண்டோ? அப்படியே தன் வறுமையிலேயும் வரும் உறவினர்களைக் காக்க மாட்டேன் என்று பெரியோர்கள் ஒருக்காலும் சொல்லமாட்டார்கள். அரசனே இதைக் கேளாய்! 203

குணம் இல்லாதவருடன் பலர் அறியச் செய்து கொள்ளும் நட்பு, நிலைத்து நிற்காது. குணசாலிகளுடன் ஒருநாள் கொள்ளும் நட்பு, கடமையைச் சரிவர ஆற்றி வரும் பெரியோர் நற்கதி பெற எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி போல் நிலைத்து நிற்கும். 204

"இவன் இப்படிப்பட்டவன்", "இவன் எனது நண்பன், இவன் பகைவன்" எனப் பாகுபாடு பாராமல் துயரமுற்று வரும் அனைவருடைய துன்பத்தையும் தீர்க்க வல்லவர்கள் மக்களுள் சிறந்தவர்கள் என ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவர். 205

தங்கக் கிண்ணத்தில் வைத்து சர்க்கரை கலந்து புலிநகம் போல் வெண்மையான அன்னியன் அளித்த சோற்றை விட, எந்தப் பாத்திரத்தில் வைத்தாவது நம்மவர் கையால் அளித்த உப்பில்லாக் கஞ்சியும் இனிமையைத் தரும். 206

பசி வந்த சமயத்தில் கறிகாய் கலந்து சுடச்சுட அளித்த மாற்றான் வீட்டு உணவும் வேப்பங்காய் போல் கசக்கும். பிற்பகல் அகாலமாய் உறவினர் வீட்டிலே கிடைக்கும் சாதாரண கீரைச் சோறுகூட அமிர்தத்துக்கு ஒப்பாகக் கருதப்படும். இதைக்கேளாய். 207

நாள்தோறும் சம்மட்டி போல் ஓய்வில்லாமல் பிறர் பொருளை அடித்துத் தின்று வாழ்பவர்கள், நெருப்பிலே பொருளை வைத்து விட்டு வெளியிலே வரும் குறடு போல் பிறர் துன்பப்படும் காலத்தில் அவர்களை விட்டு விலகி விடுவர். நெருப்பிலே புகுந்து பொருளைக் காய்ச்சி எடுக்கும் உலையாணி போல் துயரம் வரும் பொழுது உறவினர்கள், அவர்களுடன் நெருப்பிலே விழவும் சித்தமாய் இருப்பர். 208

மணமிக்க குளிர்ந்த பூமாலை அணிந்தவனே! வரும் இன்பத்தை உயிர் உள்ளவரை ஒற்றுமையாய் அனுபவிக்க முன்வருவது போல் துன்ப காலத்தில் ஒற்றுமையை உறவி னர்கள் பின்பற்றவில்லையேல் மறுபிறவியில் அவர்கள் கைம் மாறு என்ன செய்ய இருக்கிறது? இவ்வுலகை விட்டு உயிர் நீங்கிய பிறகு உறவே முறிந்து விடப்போகிறதே? 209

பூனைக்கண் போல் பளபளப்பாய், சூடாய்ப் பருப்புப் பாயசம் கலந்த உணவு, அன்பில்லாத மாற்றான் வீட்டில் கிட்டிடின் அது வேம்புபோல் கசப்புடையது. அன்போடு உறவினர் வீட்டில் கிட்டும் நீர்க் கஞ்சியும் அமிர்தம் போல் சுவை தரும். 210

அதிகாரம்—22 ஆராய்ந்து நட்பு கொளல்

நுனியிலிருந்து தொடங்கி கரும்பைத் தின்னும் பொழுது முறையே இனிமை அதிகமாய் வருவது போல், விஷயமறிந்த கற்றவர்களுடன் செய்யும் நட்பு, இனிமையாய்ப் பெருகிக் கொண்டே போகும். அடி தொடங்கி கரும்பைத் தின்னும் பொழுது இனிமை குறைந்து வருவது போல் அரஸிகர் களுடன் கொண்ட நட்பு குறைந்து கொண்டே போகும். 211

நீர்வீழ்ச்சியில் கலந்து வரும் பொன்னைக் கண்டு பயந்து ஓடும் பறவைகள் நிரம்பிய நாட்டின் தலைவனே! நற்குடிப் பிறந்தவர்கள் குலத்திற்கேற்ற தங்களின் நற்குணங்களை மாற்றிக் கொள்வதில்லை. பெருமையை வெளிப்படுத்தும் செயலாக இதைக் கொள்ள வேண்டுமேயன்றி பிறர் உள்ளத்தை அறியவல்ல அறிகுறியாக இதைக் கொள்ள லாகாது. 212

யானையையொத்த குணம் கொண்டவருடன் நட்புக் கொள்ளலாகாது. நாயைப் போன்ற குணம் உள்ளவனுடன் நட்பு வைத்துக் கொள்வது நலம். ஏனெனில், வெகுநாள் பழகி, தனக்கு உணவளித்த பாகனையே யானை கொன்று விடுகிறது. தன் மேல் வேலை எறிந்து துன்புறுத்திய மனித னிடம் கூட வாலை ஆட்டி அன்பைச் செலுத்துகிறது நாய். 213

உடலால் என்றும் கூடி உள்ளத்தால் விலகி இருப்பவர் களுடன் சேர்ந்து பழகமாட்டார் பெரியோர். பல நாள் உடலால் பிரிந்து உள்ளத்தால் ஒத்திருப்பவர்களுடன் கூடிப் பழகுவர் பெரியோர். 214

மரக்கிளையில் பூத்த மலர் போல் முதலில் மலர்ந்து பிறகு சுருங்காது எப்பொழுதும் முகமலர்ச்சியுடன் காட்சி தருபவர்களுடைய நட்பு தார்மீகத் தன்மை வாய்ந்தது. நீரிலே பூத்த பூ போல் முதலில் முகம் மலர்ந்து பிறகு சுருங்கிக் கொள்பவர்களை விரும்பி எவரும் நட்பு வைத்துக் கொள்ளார். 215

ஒரு நாள் தொண்டு செய்யாவிடினும் கீழ்மக்களு டைய நட்பு பாக்கு மரம் போல் குறைந்து விடும். தென்னை மரம் போல் இடையிடையே சேவைக் குறைவு ஏற்பட்டாலும் நடுத்தரமானவர்களுடைய நட்பு குறை

யும். எவ்வித உபசரணையுமின்றி தானாக வளரும் பனை மரம் போல் உத்தமர்களுடைய உறவு வளர்ந்து கொண்டே போகும். 216

கழுநீரில் சமைத்த உள்ளன்போடு இட்ட கீரைச் சாப்பாடும் அமிர்தமாய் இருக்கும். கறிகாய்கள் நிரம்பிய, அன்பில்லாதவன் கையால் அளித்த வெள்ளை அரிசிச் சோறும் எட்டிக் காய் போல் கசக்கும். 217

நாயின் கால்விரல்களைப் போல் நெருங்கிப் பழகியும், ஈயின் காலளவாய் சிறிது கூட உதவாதவர்களின் நட்பினால் ஒருவிதப் பயனும் இல்லை. தானாக ஓடி நீரை அளித்துப் பயிர்களை வளரச் செய்யும் வாய்க்கால்களைப் போல் உதவுகிறவர்களுடைய நட்பை தேடிச் சென்றுவது கொள்ளல் சாலச் 218

அறிவில்லாதவனுடன் நட்புக் கொள்வதை விட, பகை கொள்வதால் பரவாயில்லை. தீராத வியாதியை விட மரணம் சிறந்தது. மனம் புண்பட ஒருவனைப் பழிப்பதை விட அவனைக் கொலை செய்வது மேலாகும். பொய்யாக ஒருவனைப் புகழ்வதை விட அவனைப் பழித்தாலும் பரவாயில்லை. 219

பலருடன் பல நாட்கள் கலந்து பழகி, குணப் பொருத்தம் பார்த்து நட்புக் கொள்ளல் நல்லது. கடித்து உயிரைக் குடிக்கும் பாம்புடன் பழகிய பிறகு அதைப் பிரிதலும் துன்பம் தரவல்லது. 220

அதிகாரம்—23 நன்பனின பிழைப்பொறுத்தல்

நன்கு ஆராய்ந்து தெளிந்த பிறகு, நட்புக்கொண்டவனிடம் குற்றம் இருந்தால் அதை வெளிப் படுத்தாமல் மனதில் கொள்ள வேண்டும். நெல்லில் உமியும், நீரில்

நுரையும் பூவில் இதழும் அவைகளுக்கு இயல்பான குற்றங் களாக அமையவில்லையா?. 221

நீரை நம்பி வாழும் உழவர்கள், பலமுறை கரை உடைந்து வழி தவறிச் செல்லும் நீரைப் பொறுமையோடு தடுத்து நிறுத்தி வயலுக்குப் பயன்படுத்துவர். அவ்வாறே வெறுப்பு உண்டாகும் அளவுக்கு குற்றங்களைச் செய்தாலும் தாமாக விரும்பி நட்புக் கொண்டவர்களைப் பொறுமை யோடு பொறுத்துக் கொள்வர் நல்லவர். 222

வண்டுகள் ஒலிக்கும் கொங்கு மரங்கள் நிரம்பிய உயர்ந்த மலைகளால் சூழப்பட்ட நாட்டின் தலைவனே! நண்பன் செய்த தவறுகள் அனைத்தையும் பொறுத்துக் கொள்ளல் சிறந்த காரியமாகும். ஏனெனில் இருவருள் ஒருவன், மற்றவன் தவறைப் பொறுத்தால் தானே இருவரி டையே நட்பு தொடர முடியும். 223

கடலிலிருந்து அலைகள் கொணர்ந்த முத்துக்களை ஏற்றி வந்து கரையிலே இறக்கிய படகுகள் நிரம்பிய கடற்கரை யின் தலைவனே! விட்டுப் பிரிய முடியாதபடி கூடிப் பழகி விட்ட நண்பர்கள் தவறு செய்தால் அது மனதை எரிக்கும் நெருப்பாகவே ஆகிவிடும். 224

எத்தனை தீமைகளைச் செய்தாலும் ஒதுக்கித் தள்ள முடியாத நண்பரைப் பொன் போல் போற்றி ஆதரிக்க வேண்டும். ஏனெனில் பொன்னும் பொருளும் நிரம்பிய வீட்டை எரித்துச் சாம்பலாக்கும் நெருப்பைத் தேடிக் கொணர்ந்து வீட்டில் வைத்து தினந்தோறும் காப்பாற்ற வில்லையா? 225

வானளாவி உயர்ந்த மூங்கிலால் நிரம்பிய மலைக்குத் தலைவனே! ஒதுக்கித் தள்ள முடியாத நண்பன் செய்த தவறுகளை வைத்து, அவனைப் புறக் கணிப்பது தவறு. தன்

கண்ணைக் குத்திய குற்றத்திற்காகத் விரலையே வெட்டி விட முடியுமா? 226

நீர் நிரம்பிய குளிர்ந்த கடற்கரைக்கு உரியவனே! ஒருவனுடன் பழகிய பிறகு அவன் செய்த குற்றங்களைப் பண்புள்ளவர்கள் பொருட்படுத்த மாட்டார்கள். அதற்கு மாறாக அவன் செய்த குற்றங்களை வெளியில் எடுத்துரைக்கும் அறிவிலிகள், தீங்கு செய்தவர்களைப் போலவே தாழ்ந்தவர்களாகக் கருதப்படுவர். 227

ஒலியுடன் விழும் அருவிகள் நிரம்பிய நாட்டின் நாயகனே! நம் விதியை நினைத்துப் பார்க்கும் போது, பிறர் நமக்குச் செய்த தீவினைகளே மனதுக்கு வேதனை தர மாட்டாது என்றால், நண்பன் செய்த தவறுகள் எவ்வாறு மனதுக்கு வேதனையைத் தரும்? ஆராய்ந்து பார்த்தால் மனதுக்கு இனியதாகவே அது மாறிவிடும். 228

ஒருவனை நம்மவனாக முடிவு செய்து நேசித்த பிறகு அதற்கேற்ற பண்பு அவனிடம் இல்லாவிடினும், நம்மவனாகவே அவனை எண்ணி ஏற்றம் தர வேண்டும். அவனிடம் காணப்பட்ட பண்பின்மையை மனதிலேயே வைத்துக் கொள்வது நலம், 229

நட்புக் கொண்ட பிறகு அவனுடைய குணதோஷங்களை ஆராய்ப்புகும் நான், நண்பனுடைய ரகசியத்தைக் காவாமல் வெளிப்படுத்துகிறவனுக்குக் கிட்டும் பாவத்தையும் மக்களின் வெறுப்பையும் அடையக் கடவேன். 230

அதிகாரம் - 24 பொருந்தா நட்பு

அருவி வாயிலாக வரும் நீரால் நிரம்பிய நாட்டின் பெருமானே! மழைக் காலத்தில் கூரை வீட்டிலே புகுந்த நீரை மண்ணைக் கட்டி வெளியேற்றியும், நீரைக் கையால்

வாங்கி வெளியிலே கொட்டியும், காரியம் முடியும் வரை சிலர் அவ்வீட்டிலேயே வசித்து வருவர். சில காரியவாதி கள் தாழ்ந்த நிலையில் வசித்ததாகத் தம்மைக் காட்டிக் கொள்வர். அவர்களுடைய நட்பு கொள்ளத் தக்கது அன்று. 231

நீர் அருவி நிரம்பிய நாட்டுக்கு நாயகனே! குணமுள்ள வருடன் செய்து கொள்ளும் நட்பு சிறப்புற்று மழை போல் பயனுள்ளதாய் விளங்கும். குணமில்லாதவருடைய நட்பு, வளருமாயின் அது மழையின்மை போல் பயனற்றதாய்ப் போய்விடும். 232

நுண்ணறிவாளருடன் சேர்ந்து அனுபவிக்கும் இன்பம், சொர்க்க லோக இன்பம் போல் சிறப்புடையதாய்க் கருதப் படும். சாஸ்திரம் பயிலாத பயனற்றவருடன் கூடிப் பழகல் நரகத்திற்கு ஒப்பாகும். 233

அருகிலெல்லாம் சந்தனச் சோலைகளும். சாலைகளும் நிரம்பிய நாட்டின் தலைவனே! அன்பில்லாதவருடைய நட்பு, முதலில் வளர்வது போல் தோன்றி பிறகு நெருப்பிலிட்ட வைக்கோல் போல் அடியோடு அழிந்து விடும். 234

செய்ய முடியாத காரியத்தைச் செய்ய முடியும் எனக் கூறல், முடிந்த காரியத்தைச் செய்யாமல் காலதாமதம் செய்தல், இவ்விரண்டும் இல்லற இன்பத்தை ஒதுக்கித் தள்ளி, துறவற நிலையைப் பற்றியுள்ளவர்களுக்கும் துயரத் தையே தர வல்லது. 235

ஒரே குளத்தில் தோன்றி வெகு நாட்கள் ஒன்றாக வளர்ந் தாலும் செங்கழுநீர் மலரின் பெருமையை வெள்ளாம்பல் ஒருக்காலும் பெறுவதில்லை. அதே போல் நற்குணமுள்ள வருடன் கலந்து பழகினாலும் குணமற்றவர்களுடைய செயல், தனிப்பட்டதாகவே காணப்படும். 236

எதிரே வரும் கிழக் குரங்குகளைத் தன் விரலால் தலையில் குட்டி அவைகளிடம் இருந்து பழங்களைப் பறித்துத் திரியும் பெண் குரங்குகள் கொண்ட நாட்டின் தலைவனே! மன ஒற்றுமை இல்லாதவனுடைய நட்பு இனிமையாய் இராது. 237

துயரத்தில் சிக்கித் தவிக்கும் நண்பர்களுக்கு, உயிரைக் கொடுத்தாவது நான் உதவத் தவறுவேனாகில், தன் வசமுள்ள நண்பன் மனைவியின் கற்பு பறிபோகும் பொழுது அதைக் காக்கத் தவறியவன் அடையும் பாவத்தை அடையக் கடவேன். 238

தேனடை நிரம்பிய மலையை உடையவனே! பசுநெய் நிரம்பிய பானையிலிருந்து அதை அகற்றி விட்டு அதில் வேப்ப எண்ணெயைக் கொட்டி நிரப்புவதும், நீதி அறிந்தவர்களுடைய நட்பை நழுவ விட்டு அறிவில்லாதவன் நட்பை ஏற்றுக் கொள்வதும் ஒன்றாகும். 239

சிறந்த குணம் உள்ளவனிடம் பிறருக்குக் கொடுத்து உதவும் தன்மை இல்லையேல் அது, தண்ணீர் கலந்த இனிய பால் போல் பயனற்றதாய்விடும். தீயவருடன் சேர்ந்த அறிவாளிகள், வெட்டை விரியனுடன் புணர்ந்து அழியும் நாகம் போல் அழிந்துவிடுவர். 240

3. இன்பவியல்

அதிகாரம்-25. அறிவுடைமை

அறிவாளிகள், தாழ்ந்த நிலையிலுள்ள பகைவனிடம் அனுதாபம் கொண்டு அவனைக் கொல்ல முன் வரமாட்டார்கள். வலிவுள்ள பாம்பு கூட நிறைவு பெறாத பிறைச் சந்திரனைக் கிரகணம் என்ற பெயரால் துன்புறுத்தவில்லை, 241

குளிர்ந்த பெருங் கடற்கரை காப்பானே! வறுமையில் வாடுகிறவர்களுக்குப் பொறுமை தான் அணிகலன். அடக்க மின்றி தான்தோன்றியாய்த் திரிகிறவர்களுடைய குல கௌரவத்தைப் பற்றி ஊரார் பழிப்பர். 242

நிலம் எதுவானுல் என்ன? எட்டி விதை போட்டால் எட்டி மரம் இன்றி அதிலிருந்து தென்னை மரம் முளைப்ப தில்லை. அதே போல் தென்னுட்டவரும் சுய முயற்சியால் நற்கதி பெறுகிருர்கள். நற்கதி பெருத வட நாட்டவரும் உலகில் உண்டு. திசை எதுவானுலும் என்ன? முயற்சி தான் வெற்றிக்குக் காரணம். 243

வேப்ப இலையின் நடுவில் பரவிப் பழுத்த வாழைப் பழ மும் தனது இயல்பான இனிமைக் குணத்தை மாற்றிக் கொள்வதில்லை. அவ்வாறே புனிதமான அறிவு படைத்த வர்கள், குணமற்றவாகளுடன் சேர்ந்தும் தம் மனத்தை மாற்றிக் கொள்வதில்லை. 244

அலைகடலின் குளிர்ந்த கரைக்குத் தலைவனே! உப்பு நீர் நிரம்பிய கடலுக்கு அருகாமையிலுள்ள பூமியிலும் இனிமை யான நீர் கிடைக்கிறது. இனிய அருவி நிரம்பிய மலைக்கு அருகாமையிலுள்ள இடத்திலும் உப்புத் தண்ணீர் கிடைக் கிறது. எனவே மக்களுடைய குணம், செயல் இவைகள் இடத்தை அடிப்படையாகக் கொள்வதில்லை. அவரவர் மனே நிலையையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்றன. 245

கதம்ப மணம் நிரம்பிய குளிர்ந்த கடற்கரைக்குத் தலைவனே! குணம் உள்ளவனுடன் முதலில் உறவு கொண்டு பிறகு பிரிவதை உறுதியான அறிவு பெற்றவர்கள் விரும்ப மாட்டார்கள். கூடிப் பிரிவதைவிட கூடாமல் இருப்பது சாலச் சிறந்தது. 246

ஆராய்ச்சி மூலம் பகுத்தறிவு படைத்தவர்களுடைய சேர்க்கையால் பல இன்பங்கள் கிடைக்கின்றன. பகுத்தறிவு பெற முடியாதவர்களை அண்டாதவர்கள், துன்பங்களை ஒரு பொழுதும் அடையமாட்டார்கள். 247

உயர்ந்த நிலையை தான் அடைவதற்கும் தாழ்ந்த நிலையில் தன்னைக் கொண்டு செல்வதற்கும், மேன்மேலும் உயர்வு பெறுவதற்கும்,எல்லோருள்ளும் முக்கியமாய் விளங்கு வதற்கும் தன் முயற்சியே மூல காரணமாய் அமையும். 248

உயர்ந்த அலைகள் வீசும் கடற்கரைச்கு உரியவனே! பல காரியம் வெற்றி பெற விரும்பி, மூடர்களைத் தொடர்ந்து செல்வது, அவிவேகம் அன்று; விவேகமாகவே இதைக் கருத வேண்டும். 249

அறம் பொருள்களுக்குக் காரணமான செயல்களைச் செய்தல், அதனுல் இன்பம் அடைதல், தக்கவர்களுக்கு தானம் செய்தல் என்ற இம்மூன்றும் சேர்ந்து ஒருவனுக்கு இப்பிறவியில் கிட்டிடின், அப்பிறவி, வெளிநாடு சென்று வெற்றியோடு திரும்பிக் கரையைச் சேர்ந்த கப்பலைப்போல் பயனுள்ளதாகும். 250

அதிகாரம் – 26 விவேகமின்மை

மனிதனுக்குப் பகுத்தறிவு சிறந்த பாக்கியமாகும். பகுத்தறிவு இன்மையை வறுமைக்கு ஒப்பாகக் கருத வேண்டும். பெண்மை மிகுந்த, ஆண்மை குறைந்த பேடியானவள் கண் கவர் ஆபரணங்களை அணிந்தாலும் பெண்களுக்கு உரிய அழகை ஒருக்காலும் பெற மாட்டாள். 251

பல விஷயங்களைக் கற்றும் கேட்டும் உணர்ந்த ஞானிகள், பெருமையை இழந்து வறுமைக்கு உள்ளாகிறுர்கள்

;க் காரணம் யாதெனக் கேட்கலாம். சிறப்புடைய ஸரஸ்வதி தேவி அறிஞர்களிடம் குடி கொண்டு இருக்கிறாள். அவளுடன் சேர்ந்து வாழ விரும்பாத இலக்குமி தேவி கோபம் கொண்டு அவர்களை அண்டாது வெறுத்து விலகி விடுகிறாள். இதுதான் இதற்குரிய விடை. மருமகளும் மாமியாரும் சேர்ந்து ஒற்றுமையாய் எங்கேயாவது வாழ்வது கேட்டு இருக்கிறீர்களா? 252

"இளமையில் கல்" என்று சொல்லும் தந்தை சொல்லை மதியாது நடப்பவன், ஒரு நாள் பலர் முன்னிலையில் கொடுத்த எழுத்தோலையைப் படிக்க முடியாமல் திணறிக் கோபம் கொண்டு அவர்களைத் தடிகொண்டு தாக்க வருவான். 253

கல்லாதவன் கற்றறிந்தவர் உள்ள அவையில் வந்து மௌனமாக இருந்தால் அது அசுத்தமான நாய் சபைக்குள் நுழைந்ததை ஒத்திருக்கும். ஏதாவது ஒன்றை அவன் பேசத் தொடங்கினுல் அது நாய் குரைப்பதை ஒத்திருக்கும். 254

)லக்கணப் பிழையின்றிப் பேசத் தெரியாதவர் கூடிய மட்டமான சபையில், கல்லாதவன் புகுந்து தைரியமாய் அறியாத விஷயங்களையெல்லாம் பேச முயல்வான். கற்றவர்களோவெனில், அங்கு பலர் வேண்டிக் கொண்டாலும் அறிந்த விஷயங்களையும் கேட்பவர்களின் தகுதியின்மையை உணர்ந்து சொல்ல மாட்டார்கள். 255

கற்றறிந்த அறிவாளிகள் சொற்பிழைக்கு அஞ்சி அதிகமாய் எதையும் பேசமாட்டார்கள். கல்லாதவர்கள் எதற்கும் அஞ்சாமல் தோன்றியவற்றையெல்லாம் சொல்வர். உலர்ந்து காய்ந்த பனை ஓலையில் உண்டாகும் ஒலியை பச்சைப் பனை ஓலையில் பார்க்க முடியாது அல்லவா? 256

நன்மை தெரியாதவர்களுக்கு தர்ம உபதேசம் செய்வது, ரஸம் அறியாத பன்றிக்கு மாம்பழ ரஸம் கலந்த உணவை அளிப்பதற்கு ஒப்பாகும். கல்லிலே துளை செய்து நிறுத்தினாலும் நிலைத்து நில்லாத மரக்கிளையைப் போல் நாம் செய்யும் உபதேசமும் அவர்கள் செவிக்குள் நுழைந்து நிற்காது. 257

பாலால் பல முறை கழுவி உலர்த்தி எடுத்தாலும் கரியின் கருநிறம் மாறுவதில்லை. அவ்வாறே தடியால் அடித்தடித்துக் கல்வி புகட்டினாலும் பூர்வ புண்ணியம் இல்லாதவன் அறிவு பெறமாட்டான். 258

தேன் சுரக்கும் நறுமணம் மிக்க பூவைப் புறக்கணித்து ீனமான பொருளை விரும்பிச் செல்லும் ஈ போல் மட்டமானவற்றைப் பெற விரும்பும் மனம் உள்ள மனிதன், தேனினும் இனிய நல்லோருடைய உபதேச மொழிகளைக் கேட்க முன் வர மாட்டான். 259

படித்தவர்கள் தாம் கற்று உணர்ந்து கூறிய நுண் பொருள்களைக் கேட்க பலர் விரும்பம் காட்டாததின் பயனாகத்தான் மூடர்கள் தம்மைப் போன்ற மூடர்களைப் பார்த்து இழிவான பிரசங்கம் செய்ய முன்வருகிறார்கள். 260

அதிகாரம்—27 பயனற்ற செல்வம்

பழுத்த பழங்கள் பல அருகில் இருந்தும் விளாம் பழத்தை வௌவால் அணுகாதது போல் சமீபத்தில் இருந்தாலும் பெருந்தன்மை இல்லாதவனுடைய செல்வம் தமக்குக் கிட்டாது என எண்ணி, நல்லோர் அணுகமாட்டார்கள். 261

கள்ளிப்பூ, கைநீட்டி எளிதில் பறிக்கும்படி அருகாமையில் இருந்தாலும் அது தலையில் சூட்டத்தகுதி பெறாததால் கள்ளிச் செடியை மக்கள் தொட விரும்பாதது போல் செல்வம் இருந்தும் கீழ்மக்களை அறிஞர்கள் கூடிப்பழக மாட்டார்கள். 262

அலைகடல் அருகில் அமர்ந்திருப்பவர்களும், உப்பு)ல்லாத இனிய நீர் நிரம்பிய கிணற்றைத் தேடி வெகு தூரம் செல்வது போல், அற்ப குணம் படைத்த சீமான்கள் அருகில் இருப்பினும் நல்லோருடைய செல்வத்தை வெகு தூரம் நடந்து சென்றுவது பெற முயல்வர் நல்லோர். 263

நல்லறிவாளர்கள், செல்வம் இன்றி வறுமையால் வாடுகிறார்கள். அறிவில்லாத கீழ்மக்கள் பட்டுப் பீதாம்பரமும் உடுத்தி சீமான்களாய்க் காட்சி தருகிறார்கள். எனவே இவ்வுலகில் புண்ணியப் பயன்தான் இவ்வேறுபாட்டிற்கு முக்கிய காரணம். 264

வேல் போன்ற கண்ணை உடையவளே! நற்குணம் உள்ள அறிவாளிகள் ஏழைகளாய் இருப்பதற்கும் குணமற்ற முட்டாள்கள் செல்வம் நிறைந்திருப்பதற்கும் முற்பிறவியில் அவரவர் செய்த புண்ணியத்தைத் தவிர வேறு எதைக் காரணமாகக் கூற முடியும்? 265

தாமரை மலர் மேல் வீற்றிருக்கும் தங்கப் பதுமையே! நீ ஏன் குணம் உள்ள மனிதர்களைப் புறக்கணித்து குணமில்லாதவர்களைப் போய்ச் சேருகிறாய்? எனவே நீ சாம்பலாகக் கடவாய். 266

வேல்போல் கூர்மையான கண்ணை உடையவளே! உதவி புரிகிறவர்களிடம் வறுமை வெட்கமின்றி இருக்கிறது. உதவாதவர்களிடம் செவ்வம் வஜ்ரம் போல் ஒட்டிக் கொள்

கிறது. வறுமையும், செல்வமும் பொருந்தாத இடங்களில் இருப்பதை நீயே வியப்புடன் காண்பாய். 267

வெட்கம் உள்ள நல்லோர், வறுமையால் வெகு தூரம் நடந்து சென்று பிச்சை எடுத்துக் கிடைத்த உணவை உண்பர், வெட்கம் கெட்ட தீயோர், செல்வம் தழைத்து தன் வீட்டுக்குள்ளே அமர்ந்து பாலாறு, மோராறு பெருகக் கறிகாயுடன் தனித்து கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு உண்பர். 268

கதிருடன் கூடிய நெற்பயிர் வாடி வதங்கும் பொழுது மின்னலுடன் கூடிய மேகம் பயன் இன்றிக் கடலில் மழை பொழிவது போல் அறிவிலிகள், தமக்குக் கிடைத்த ஏராள மான செல்வத்தைப் பயன் இன்றி, தேவையற்ற ஒரு வனுக்குக் கொடுத்து வீணடிப்பர். 269

விவேகமற்றவன் கற்றும் கல்லாமைக்கு ஒப்பாகும். விவேகமுள்ளவன் கல்லாவிடினும் கற்றதற்கு ஒப்பாகும். யாசிக்கும் குணம் இல்லாதவனுக்கு வறுமையே செல்வத் திற்குச் சமமாகும். தானம் செய்து அறியாத தனவான் ஏழைக்கு ஒப்பாவான். 270

4. துன்பவியல்

அதிகாரம் 28. கொடாமை

பாகுபாடு இன்றி அனைவருக்கும் நிலைமைக்கு ஏற்ப சமைத்த சோற்றைப் பகிர்ந்து கொடுத்து, தானும் உண்பது தான் உண்மையான உணவு ஆகும். வீட்டைத் தாளிட்டுத் தனித்திருந்து உண்ணும் பயனற்ற மனிதனுக்கு சொர்க்க லோகக் கதவு, நிலையாய் என்றும் அவன் உள்ளே செல்ல முடியாமல் மூடிக் கிடக்கும். 271

எப்படியும் தகுதிக் கேற்ப, சிறிதளவு ஆயினும் அறம் செய்பவர்கள் புகழைப் பெறுவர். செல்வம் கிடைத்த பிறகு தானம் செய்யலாம் எனச் சொல்லுகிறவர்கள் மக்களின் பழிக்கு உள்ளாவார்கள். 272

ஈட்டிய பொருளைத் தானும் அனுபவிக்காமல் துறவி களுக்கும் அளிக்காமல் சேர்த்து வைத்து இறந்து போகும் மூடனை கஞ்சனைப் பார்த்து, அவன் சேர்த்து வைத்த பொருளே சிரிக்கும் அத்துடன் கருணைக் குணமும் கண்டு நகைக்கும். 273

பிறருக்குக் கொடுக்காமல் தானும் உண்ணாமல் சேர்த்து வைத்த லோபியின் செல்வத்தை, நற்குடியில் பிறந்து மணமாகாமல் காத்திருக்கும் அழகிய கன்னிகையைப் போல் காலம் வரும் போது தெரியாத எவனோ ஒருவன் வந்து அனுபவிப்பது திண்ணம். 274

அலைவீசும் நீர் நிரம்பிய பெரிய கடல், அருகில் இருந்தும் விட்டு விட்டு நீர் சுரக்கும் கிணற்றில் உள்ள ஊற்று நீரை மக்கள் அதிகம் விரும்புவது போல், புண்ணியத் தின் பெருமையை அறியாதோர் ஈட்டிய பெரும் செல்வத் தை விட, நற்குணம் உள்ள பெரியோரின் தீரா வறுமையைப் பெரியதாக எண்ணுவர் சிலர். 275

என்னுடையது என்று சொல்லிக் கொண்டு லோபி செலவழிக்காமல் தேடி வைத்த செல்வத்தை ஏழையாகிய நானும் அதை என்னுடையது என்று தைரியமாகச் சொல்லுவேன். ஏனெனில் அச் செல்வம் அவனுடைய தாகில் பிறருக்குக் கொடுத்து தானும் அதை அனுபவித்து இருப்பான் லோபி. அதைத்தான் அவன் செய்யவில்லை. இருந்தால் நான் கொடுப்பேன். அனுபவிக்கவும் செய்வேன். எனவே இவ்வாறு சொல்வதில் தவறென்ன? 276

கொடுக்காத கஞ்சப் பிரபுவிற்குப் போல் ஏழைக்கு ஒரு வித பயமும் கிடையாது. ஏனெனில் செல்வத்தை இழந்து விடுவோம் என்ற கவலேயோ, அதை பூமியில் புதைக்க வேண்டிய அவசியமோ, அதை அதிகம் செல விடாமல் இழுத்துப் பிடிக்க வேண்டிய நிலேயோ, இப்படி ஒருவித வருத்தமும் ஏழைக்கு ஏற்படுவதில்லே. 277

பணம் உள்ளவனுக்குக் கொடுக்க ஏன் மனம் வருவதில்லே. முறைப்படி இவனுடைய பணத்தைப் பெற்ற பங்காளிக்கும் கொடுப்பதிலே நாட்டம் இல்லே. பணக்காரன் கொடுக்க முன் வந்திருந்தால் பங்காளிகள் அதைத் தடுத்து நிறுத்தப் போவதில்லே. பங்காளி பணக்காரன் வாரிசாகக் கொடுத்தால் இறந்து போனவன் வந்து அதைத் தடுக்கப் போவதில்லே. சில குடும்பங்களில் யாருக்குமே தான புத்தி வருவதில்லே. 278

கொடையாளி பசுவின் நிலேயிலிருந்து, யாசகராகிய கன்றுக்குட்டிக்குக் களிப்போடு அளிக்கும் உதவி தான் உண்மையான உதவியாகும். அடித்து உதைத்து பலாத்காரமாகப் பசுவைக் கறப்பது போல் பல உபாயங்களால் கொடையாளியிடமிருந்து உதவி பெறுவது கீழ்த்தரமானது. 279

செல்வத்தைத் தேடுவதிலே துயரம் உண்டு. அதை காப்பதிலேயும் துயரமுண்டு. அது அழியும் போதும் துயரம் வரும். அதைக் காப்பதிலே கவனக் குறைவு ஏற்படின் அதற்காகவும் வருந்த வேண்டும். எனவே எல்லா வகையிலும் செல்வம் துயரத்தைத் தரவல்லது. 280

அதிகாரம் 29 ஏதுமின்மை

காவி படிந்து காஷாயம் கட்டிய துறவிகளிடம் ஏதாவது சிறிதளவு பொருள் இருந்து விட்டால், மக்களிடையே அவர்களுக்குச் செல்வாக்குப் பெருகி வருகிறது. உயர் குலத்தில்

பிறந்து ஏழ்மையில் வாழ்கிறவர்கள் செத்த பிணத்தை விடக் கேவலமாகக் கருதப் படுவர். 281

நீரைவிட நெய் நுட்பமானது. நெய்யை விட புகை மிக நுட்பமானது. நுட்பத்திலும் நுட்பமான புகை கூடப் புக முடியாத சந்தில் யாசகர்கள் சுலபமாகப் புகுந்து விடுவர். 282

கல்லால் கிளிகளை ஓட்டுவதற்கு இடமான கானகத்துடன் கூடிய நாட்டின் நாயகனே! உயர்ந்த கற்களால் உயர்ந்து நிற்கும் மலை மேல் மலராத காந்தள் மலரை சிவந்த புள்ளிகள் நிரம்பிய வண்டுகள் வந்தடைவதில்லை. அவ்வாறே பணம் இல்லாதவனை உறவினர்கள் ஒருகாலும் வந்து சேர்வதில்லை. 283

காக்கை சவத்தைக் கொத்தித் தின்பதற்கு நாற்புறமும் வந்து மொய்த்துக் கொள்வது போல், பணமுள்ள ஒருவனை ஆயிரம் பேர் பணிவோடு வந்து சூழ்ந்து கொள்வர். பணத்தைப் பறி கொடுத்து ஒரு நாள் சோற்றுக்காகத் திரியும் அவனையே, 'நலமா?' என்று கேட்க ஒருவனும் முன் வர மாட்டான். 284

அருவிகள் கீழே விழுந்து அதனால் அழுக்கு நீங்கித் தூய்மை பெற்ற மலைகளுடன் கூடிய நாட்டின் நாயகனே! ஒருவனுக்கு செல்வம் இல்லையேல் அவனுடைய குலப் பெருமையும் அழிந்து விடும். ஆண்மை குணமும் சோபிக்காது. கல்வித் திறனும் மங்கிப் போகும். 285

பசியோடு தன்னைத் தேடி வருபவர்களுக்கு ஊரில் இருந்து கொண்டே ஒரு வித உதவியும் செய்யாதவர்கள் அங்கு வசிக்காமல் மற்றொரு ஊர் சென்று பிச்சை எடுத்து உண்டு பிழைப்பதே நன்று. 286

முல்லை போன்ற கூர்மையான பற்களை உடையவளே! வறுமை என்னும் துன்பத்தில் அகப்பட்டவர்களுடைய

நற்குணம், கூர்மையான அறிவு, மற்ற எல்லா விதமான சிறப்புத் தன்மைகளும் அழிந்து விடுகின்றன. 287

வறுமை நிலையில் உதவி கோரி வருபவருக்கு ஒரு வித உதவியும் செய்யாமல், தன்னைக் காத்துக் கொள்வதிலே கருத்துக் கொண்டு ஊர் நடுவே வாழ்வதை விட, வெகு தூரம் சென்று பல வீட்டு வாயிலில் கையேந்தி பிச்சை எடுத்து வாழ்க்கை நடத்துவது சிறந்ததாகும். 288

பொருள் எல்லாம் அழிந்த பிறகு, வளை அணிந்த கைகளால் கீரையைப் பறித்துச் சமைத்து இரண்டு கைகளாலும் அதை ஏந்தி உப்பின்றி, புசித்துக் களிப்பின்றி காலம்)ப்பர் சிலர். 289

நீர் அருவி பாய்ந்து உயர்ந்த குளிர்ந்த மலை சூழ் நாட்டின் நாயகனே! புள்ளிகள் நிரம்பப் பெற்ற உடலுடன் கூடிய அழகிய வண்டுகள் பூக்காத மரக்கிளைகளை வந்தடைவதில்லை. அவ்வாறே பணம் இல்லாதவனை உறவினர் கண் எடுத்தும் பாரார். 290

அதிகாரம் 30 மானம்

குணம் இல்லாதவர்கள் செல்வச் செருக்கினால் செய்யும் வரம்பு கடந்த தீய நடத்தைகளைக் கண்டு மானம் உள்ளவரின் உள்ளம், தீப்பற்றி எரிகிற காட்டுத் தீயின் அனலைப் போல் கொதித்து எழும். 291

வறுமையால் எலும்புக் கூடாய் உடல் உலர்ந்து போனாலும் மானம் உள்ளவன் தன் துயரத்தை குணம் கெட்டவனிடம் எடுத்துச் சொல்ல மாட்டான். முன்னமே ஊகித்துத் துயரை உணர்ந்து உதவுகிற அறிவாளிகளிடம் தானாகவே தன் வருத்தத்தைச் சொல்லிக் கொள்ள முன் வருவான் மானி. 292

ஏழையாகிய நாம் விருந்தாளிகளை நம் வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்று மரியாதை அளிக்கிறோம். பணக்காரர்கள் ஏழையாகிய நம்மை வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றால் வீடு பாழடைந்து விடும் எனக்கருதி வாயிலிலேயே நிறுத்தி அன்னம் இடுகிறார்கள். எனவே செல்வந்தருடன் நட்பை விலக்கிக் கொள். 293

கஸ்தூரி மணம் கமழும் கூந்தலை உடையவளே! மானம் உள்ளவர்களின் பெருமை இவ்வுலகில் பெருகுவதோடு பெரியோர் சென்ற வழியைப் பின்பற்றி அதன் மூலம் புண்ணிய பலனைத் தருவதால் அது மறுமைக்கும் அடிகோலுகிறது. இதை அறிந்து கொள். 294

மறுமையில் பாவத்தையும், இம்மையில் பழியையும் தரவல்ல தீய செயலை உயிருக்கு ஆபத்து வரும் வேளையிலும் நல்லோர் செய்ய மாட்டார். ஒரு நாள் ஒரு நொடிப் பொழுதில் தீர்ந்து விடக் கூடியது மரணத் துயரம். பழிச் சொல்லால் வரும் துயரத்தை வாழ் நாள் முழுவதும் அனுபவித்து ஆக வேண்டும். எனவே அழியாத் துயரத்தைத் தரவல்ல செயலை எவன் தான் செய்வான்? 295

)வ்வுலகிலுள்ள மானிடருள் செல்வம் இருந்தும் தானம் செய்யாதவர் ஏழைகளாகவே கருதப்படுவர். வறுமையிலும் பணக்காரரிடம் சென்று கை நீட்டாதவர் பிரபுவாகவே மதிக்கப்படுவர். 296

வில் போன்ற புருவமும், வேல் போன்ற கண்களையும் உடையவளே! கீழ்மக்கள் பசிக் கொடுமையைக் கண்டு அஞ்சுவர். நடுத்தர மக்கள் துயரத்தைக் கண்டு பயப்படுவர். பழிச் சொல்லைக் கேட்டு அஞ்சுவர் உயர்ந்தவர். 297

இவன் நற்குணம் உடையவன். கருணை உள்ளம் படைத்தவன், ஏழை என்று சொல்லி செல்வந்தர் அலட்சியமாய்ப் பார்க்கும் போது பெரியோர்களுடைய மனம் கொல்லன்

பட்டறையில் கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பு போல் கொதிக்கும். 298

நம்மை நாடி வந்தவர்களுக்கு உதவி செய்யாதிருப்பது வெட்கமாகாது. பயப்பட வேண்டிய சமயத்தில் வெட்கம் காட்டுவதும் உண்மையான வெட்கம் ஆகாது. தாழ்ந்த நிலையில் இருக்கும் போது தனக்கு செல்வந்தர் செய்த உதவியை வெளியில் சொல்லாமல் மறைப்பது தான் உண்மையான வெட்கமாகும். 299

காட்டில் தான் கொன்று வீழ்த்திய பிராணி தவ, தனது இடது பக்கத்தில் வீழ்ந்து விட்டால் பசி உள்ள புலி உயிர் போகும் நிலையிலும் அதை எடுத்து உண்ணுது அதே போல் மானக் குறைவோடு கிடைத்த சிறந்த சொர்க்க லோக இன்பத்தையும் பெரியோர் விரும்ப மாட்டார். 300

அதிகாரம் 31 யாசிக்கப் பயப்ப

"ஏழையான இவன் பணக்காரனுக ஆவதற்கு நான் தான் காரணம். சுய முயற்சியால் பணம் சேர்க்க இவன் தகுதியற்றவன்" என்று எண்ணிச் சொல்லி, தம்மைத் தாமே பெரியவனுக நினைக்கின்றவரின் பின்னுல் அறிவாளிகள் பொருள் கோரிச் செல்ல மாட்டார்கள். 301

இழிவான தொழில் செய்து வயிற்றை நிரப்பிக் கொள் வதை விட அத்தொழிலைச் செய்யாமல் இறப்பது மேல். ஏனெனில் கண்மூடித் திறப்பதற்குள் இறந்த மனிதன் மறு பிறவி எடுத்து இழந்த உடலைப் பெற்று விடப் போகிருன். அதற்காகக் கிடைக்காத மானத்தை இழப்பானேன்? 302

ஏழ்மை வரும்போது ஒருவாறு முடிவு செய்து இழிவான யாசகத் தொழிலில் இறங்காமல் இருக்கமுடியாது. எனினும் அணைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு உண்ண வாருங்கள் என்று

அழைப்பவனுடைய வீட்டிற்கே உணவருந்தச் செல்வர் பெரியோர். 303

உயர்ந்தவன், தனக்குத் தெய்வபலம் குன்றி இலக்குமி யின் அருளும் இல்லாத போது, சினம் கொண்டு தனது பெருமையை நினைத்துப் பார்த்து, செல்வத்தைச் சேர்த்து வைத்திருக்கும் மூர்க்கர்களிடம் சென்று ஒரு பொழுதும் தலைவணங்கி நிற்கமாட்டான். 304

தன்னிடம் உள்ளதைக் கொடுத்து அன்போடு நண்ப ராய்ப் பழகும் நல்லோரிடமும் இரக்காமல் வாழ்வது தான் சிறந்த வாழ்க்கை. இரத்தலை நினைத்தாலே மனம் எரிகிறது. அதைச் செய்யும் பொழுது அவர் மனம் எவ்வாறு துயரப் படுமோ? யாருக்குத் தெரியும்? 305

துயரம் வந்து அடையட்டும். இன்பம் விலகிச் செல்லட் டும். என்று எண்ணி மனதிலே ஒரு திருப்தி ஏற்படுமானால் வறுமை தானாகவே நீங்கிவிடும். அதற்காகக் கவலையுற்று ஒளி இழந்து பிறரிடம் சென்று ஏன் கை நீட்ட வேண்டும்? 806

மலைகளிலே பொன்னோடு சேர்ந்து பெருகி வரும் அருவி களைக் கொண்ட நாட்டின் தலைவனே! உலகில் மக்கள் நாள் தோறும் பிறந்து கொண்டே இருக்கின்றார்கள். அவ்வித உலகில் வறியவனைப் பழிக்காத ஒருவன் மாத்திரம் பிறவி எடுக்காமல் நற்கதி பெறுகிறான். 307

வறுமையை வெளிப்படுத்தும் குன்றிய உடலுடன், நல்லறிவு இழந்து அஞ்ஞானம் பெற்று, பணக்காரனை அண்டி 'கொடு' என்று கேட்டு, இல்லையென பதில் பெற்ற பிறகு ஒருவன் அவ்விடத்திலேயே இறந்துவிடுவான் அல்லவா? 308

ஏழை, பணக்காரனை அண்டி உறவாடி அடிபணிந்து இருப்பதில் குற்றம் ஒன்றுமில்லை. ஆனால் பிரபு, ஜாடை

அறிந்து அவனுக்கு உதவாத போது, வெட்கங்கெட்டு அவனிடம் ஏதாவது உதவுங்கள் என ஏழை கேட்பதைவிட வறுமையால் வாடுவது இன்பம் தரவல்லது. 309

பழக்கமுள்ள ஒருவன் தன் நண்பனிடம் வரும் பொழுது சொல்லாமலேயே அவனுக்கு உதவ வேண்டும். இல்லையேல் அது வந்தவன் மனதில் வேர் ஊன்றி எரிக்கும் நெருப்பாய் உருவெடுக்கும். 310

5. பொதுவியல்

அதிகாரம்-32 சபையின் தன்மை

அறிஞர்களின் அவையிலே நல்லவைகளைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளாமல் விவேகமற்ற சொற்களைப் பயன் படுத்தி, அதைச் சாதிக்க முன்வரும் மூடர்களுடைய முன்னிலையிலே அறிஞர்கள் ஞானமொழிகளைக் கூறமாட்டார் 311

சம்பந்தமில்லாமல் வாயில் வந்ததையெல்லாம் சொல்லி எல்லாம் அறிந்தவன் போல் போலி வேடம் போடுகிறவர்களிடம் உண்மை அறிவாளர்கள் பேசமாட்டார்கள். ஏனெனில் போலிப்பண்டிதன் அறிவாளிகளின் குலத்தைப் பழிக்க முன்வருவான். அல்லது தோள் தட்டி அவர்களைப் போர் செய்ய வலிய அழைப்பான். 312

மற்றவனுடைய அறிவு, கற்பிக்கும் திறமை இவைகளை உணராமல், அறிந்தவற்றைப் பிறருக்குத் தெளிவாய் எடுத்துச் சொல்லும் திறமையைப் பெறுமல், தோல்வி அடைவதையும் தெரிந்து கொள்ளாமல் வாதம் செய்ய விரும்பி அவையிலே வீணே பல சொற்களைச் சொல்ல பலர் முன் வருகிறுர்கள். 313

குருவிடம் கற்காமல் சக மாணவன் உருப்போடுவதைக் கேட்டு ஓரிரு சூத்திரத்தை மாத்திரம் உணர்ந்து வெட்கமின்றி அவைகளை அவையிலே சொல்லித் தமது புல்லறிவை வெளிப்படுத்துவான் மூடன். 314

உண்மைப் பொருளை உணராமலேயே வெற்றியை மாத்திரம் குறியாகக் கொண்டு கோபித்து அவையில் மனக் கொதிப்போடு எழுகிறவர்களிடம் தனது சொற்றிறமையை நல்லோர் காட்ட முன் வந்தால் அவர்களின் கையால் அடி பட்டு சுரைக்காய் விதை போன்ற பற்கள் உடைந்து தம் கையிலே விழ நேரிடும். 315

உட்கருத்தை உணராமல் பாட்டை மாத்திரம் கிளி போல் சொல்லிப் பிறர் மனதைப் புண் படுத்தும் வகையிலே தரக்குறைவாகப் பேசுவர் அறிவிலிகள் இவனைப் பெற்ற தாய் எங்கு வருந்துவாளோ என இரங்கி இப்பேச்சைப் பொருட் படுத்தாமல் விட்டு விடுவார்கள் புகழ் பெற்ற பெரியோர்கள். 316

பொருளைக் கொடுப்பவர்களுக்கு எல்லாம் சுலபமாகக் கிடைக்கும் தாசிகளின் தோள்களைப் போல் சாஸ்திரங்களின் பொதுக் கருத்துக்கள் கற்க முன் வருபவர்கள் அனைவருக்கும் எளிதில் விளங்கக் கூடியவை, ஆனால் சாஸ்திரங்களின் உட்கருத்துக்கள், அழகிய பெண்களின் உள்ளம் போல் யாராலும் அறிய முடியாதவைகள். 317

நூல்களை மாத்திரம் சேகரித்து, நூற் பொருளை உணராமல் வீட்டை நிரப்புகிறவர்கள் உண்மைப் புலவர்களாக ஆக மாட்டார்கள். நூற்களைப் படித்துப் பொருள் உணர்ந்து பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்கிறவர்களே உண்மைப் புலவர்களாகக் கருதப் படுவர். 318

காட்டுப் பசுக்கள் நிரம்பிய மலைகளால் சூழப்பட்ட நாட்டின் தலைவனே! நான்கு வகையான உரைகளை வைத்து

நன்கு ஆராய்ந்து நூலின் கருத்தை விளக்க முடியாதவர்களுடைய உரை, ஒரு நூலுக்கு உண்மையான உரை ஆகாது. 319

சாஸ்திரங்கள் அனைத்தையும், கற்றுணரும் நற்குடிப் பிறவாதவர், சபையில் பிறர் சொற்களிலுள்ள குற்றங்களைக் கண்டு பொறுக்க மாட்டார்கள். நற்குடிப் பிறந்த நல்லறிவாளிகள், சாஸ்திரங்களைக் கல்லாதவர்களுடைய சபையிலே கூறப்பட்ட குற்றமுள்ள சொற்களையும் பொருட்படுத்த மாட்டார்கள். 320

6. பகை இயல்

அதிகாரம் 33 போலி அறிவாளன்

கருணையோடு தர்ம உபதேசம் செய்யும் அன்பர் ய சொல்லைக் கற்றோர் பயனுள்ளதாக எண்ணி ஏற்றுக் கொள்வர். ஆனால், சட்டியில் கொதிக்கும் பால் சோற்றின் சுவையை அதிலேயே உள்ள ஆப்பை அறியாதது போல் அறிவிலி அச் சொல்லின் பயனை அறியாதவனாய் பேசுவான். 321

நல்லோர் செய்யும் தர்ம உபதேசங்களை அறிவில்லாதவன் பொறுமையோடு காது கொடுத்துக் கேட்கவும் முன் வர மாட்டான். புலையர் வீட்டிலே வளர்ந்து தோலைத் தின்று பழகிய நாய்க்குப் பால் சோற்றின் சுவை எப்படித் தெரியும்? 322

கண் மூடித் திறப்பதற்குள் உயிர் மறையக் கூடியது என்பதைப் பல வழியில் உணர்ந்தும் சிறிதளவு நல்ல காரியத்தையும் செய்யாத வெட்கமற்ற புல்லறிவாளர்கள் இறப்பதால் ஒரு கேடும் இல்லை; வாழ்வதால் ஒரு பயனும் இல்லை. 323

உயிர் வாழ்வது சில காலம். அது தவிர்க்க முடியாதது. அதிலும் பழிச் சொற்கள் பல கேட்க வேண்டி வரும். எனவே உள்ளவரையில் அனைவருடனும் இன்பமாய்க் கூடி வாழாமல் தனித்து இருந்து பிறரோடு பகை பாராட்டுவதில் பயன் என்ன? 324

அவையில் அறிவில்லாத ஒருவன் மற்றவனைப் பழித்துப் பேசும் பொழுது, பழிக்கப்பட்டவன் வாளாயிருந்தால் பழித்தவன் அழிவது திண்ணம். அப்படியும் அவன் அழியா மல் இருந்தால் அது வியக்கத்தக்க விஷயமாகும். 325

முதுமை வருவதற்கு முன் அறப்பணியில் ஆர்வம் காட்டி முயற்சி செய்யாதவன் இறுதி நாட்களில் ''வீட்டை விட்டு வெளியேறு, வெளியில் நில்'' என வேலைக்காரியாலும் கடினச் சொல்லுக்கு இலக்காகி வீட்டிலேயே வருந்திக் காலம் கழிப்பான். 326

செல்வத்தைத் தான் அனுபவிக்காமல், தக்கவருக்குக் கொடுக்காமல், மறுமைக்கு வழி தேடாமல், அறிவு மழுங்கி, செல்வத்திலேயே எப்பொழுதும் மூழ்கி இருந்து, வீணே வாழ்நாளைக் கழிப்பர் சிற்றறிவுடையோர். 327

இளமையில் மறுமைக்குத் தேவையான தருமமாகிய சோற்று மூட்டையைத் தயார் செய்து வைத்துக் கொள்ளா மல் பிறகு பார்க்கலாம் என்று எண்ணும் மூடர்கள், இறுதி யில் வாயடைத்துப் பேச முடியாமல் ஜாடை காட்டி தம் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள முடியாமல் போய் விடுகிறார்கள். 328

பசி, பிணி இவ்விரண்டும் வந்தபோது சிற்றறிவு உடை யவன் தரும காரியத்தைச் செய்ய நினைக்கிறான். அவ் விரண்டும் போன பொழுது கடுகளவேனும் தருமத்தைச் செய்ய நினைப்பதில்லை. 329

அறம் செய்வதற்கேற்ற உடல் வலிவு பெற்று இருக்கும் புல்லறிவாளர்கள், தம் உயிரைப் போல் நேசிக்கும் உறவினரைக் காலன் கவர்ந்து செல்ல முயலுவதை நேரிடையாகக் கண்டும் தருமத்தை நினைத்துக்கூடப் பாராமல் வாழ்நாளை வீணாகக் கழிக்கின்றனர். 330

அதிகாரம் —34 யாதும் அறியாமை

கொலைகார எமன் உயிரை எடுத்துச் செல்லக் காத்துக் கொண்டு இருக்கையில் வாழ்க்கை எனும் வலையில் அகப்பட்டு மனிதன் களிப்போடு இருத்தல், அடுப்பிலே வைத்த உலைமீது கொலையாளியால் போடப்பட்ட ஆமை, தனது அழிவை அறியாமல் அந்நீரிலேயே விளையாடுவதற்கு ஒப்பாகும். 331

[illegible]ம்பத்திற்குத் தேவையான காரியங்களை முடித்து விட்டுப் பிறகு அறத்தைப் பற்றி சிந்திப்போம் என நினைப்பவனும், கடலோசை ஓய்ந்த பிறகு அதில் நீராடுவோம் என எண்ணிக் காத்திருப்பவனும் ஒன்றேயாகும். 332

படிப்பு, முதுமை, தவம், செல்வம், குலம், ஆகிய ஐவகைச் சிறப்புகளைப் பெற்ற ஒருவனுக்கு மாசற்ற சிறந்த பெருமை வாய்ந்த மேலுலக அறிவு இல்லையேல், நெய் கலக்காத வெண்சோறு போல் அவன் வாழ்க்கை வீணேயாகும். 333

பிறருடைய பேச்சைப் புரிந்து கொள்ள, ஒரு பாறாங்கல்லுக்குத் தகுதியில்லை. எனினும் அது அண்டி வந்தவர்களுக்கு நிற்கவும், படுக்கவும், உட்காரவும் இடமளித்து உதவுகிறது. ஒன்றுக்கும் பயன்படாத மட்டரகமான மனிதனை விடப் பலவகையில் பாறாங்கல்லே பயனுள்ளதாய் விளங்குகிறது. 334

பயனும் இன்றி நல்லோர் விஷயத்தில் அடுக்கடுக்காய்த் தீய சொற்களைக் கோத்து, கோபத்தோடு உரைத்து அதை விளக்கவும் செய்வர் மூடர். இல்லையேல் அவர்களுடைய நாக்கில் உள்ள தினவு அடங்காது. 335

புன்னை மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும் கடற்கரைக்கு உரியவனே! தன்னிடம் அன்பில்லாத ஒருவனை அன்புடையவனுக்க முயற்சி செய்யும் ஒருவனுடைய நிலை, கையால் கல்லைக் கிள்ளிக் கைவலியைத் தேடிக் கொள்பவனுக்கு ஒப்பாகும். 336

பாத்திரத்திற்குள் இருக்கும் நெய் தனக்குக் கிட்டாதது எனத் தெரிந்தும் விடாது எறும்பு அதைச் சுற்றி வருவதைப் போல் கொடுக்க மனமில்லாத பணக்காரனை, மக்கள் நீங்காமல் எப்பொழுதும் சூழ்ந்து கொண்டிருப்பர். 337

மூடன் நல்லோர் சபையை நாடுவதில்லை. அறமும் செய்வதில்லை. எளியோருக்குத் தானம் செய்வதில்லை. பண்புள்ள மனையாளைச் சேர்ந்து வாழ்வதில்லை. புகழுள்ள வாழ்க்கையும் நடத்துவதில்லை. இந்நிலையிலும் அவனுக்கு வாழ்நாளிலே வெறுப்பு ஏற்படுவதில்லை. காரணம் என்னவோ தெரியவில்லை. 338

தானாக வந்து புகழ் பாடும் நல்லோரைப் புறக்கணித்துத் தள்ளும் மூடனுடன் கொள்ளும் நட்பு, கடல் சூழ் மண்ணுலகம் யாவையும் பரிசாகப் பெற்றாலும் இன்பம் தருவதாக இல்லை. 339

ஒருவனிடம் உள்ள கல்வி, பண்பு, குலச் சிறப்பு ஆகியவற்றை மற்றொருவன் எடுத்துச் சொல்வதில் தான் பெருமை உண்டு. தன் பெருமையைத் தானே எடுத்துரைப்பவனை தீராப் பைத்தியக்காரன் என மக்கள் ஏச முன் வருவர். 340

அதிகாரம்—35 கீழ் மக்களின் செயல்

கொறிப்பதற்கு அரிசி, நொய் சித்தமாய் சமயத்தில் கிடைக்கப் பெற்றாலும் குப்பையைக் கிளரும் தொழிலைக் கோழி விடுவதில்லை. அதே போல் பெரியோர்களிடமிருந்து சாஸ்திரார்த்தங்களைக் கேட்டுணர்ந்த பிறகும் மனம் போன போக்கில் வரம்பு கடந்து ஏதாவது ஒன்றைச் செய்வான் கீழ்த்தரமானவன். 341

"சாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்த குற்றமற்ற நல்லோரிடம் செல்வோம் வாருங்கள்" என்று கூறி அழைப்பவனை மதியாது, உறங்கச் செல்வான் கீழ்க்குடி மகன். ஏதாவது போலிக்காரணம் காட்டிச் சமாதானமும் கூறுவான் அவன். 342

அருவிகள் நிரம்பப் பெற்ற நாட்டிற்கு நாயகனே! செல்வம் வந்திடினும் இயற்கைக் குணம் மாறாமல் ஒரே வகையாக நடந்து கொள்வர் நல்லோர். செல்வம் கிட்டியவுடன் அற்பனுடைய போக்கே மாறி, புதியவனாகக் காணப் படுவான் அவன். 343

பிறர் செய்த தினையளவு சிறிய உதவியையும் பெரியோர் பனையளவு பெரியதாக எண்ணி இன்பம் எய்துவர். பனையளவு பிறர் செய்த பெரிய உதவியையும் நன்றி கெட்டவன் பெரியதாக எண்ண மாட்டான். 344

தங்கக் ல் வைத்த அன்னத்தை ஊட்டி வளர்த்த நாய், பிறர் எச்சிலைத் தின்ன சமயம் பார்த்துக் காத்திருப்பதைப் போல், பல சிறப்புகளைப் பெற்ற கீழ் மகன் சிறுமை அளிக்க வல்ல காரியங்களையே செய்ய முயல்வான். 345

உலகை ஆளும்படியான செல்வம் கிட்டினும் வரம்பு மீறிப் பெரியோர் பேச மாட்டார். சிறிதளவு செல்வம்

கிட்டியவுடன் தன்னை தேவேந்திரனாகவே நினைத்து விடுகிறான் அற்பன். 346

தங்கத்திலே ரத்தினங்களை இழைத்துத் தயார் செய்த செருப்பு, காலுக்கு போடத்தான் உதவும். அதே போல் செல்வம் கொழித்திருந்தும் தனது செய்கையைக் கொண்டு கீழ் மகன் கீழ் மட்டத்தில் வைக்கத் தக்கவனே. 347

கடுமையான சொல், இரக்கமின்மை, பிறர் துயர் க களித்தல், அடிக்கடி கோபம் கொள்ளுதல், பயனின்றித் திரிதல், பிறரைப் பழித்தல் ஆகிய இவ்வனைத்தும் கீழ் மக்களுடைய இயல்பான குணங்களாகும். 348

தேன் சுரக்கும் நெய்தல் மலர் நிரம்பிய குளிர்ந்த கடற்கரைக்கு உரியவனே! ஒரு நாள் தன் பக்கம் வந்து நிற்பவனையும், பல நாள் பழகிய நண்பனாகவே எண்ணி அவனிடம் அன்பு கொள்வான் உயர்ந்தவன். பல நாள் தன்னை அண்டி நின்றவனையும் வெறுத்துத் தள்ளுவான் கீழ் மகன். 349

ளம் புல்லை அறுத்துக் கொடுத்து வளர்த்த காளை, தேரைத் தாங்கி இழுக்கும் தகுதி பெறாது. அவ்வாறே நிறைந்த செல்வம் கிடைக்கப் பெற்ற கீழ் மகனும் தனது செயலால் உயர்வு பெற மாட்டான். 350

அதிகாரம் 36 கயமை

அறிவாளிகள் இளமையிலேயே புலன்களைப் பொருள்களில் செல்லவொண்ணாமல் தடுத்து அடக்கி ன்புறுவார்கள். அறிவில்லாதவர்கள் வயதான பிறகும் நீய செயல்களிலே இறங்கித் தீய வழியிலே சென்று, பமின்றி வருந்துவார்கள். 351

நீர் நிரம்பிய குளத்தில் எப்பொழுதும் மூழ்கிக் கிடக்கும் தவளையின் உடலிலுள்ள அழுக்கு அகலுவதில்லை.

மாசற்ற பல சாஸ்திரங்களை விடாது கற்ற ஒருவனுக்குப் பகுத்தறிவு இல்லாவிடின் உண்மையை ஆராய்ந்து அவனால் உணர முடிவதில்லை. 352

மலைகள் நிறைந்த நாட்டின் நாயகனே! ஒருவனுடைய நற்குணங்களை தலை மறைவில் சொல்லுவதற்குக் கூட எவருக்கும் நாக்கு எழுவதில்லை. ஆனால் எதிரில் நின்று அவனுடைய குணங்களை அடியோடு மறைக்க வல்ல குற்றங்களை மாத்திரம் கூறிப் பழிக்கும் கீழ்த் தாமானவனுடைய நாக்கு, எப்பொருளைக் கொண்டு செய்யப்பட்டதோ தெரியவில்லை. 353

தாசிகளைப் போல் தமது பெண்மையை நன்கு அலங்கரித்துக் கொள்ள அகன்ற அல்குலை உடைய குல மகளிருக்குத் தெரியாது. தன்னைத் தானே ஒப்பனை செய்து கொண்டு தன் பெண்மையின் அழகைப் பெரிது படுத்தி ஆடவருடன் கூடிக் களிப் பெய்துவர் தாசிப் பெண்கள். நல்லோர், தீயோர் விஷயத்திலும் இதே நிலை தான். 354

கீழ் மக்கள் பிறரால் தூண்டப்பட்டு எக் காரியத்திலும் இறங்குவர். பரோபகாரத்தைத் தம் கொள்கையாகக் கொண்ட பெரியோர்களுக்கு ஒரு உதவியையும் இவர்கள் செய்ய மாட்டார்கள். தமக்குத் தீங்கு விளைவிப்பவர்களுக்கு எல்லா விதமான உதவியையும் செய்ய முன் வருவர். 355

வேடன் தனக்கு இருப்பிடமான மலையின் செழிப்பை நினைத்துக் கொண்டிருப்பான். தனக்கு வாழ்வளித்த பயிர் நிரம்பிய நிலத்தை எண்ணியிருப்பான் உழவன். பிறர் செய்த உதவியை நினைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள் பெரியோர்கள். பிறர் ஒருகால் தம்மைப் பழித்த நிகழ்ச்சியை நினைத்துக் கொண்டிருப்பர் கீழ் மக்கள். 356

முதலில் ஒரு உதவி செய்தவர் பிறகு நூறு தீங்குகளைச் செய்தாலும் அதைப் பொறுத்துக் கொள்வர் நல்லோர்.

ஒருவன் முதலில் ஒரு தீங்கு செய்து விட்டுப் பிறகு எழுநூறு நன்மைகளைச் செய்தாலும் அவ்வளவையும் மறந்து விடுவர் கீழோர். 357

வாள் போன்ற கண்களை உடையவளே! தனது பற்களுக்குப் பூண் கட்டிக் கொண்டாலும் பன்றி, யானை போல் போர் செய்யும் வீரத்தைப் பெற முடியாது. அவ்வாறே வறுமையிலும் நல்லோர் செய்யும் நற்காரியத்தைக் கீழ் மக்கள் செல்வம் நிறைய வந்த காலத்திலும் செய்ய மாட்டார்கள். 358

இன்றே செல்வம் வந்து விடும், அல்லது இப்பொழுதோ சில காலம் கழித்தோ வரலாம் என்று சொல்லிக் களிப்பெய்தி முடிவில் ஏமாற்றத்தோடு மன மாற்றம் கொண்டு தாமரை இலை போல் பலர் அழிந்து இருக்கின்றனர். 359

நீரில் உண்டாகிப் பச்சை நிறம் கொண்ட கோரையின் உள்ளே ஈரம் புகுவதில்லை. அவ்வாறே ஏராளமான செல்வம் இருப்பினும், சிறிதும் உள்ளத்திலே இரக்கமின்றி கல் நெஞ்சம் படைத்தவர்கள் பலர் உலகில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். 360

7. பன்னெறி இயல்

அதிகாரம் 37 — பல நீதிகள்

மேக மண்டலத்தை அளாவும் உயர்ந்த கோபுரங்கள். அதற்குத் தகுந்ததோர் பாதுகாப்பு, விளக்கு போல் ஜொலிக்கும் அணிகலன்கள்—இவைகளை அணிந்த மங்கையரும் அங்குண்டு. ஆனால் நேசிக்கும் தகுதி, நற்பண்பு இவைகள் அவர்கள் இடத்தில் இல்லையேல் என்ன பயன்? அவன் வீடும் சுடுகாட்டிற்குச் சமம். 361

வாளேந்திய கையுடன் காவலாளிகள் காத்திருக்கும் போதும் பெண்கள் ஒழுக்கத்திலிருந்து தவறி விடுவார்கள். ஆனால் இனிமையாய்ப் பேசும் அப்பெண்கள்,ஒழுக்கத்தோடு வாழ்ந்த நாட்களைவிட ஒழுக்கம் தவறிக் கழித்த நாட்கள் தான் அதிகமானவை என்று நாம் முடிவு செய்ய வேண்டும். காவலில் வைக்கப் பட்டுள்ள பெண்களுக்கும் மனத்தால் குற்றம் செய்ய வாய்ப்பிருப்பது தான் அதற்குக் காரணம். 362

''என்னை அடி'' என்று கணவனை எதிர்த்துப் பேசுகிறவள் அவனுக்குக் காலன் போன்றவள். காலையில் சமையல் அறையில் புகாதவள் தீராப்பிணி போன்றவள். கணவனுக்கு இடாமல் தான் மாத்திரம் உண்பவள் பிசாசு போன்றவள். இம்மூவகைப் பெண்களும் கணவனை மாய்க்க வந்த படைக்கு ஒப்பானவர்கள். 363

'இல்லறத்தை விடு' என்று சொல்லக்கேட்டும் விடாமல், சாவுத்தப்பட்டையின் ஒலி கேட்டும் உண்மை உணராமல், மறுமணம் செய்து கொண்டு களிப்போடு காலம் கழிப்பவனுடைய மயக்கமானது, தன் கையால் தன் தலை மேல் கல்லைப் போட்டுக் கொள்ளும் மயக்கத்தையொத்திருக்கும். 364

தவ ஒழுக்கத்திலே முயன்று வாழ்வது ஒருவனுக்கு முதல் தரமான செயல். பண்புள்ள மனைவியுடன் வாழ்வது நடுத்தரமான செயல். தன் மதிப்புத்தெரியாதவனின் பின்னால் பணத்திற்காகச் சென்று நிற்பது கீழ்த்தரமான செயலாகும். 365

நல்ல நூல்களைப் படித்துக் காலம் கழிக்கின்றனர் உயர்ந்தோர். கிடைத்த பொருளை அனுபவித்துக் காலம் [illegible]ப்பவர் நடுத்தரமானவர். உணவும், செல்வமும் இன்னும் கிடைக்கவில்லையே என்ற ஏக்கத்தால் சினம்கொண்டு தூக்கமின்றிக் காலம் கழிக்கிறார்கள் கீழ்மக்கள். 366

வயலில் நடப்பட்ட நெல் முளைகள். பயிராகி மறுபடியும் நெல்லாகவே வெளிவருகின்றன. அவ்வித நெற்பயிர்கள் நிரம்பிய வயல்களால் சூழப்பட்ட நாட்டின் தலைவனே! தந்தையின் அறிவைத் தனயன் பெறுவது போல், மூலப் பொருளின் குணத்தை விளையும் பொருளிலே காணலாம். 367

பரம்பரைப் பணக்காரர்களும், நற்பண்பாளர்களும் தம் நிலை தவறி வாழ்கிறார்கள். வைப்பாட்டி மைந்தர்களும் அறிவற்ற கீழ்மக்களும் செல்வத்தால் உயர்வு பெறுகிறார்கள். இவ்வாறு குடையின் காம்பு போல் உலகம் தலைகீழாய் மாறிக் காட்சி தருகிறது. 368

ரத்தினங்களைச் சுமந்து கொண்டு வரும் அருவிகள் நிரம்பிய மலைகள் கொண்ட நாட்டின் நாயகனே! ஆருயிர் நண்பனின் மனத்துயரத்தைக் கேட்டு அதைத் துடைக்க மனமில்லாத கல் நெஞ்சக்காரர்கள் உலகில் வாழ்வதைவிட, மலை உச்சியில் இருந்து வீழ்ந்து உயிர் மாய்த்துக் கொள்வது நலம். 369

அலசிப்பார்த்தால் புது வெள்ளமும், தாசிப் பெண்களின் அன்பும் ஒரு வகையாகவே காணப்படும். மழை குறைந்த பிறகு புது வெள்ளம் ஏது? பணவரவு குறைந்த பிறகு தாசிகளின் அன்பு எங்கு நிலைத்திருக்கும்? 370

நாலடியார்

காமத்துப்பால்

தெளிவுரை

இன்பதுன்வியல்

அதிகாரம் — 38 பொது மகளிர்

அமைதியாய்ஆராய்ந்து பார்த்தால் தாசிகளின் அன்பும், விளக்கொளியும் ஒன்ருகவே தோன்றுகிறது. ஏனெனில் நெய் குறைந்தவுடன் விளக்கொளி மங்கி விடுகிறது. பண வரவு குறைந்தவுடன் தாசிகளின் அன்பும் குறைந்து விடுகிறது. 371

பணத்தைப் பெறும்பொழுது நாம் இருவரும் வறுமை வந்தால் மலையிலிருந்து ஒன்ருகவே விழ வேண்டும் என்று கூறி அன்று போலி அன்பு காட்டினுள் தாசிப் பெண். இன்று வறுமை வந்து அக்காரியத்தைச் செய்ய அழைத்த பொழுது வாத நோயால் என்னுல் நடக்க முடியாது என்று பொய் சொல்லி ஏமாற்றி விட்டாள் அவள். 372

சொர்க்கத்தில் வாழும் தேவர்கள் போற்றும் செங்கண்ணனுன மகாவிஷ்ணுவாக இருந்தாலும் கையில் பணமில்லையேல் தளிர் போன்ற அழகிய விலைமாதுகள், அவனை வணங்கி வந்த வழியே அனுப்பி விடுவர். 373

நீலமலரை ஒத்த கண்களை உடைய அன்பில்லாத வேசிகள் பணமில்லாதவனை விஷம் போல் எண்ணி வெறுத்துத் தள்ளுவர். செக்கு இழுத்துப் பிழைப்பவனிடம் செல்வம் இருப்பின் அவனை சர்க்கரை போல் விரும்பிப் பழகுவர். 374

தன்னை விழுங்க வரும் பாம்பிற்குப் பாம்பாகவும் மீனுக்கு மீனுகவும், மாற்றி, மாற்றி உடலைத் திருப்பிக்

காண்பித்து ஏமாற்றித் தப்பித்துக் கொள்ளும் திறமை, விலா மீன்களிடம் உண்டு. அதே போல் ஆளுக்கு ஏற்றபடி அன்பைக் காட்டி ஏமாற்றும் தாசிகளின் தோள்களை பகுத்தறிவு அற்றவர் விரும்புவர். 375

''நூலும், மணியும் போலும், இரட்டை கிரவுஞ்சப் பறவை போலும் நாம் இருவரும் சேர்ந்து இருப்போம்'' என அன்று பணமுள்ள போது விலை மாது கூறினாள். வறுமை வந்த இன்று போர் புரியவல்ல ஆட்டுக் கடாவின் கொம்பு போல் மாறுபட்ட எண்ணமுடையவளானாள். ஏ மனமே! சொல்; அவளிடம் இருப்பாயா? அல்லது என்னிடம் வருவாயா? 376

பசு, மனிதனை நக்கி ஏமாற்றுவது போல் ஆண்களை மயக்கி பணத்தைப் பறித்த பிறகு உழவுக்குப் பயந்து தரையில் படுத்துக் கொள்ளும் காளை மாடு போல் சமயத்தில் உதவாத வேசியரின் கபட அன்பை உண்மையென நம்புகிறவன் மக்களின் பழிக்குள்ளாவான். 377

காதலனிடம் இருந்து பொருளைப் பெறும் பொழுது அன்பு காட்டி நம்ப வைத்து பணம் பறி போனவுடன் அவனை ஏமாற்றும் கபட குணம் கொண்டவள் விலைமாது. நற்கதி பெற முயலும் நல்லோர் அவளது மார்பகங்களை விரும்பி ஏமாற மாட்டார்கள். 378

தீங்கு செய்யும் எண்ணம் உள்ளே மறைந்து இருக்கும். வெளியில் பேச்சு நம்பிக்கை அளிக்க வல்லதாக இருக்கும், இப்படிப் பட்ட அழகிய நெற்றியை உடைய தாசிகளின் பேச்சிலே மயங்கி ''இவள் எனது காதலி'' என்று எண்ணி யாவரும் மகிழ்வர். மகிழட்டும். உண்மையில் யாருக்கும் அவர்கள் சொந்தமானவர்கள் அல்ல, தமக்குத் தாம் சொந்தம், 379

அழகிய நெற்றியை உடைய வேசி, உள்ளத்தில் ஒருவனை நினைப்பாள். வெளியில் மற்றொருவனைக் காதலிப்பது போல் நடிப்பாள். இவ்வுண்மையை அலசிப் பார்க்கிறான் மனிதன். ஆனால் தீவினையின் பயனாய் அதை அவனால் அறிய மாத்திரம் முடிவதில்லை. 380

இன்பவியல்

அதிகாரம் 39 **கற்புடைய மங்கை**

கற்பிலே இந்திராணியைப் போல் புகழ் பெற்று இருப்பினும், ஆசையோடு தன்னை அண்டி வரும் ஆடவர்க்கு சிறிதும் இடங் கொடுக்காமல் உறுதி பெற்று இருக்கும் அழகிய நெற்றியை உடைய பெண்களே கணவனுக்கு உறு துணையாய் நிற்கக் கூடியவர்கள். 381

பானை ஜலத்தைப் பகிர்ந்து குடிக்கும்படியான வறுமை வந்த காலத்திலும், பல உறவினர்கள் திரண்டு வந்த பொழுதும் தனது கடமையை விடாது செய்யும் இனிமையாகப் பேசும் பண்புள்ள பெண்ணே குடும்பத்திற்குப் பொருத்தமானவள். 382

நாற்புறமும் உள்ளே நுழைய வழிகள். மேலிருந்து நாற்புறமும் மழை நீர் உள்ளே புகும்படியான அமைப்பு. இப்படிப்பட்ட சிறியதொரு வீட்டிலும் தனது கடமையைத் தவறாது செய்து மக்களால் போற்றப் படும் கற்புக் கரசி உள்ள வீடே உண்மை வீடெனப்படும். 383

இனிய தோற்றம், கணவனுடைய விருப்பப்படி தன்னை ஒப்பனை செய்து கொளளல், அச்சம், சுற்றத்தாருக்கு உதவி புரிதல், சமயம் அறிந்து பயத்தோடு கணவனுடன் ஊடியும், கூடியும் அவனுக்கு இன்பம் அளித்தல், இனிய சொல், ஆகிய நற்பண்புகள் கொண்டவளே மனைவியாவாள், 384

பல முறை கணவனுடன் கூடிக் களித்திருந்தாலும் புது உறவு கொள்வது போன்ற ஒரு வெட்கம் இன்றைக்கும் எங்களிடம் இயல்பாய் உள்ளது. பணத்திற்காகப் பலருடன் பழகி வரும் தாசிகள் பலர், கணவனிடம் உயிருக்குயிராய் நடந்து கொள்கின்றனர். இது என்ன மர்மமோ புரிய வில்லே. 385

நல்லறிவாளர்கள் கற்றறிந்த சாஸ்திரம் போலவும், தான குணம் உள்ளவனிடம் இருக்கும் செல்வம் போலவும், வீரனுடைய கையிலுள்ள வாளைப் போலவும் நாண குணம் உள்ள குலப் பெண்களின் பெருமை சிறந்து விளங்குகிறது. 386

சிகப்புக் கொள்ளுக்கும், கறுப்புக் கொள்ளுக்கும், வேற்றுமை அறியாத பட்டிக் காட்டான், இரண்டையும் ஒரே விலேக்கு ஒரே அளவாக வாங்கினுனும். அதே போல் எனக்கும் வேசிக்கும் உள்ள வேற்றுமையை அறியாத எனது தலேவன் வேசியை அனுபவித்து அசுத்தமான மார்போடு, நீராடித் தூய்மை பெருமல், என்னேயும் வந்து திண்டுகிருன். (விலே மாதிடம் சென்று வந்த தலேவனே தலேவி ஏசுவதாக அமைந்துள்ளது இப்பாடல்). 387

உடுக்கையின் வலது புறத்திற்குத் தான் முக்கியத்துவம் உண்டு. இடது புறத்திற்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம் கிடையாது. உடுக்கையின் இடது பாகம் போல் நாயகனேப் பிரிந்து யாம் பயனற்றுக் கிடக்கின்ருேம். பாணனே! வீணுக இங்கு வந்து தலேவனேப் பற்றி ஏசி வருத்தத்தை வளர்க் காதே. வந்த வழியே செல். வேண்டுமென்ருல் உடுக்கை யின் வலது புறம் போல் நாயகனுக்குப் பயனுள்ளவர்களாய் விளங்கும் வேசியரிடம் சென்று தலேவனேப் பற்றிஏசிப் பேசு. (தலேவனேப் பிரிந்த தலேவி, பாணனது பேச்சைக் கேட்கத் தாளாது ஏசுவதை இப்பாடல் குறிக்கிறது.) 388

ஒரு காலத்தில் பெண்ணீ எனது தலைவன் மேல் அமர்ந்தால் அதைக் கூடப் பார்க்கப் பொறுக்காமல் இருந்தவள் யான். இன்று வேசியைக் கலந்து அவள் மார்பகத்தில் இருந்த சந்தனம் பட்டுக் கறை ஏறிய என் து கணவனின் மார்பகத்தைப் பார்த்தும் பொறுமையாய் இருக்கிறேன். (தாசிலோலனைக் கண்டு தலைவி பொறுமை காட்டக்காரணம் யாது என்ற தோழியின் கேள்விக்குத் தலைவி சொன்ன பதில் இப் பாடலின் உட்பொருளாகும்) 389

பாணனே! பூமாலை அணிந்த என் தலைவன் திரும்பி வருவான் என என்னிடம் பொய் பேசாதே. கரும்பின் நுனிப் பகுதி போல் நான் சாரமற்றவளாகி விட்டேன். கரும்பின். நடுக் கணுபோல் அவனுக்கு இனிக்கும் வேசியரிடம் சென்று இதைச்சொல்.(பாணனைக் கண்டு தலைவி கோபம் கொள்ளும் செய்தியை இப்பாடல் கூறுகிறது) 390

அதிகாரம் 40 காம நுதலியல்

அலைகளால் குளிர்ச்சி பெற்ற கடற்கரையின் தலைவனே! காதலர்கள் சேராத பொழுது உடலில் நிற வேறுபாடு ஏற்படும். எப்பொழுதும் காதலர்கள் கூடி இருந்தால் காமம் சுவை தராது. எனவே காமரசம் வளர்வதற்கு கூடிப் பிரிதலே சிறந்த வழியாகும். (தலைவியைப் பிரிந்து சேர்ந்த பிறகு தலைவன் தனக்குள்ளே எண்ணி மகிழ்வதை இப்பாடல் விளக்குகிறது.) 391

மாலை அணிந்த பரந்த மார்பினுல் மகிழ்ச்சி பொங்கத் தழுவும் தலைவன் ஒருவனைப் பெருத மகளுக்கு "சோவென

ஓசையோடு நான்கு திக்குகளிலும் மழை பொழியும் மேகங்கள் கர்ஜனை சாவுத் தப்பட்டையின் சத்தம்போல் செவியில் விழும். (மழைக் காலத்தில் சொன்னபடி திரும்பி வராத தலைவனை நினைத்துத் தலைவி வருந்தும் செய்தியை இப் பாடல் கூறுகிறது.) 392

மாலைப் பொழுதினிலே நல்ல மலர்களை தேர்ந்தெடுத்து மாலை கட்ட ஆரம்பித்தாள் தலைவி. மறுகணம் "தலைவன் இல்லாத பொழுது இம் மாலைக்கு என்ன பயன்" என்று எண்ணி மாலையைக் கீழே நழுவ விட்டு வருந்திப் புலம்பினாள் நாயகி. (தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் துயரத்தைத் தோழி தலைவனிடம் கூறுவதை இப் பாடலில் காணலாம்). 393

மாலை நேரக் கதிரவனைக் கண்டு பெருக்கெடுத்து வரும் கண்ணீரை விரல்களால் துடைத்து அழுது சென்ற நாட்களை விரல் விட்டு எண்ணிப் படுக்கையில் கையைத் தலையணையாகக் கொண்டு படுத்துச் சொன்ன பேச்சைக் காப்பாற்றாத என் குற்றத்தை எண்ணி என் தலைவி வருந்துவாளோ? (பிரிந்த தலைவன் திரும்பிய பொழுது தலைவியின் நிலையைத் தோழனிடம் கூறியதை இப்பாடல் விளக்கு ி.) 394

எனது தலைவியின் கண்களை மீன் என எண்ணிய மீன் குத்திப் பறவை, அவளைத் தொடர்ந்து சென்று பிடிக்க முயன்ற போது அவளுடைய வளைந்த புருவத்தை வில்லாக நினைத்து வாளாயிருந்து விட்டது. (தலைவியின் கண்ணழகைக் கண்டு மயங்கிய தலைவன் அதைத் தோழனிடம் கூறியதாக அமைந்துள்ளது இப்பாடல்). 395

சிறந்த ஆம்பல் போன்ற வாயும், அழகிய இடையும் கொண்ட என் மகள், செம்பஞ்சிக் குழம்பைக் காலில் இட்டு ஒப்பனை செய்வதைக் கூடத் தாளாமல் வருந்துவாள். அவ் வித மெல்லிய கால்கள் எவ்வாறு கல் நிரம்பிய காட்டில் தலைவனுடன் நடந்து சென்றனவோ? (செவிலித்தாய் தன் மகளுடைய மெல்லிய பாதங்களுக்கு ஏற்பட்ட நிலையைப் பார்த்து வருந்துகிறாள் என இப் பாடல் கூறுகிறது.) 396

கணக்கர்கள் வேலையை முடித்து ஒய்வெடுக்கும் அமைதி யான செவ்வானம் காட்சி தரும் மாலைப்பொழுதிலே பிரிந்த நாயகனை நினைத்து வருந்தி, தான் அணிந்த மாலையைக் கழற்றி எறிந்து மார்பகத்தில் பூசிய சந்தனத்தைத் துடைத்து அழத் தொடங்கினாள் நாயகி. (நாயகன் மறைந்தி ருப்பதை அறிந்து, அவன் காதில் பட நாயகியின் நிலையை எடுத்துக் கூறுகிறாள் தோழி என்ற செய்தி இப்பாடலில் வருகிறது,. 397

தோழியே! காளையை ஒத்த தலைவனுடன் நாளைக்கே கானகம் செலலச் சித்தமாய் இருப்பாயா? என்று நீ என்னை வினவினாய். குதிரையை விலைக்கு வாங்குபவன் அதை ஏறிச் செலுத்த உடனே தெரிந்து கொள்ளவில்லையா? (தலைவி, தனக்குள்ள உறுதியைத் தோழியிடம் கூறுகிறாள் என்ற செய்தி இப்பாடலில் இடம் பெறுகிறது. 398

தான் அணிந்த முத்து மாலையும், கொங்கும் என் மீது படியும்படி என்னை என்மகள் அணைத்துக் கொண்டதற்குக் காரணம் முன்பு விளங்கவில்லை. மானைத் துரத்தும் சிங்கங் கள் நிறைந்த கானகத்தில் தன் பயணத்தை எனக்கு நினைவு

படுத்தவே இதைச் செய்தாள் என இப்பொழுது தான் உணருகிறேன். (மகளின் குறிப்பாலே கருத்தை அறிந்த தாயின் பேச்சை இப்பாடல் விளக்குகிறது.) 399

கொங்கு மலர் போன்ற மார்பகங்களை உடையவளே! என்னைப் பெற்ற தாய், முக்கண்ணன், ராகு என்ற பாம்பு இவைகளைப் பழித்துப் பயனில்லை. பொருள் தேட என் தலைவன் சென்ற அகன்ற வழியைத் தான் பழிக்க வேண்டும். (பிரிவுத் துயரத்தைத் தலைவி, தோழியிடம் கூறும் செய்தி இப்பாடலில் இடம் பெறுகிறது.) 400

நாலடியார் தெளிவுரை முற்றிற்று.

BOOKS BY THE SAME AUTHOR

1.	S. Krishna Leela—in Tamil	Rs. 1-25
2.	Ezhu Natakak Kathaigal (Short stories of Seven Sanskrit Dramas)	... 1-25
3.	Tiruppavai in Sanskrit	... 0-30
4.	Krishna Katha Sangraha (Skt, Poetry)	... 1-00
5.	Desikamani Satakam (Skt. Poetry) (Life of Vedanta Desika)	... 1-00
	Authorship of Mahabharata—A critcism(Tamil)	0-50
	Vemana Padyamulu (in Sanskrit,Slokas)	... 1-75
	emana Padyangal (in Tamil)	... 1-25
	ana Padyamulu (in Sanskrit Slokas with ... Translation)	... 3-00
10.	Bharatiyar's Works (in Sanskrit)	... 3-00
11.	Kamba Ramayanam (in Skt.) Bala Kandam	... 4-50
12.	Silappadikaram (in Skt.) Pukar Kandam	... 5-00
13.	Avvaiyar Niti Works in Sanskrit)	... 2-50
14.	Patthuppattu (in Sanskrit) (Ten Sangam Classics)	... 2-50
15.	Ettuthogai in Sanskrit (Eight sangam classics)	.. 8-00
16.	Thirukkural in Sanskrit with Tamil and Eng. Translations (Porutpal)	... 10-00
17.	Tirukkural in Sanskrit with English Translation (Porutpal)	... 8-00
18.	Tirukkural with (Telivurai Porutpal)	... 5-00
19.	Tirukkural in Sanskrit with Tamil & English Translations Arattuppal & Kamattuppal	... 12-00
20.	Tirukkural with Tamil and English Translations (Porutpal)	... 8-00

Copies can be had of :

S. N. SRIRAMA DESIKAN
(AUTHOR)
32, Mannar Reddy Street, T. Nagar, Madras-17.